EMIL ȘI CEI TREI GEMENI
ERICH KÄSTNER

Cartea de față este continuarea romanului Emil și detectivii.

Emil, Profesorul, Pony Hütchen, micul Vineri şi Gustav, prietenii din Emil şi detectivii, se reunesc acum datorită Profesorului, care îi invită în vacanţă la casa lui de la Marea Baltică.

Cuprins

PRECUVÎNTARE PENTRU PROFANI ... 3
PRECUVÎNTARE PENTRU INIȚIAȚI ... 5
ZECE POZE AU CUVÎNTUL ... 8
CAPITOLUL I. SERGENTUL JESCHKE ARE O DORINȚĂ ... 16
CAPITOLUL II. SCRISORI DIN BERLIN ŞI SCRISORI SPRE BERLIN ... 19
CAPITOLUL III. EMIL PORNEŞTE LA DRUM ... 34
CAPITOLUL IV. VILA BELVEDERE ... 37
CAPITOLUL V. O ÎNTÎLNIRE LA MAREA BALTICĂ ... 41
CAPITOLUL VI. GUSTAV ŞI FIZICA ... 46
CAPITOLUL VII. VARIETEU LA KORLSBÜTTEL ... 50
CAPITOLUL VIII. AL TREILEA GEAMĂN ÎŞI FACE APARIȚIA ... 54
CAPITOLUL IX. DETECTIVII ÎNTRE EI ... 58
CAPITOLUL X. O AVENTURĂ PE MARE ŞI PE USCAT ... 62
CAPITOLUL XI. PAŞAPORTUL ... 66
CAPITOLUL XII. ÎNTOARCEREA CĂPITANULUI ... 72
CAPITOLUL XIII. PAŞII URMĂTORI ... 76
CAPITOLUL XIV. O CONVORBIRE SERIOASĂ ... 80
CAPITOLUL XV. SFÎRŞITUL REPREZENTAȚIEI ... 84

PRECUVÎNTARE PENTRU PROFANI

Unii copii au citit „Emil şi detectivii", alţii n—au citit însă această carte. În paginile care urmează, pe cei dintîi am să—i numesc, pe scurt, „iniţiaţi", iar pe ceilalţi „profani". Această împărţire este necesară, deoarece am de adresat cîte o precuvîntare deosebită fiecăreia din cele două grupe.

„Trebuie să fie ordine" — spuse unchiul Karl aruncînd de pelote şi ultima farfurie.

Într—adevăr, sînt necesare două precuvîntări, căci altfel s—ar putea ca bătrînul Schlaumeier să aducă acasă volumul al doilea, iar copiii, adică Schlaumeierii cei mici, să strige, supăraţi : „Dar n—am citit încă volumul întîi !" în acest caz, Schlaumeier senior ar trebui să împacheteze cartea la loc şi s—o ducă înapoi la librărie, spunînd : „îmi pare rău, domnule librar, dar nu putem încheia tîrgul, cartea asta este volumul al doilea".

Stimaţi profani ! Volumul al doilea poate fi citit şi înţeles chiar şi de cei care nu cunosc volumul întîi. Bizuiţi—vă pe mine. În ce—l priveşte pe Emil Tischbein, eu fac parte din rîndul celor mai vechi oameni de meserie, de pe malul drept şi malul stîng al Elbei.

De aceea mi—a venit ideea să vă povestesc pe scurt despre ce este vorba în volumul întîi. Vreţi să vă povestesc ? Ascultaţi.

Mai întîi trebuie să—i rog pe cei „iniţiaţi" să întoarcă cîteva foi şi să treacă de—a dreptul la precuvîntarea a doua, căci ceea ce am să povestesc acum, ei ştiu de mult.

Preastimaţi iniţiaţi ! Vă cer iertare pentru cîtva timp. La revedere în precuvîntarea a doua ! Parola — Emil !

În volumul întîi este vorba de un elev de la şcoala profesională din Neustadt, Emil Tischbein, care a plecat pentru prima oară la Berlin.

Emil trebuia să—i ducă bunicii, la Berlin, o sută patruzeci de mărci. Dar i se furaseră banii în tren, pe cînd dormea. Bănuielile lui Emil se îndreptau asupra unui om care se numea Gründeis, şi care purta o pălărie tare. Dar în primul rînd Emil nu era sigur că acest domn Gründeis este în adevăr hoţul. Iar în al doilea rînd, cînd s—a trezit Emil din somn, domnul nici nu se mai afla în compartiment. E lesne de înţeles cît de desperat era băiatul. La gara Zoo[1], trenul se opri. Uitîndu—se pe geam, Emil văzu un om cu pălărie tare şi se repezi după el, cu geamantanul şi cu un buchet de flori în mînă. Şi doar trebuia să coboare la gara Friedrichstrasse !

Copii ! Copii ! Pălăria tare era în adevăr a domnului Gründeis ! Emil se luă după dînsul. Omul se urcă într—un tramvai. Emil se sui repede la remorcă. Şi astfel sărmanul elev de la şcoala profesională din Neustadt începu să străbată, fără un ban în buzunar, uriaşul oraş, care îi era atît de străin. El alerga după cele o sută patruzeci de mărci, fără să ştie măcar dacă domnul Gründeis este în adevăr hoţul.

Între timp, Emil era aşteptat de bunica lui şi de verişoara Pony Hütchen la gaia Friedrichstrasse. Cînd sosi trenul de Neustadt şi văzură că Emil n—a venit, ele începură să—şi facă tot felul de gînduri. în cele din urmă se întoarseră acasă, foarte îngrijorate, bunica pe jos, iar Pony Hütchen alături de ea, călare pe bicicletă.

Domnul Gründeis coborî din tramvai în Kaiserallee, colţ cu strada Trautenau, şi se aşează pe terasa cafenelei Josty.

(Bineînţeles că nu avea nici cea mai mică idee că este urmărit.)

Emil coborî şi el şi se ascunse după un chioşc de ziare, unde intră în vorbă cu un băiat berlinez, căruia îi povesti ce i se întîmplase. Băiatul se numea Gustav cu claxonul, pentru că avea în buzunar un claxon de automobil.

Băiatul străbătu în goană toată mahalaua, chemîndu—şi prietenii, apoi se întoarse împreună cu ei la Emil. Aici ţinură sfat de război. Toţi îşi dădură banii de buzunar ; fu înfiinţat un serviciu de alarmă, o centrală telefonică şi alte servicii necesare.

După ce, mîncă pe săturate la cafenea, domnul Gründeis, care nu bănuia nimic, se urcă într—un taxi şi plecă. Emil şi „detectivii" porniră cu alt taxi în urma lui.

Domnul Gründeis luă o cameră la hotelul *Kreid* din piaţa Nollendorf. Emil şi prietenii lui îşi aleseră drept cartier general curtea unui teatru de peste drum. Numai Gustav se luă după omul cu pălăria tare şi deveni, timp de o zi, *lift—boy* la hotelul *Kreid.* Prin el detectivii aflară că domnul Gründeis voia să se

---

[1] Prescurtare de la „Grădina Zoologică", (n.t.)

scoale a doua zi dimineaţă la orele 8.

Iar a doua zi la ora 8, cînd domnul Gründeis se uită pe fereastră, toată piaţa Nollendorf era plină de copii !

Dar nu vreau să vă povestesc prea mult. Îşi poate lesne închipui oricine cum a continuat urmărirea. Trebuie numai să adaug că nu—l chema numai Gründeis, ci avea cel puţin zece nume de familie. Toți hoţii care se respectă au, precum se ştie, acest obicei.

Ei, dar dacă Emil n—ar fi avut în tren un ac cu gămălie, probabil că domnul comisar Lurje nu i—ar fi putut restitui cele o sută patruzeci de mărci. Căci acele cu gămălie au fost dovada ! Dar cu nici un preţ nu vă spun mai mult ! Iar despre premiul de o mie de mărci, de exemplu, nu vreau să suflu nici *o* vorbă. Şi nici despre statuia marelui duce Carol — cel cu falca sucită, şi nici despre felul cum s—a pomenit acesta într—o bună zi cu nasul roşu şi cu o pereche de mustăţi. Şi nici despre sergentul Jeschke, care a alergat după Emil cu un tren tras de doisprezece cai. De asemenea, ţin pentru mine faptul că în cele din urmă mama lui Emil a plecat şi ea la Berlin.

Un om trebuie să ştie să tacă.

Vreau să vă mai povestesc numai că la urmă de tot bunica lui Emil a spus : ”Banii trebuie trimişi întotdeauna cu poşta". După cum vedeţi, era o femeie foarte deşteaptă. Adică nu era numai atunci, ci este şi acum. O veţi cunoaşte. Dar mai întîi trebuie să scriu precuvîntarea pentru iniţiaţi.

Atenţie, iniţiaţilor !

PRECUVÎNTARE PENTRU INIŢIAŢI

Doi ani după aventura lui Emil cu domnul Gründeis, mi s—a întîmplat în Kaiserallee, colţ cu strada Trautenau, un lucru extraordinar.

Tocmai voiam să iau tramvaiul 177, ca să mă duc la Steglitz. Nu că aş fi avut cine ştie ce treabă la Steglitz, dar îmi place să mă plimb prin cartiere pe care nu le cunosc şi unde nu mă cunoaşte nimeni. Atunci îmi închipui că mă aflu undeva în străinătate, iar dacă încep să mă simt singur şi părăsit, mă întorc repede acasă şi beau o cafea bună.

Aşa sînt eu.

În ziua aceea însă nu—mi era dat să ajung la Steglitz : cînd veni tramvaiul şi voii să mă sui, văzui coborînd din vagonul din faţă un om foarte ciudat, care purta o pălărie tare, neagră, şi care se uita bănuitor în jurul lui, ca şi cum ar fi avut conştiinţa nu tocmai împăcată. Omul trecu repede prin faţa tramvaiului, străbătu strada şi intră în cafeneaua Josty.

Privii îngîndurat în urma lui.

—Vă urcaţi ? mă întrebă taxatorul.

—Ştiu şi eu...

—Atunci grăbiţi—vă ! zise el cu asprime.

Dar eu nu mă grăbii de loc, rămăsei împietrit locului, fixînd stupid remorca. Căci din remorcă se dădea jos un băiat, care ţinea în mînă un geamantan şi un buchet de flori, învelite în hîrtie de mătase. Băiatul, după ce se uită în toate părţile, îşi cără geamantanul în dosul chioşcului din colţ, puse jos bagajul şi începu să cerceteze locul.

Taxatorul tot mai aştepta.

—Acum mi—am pierdut răbdarea — zise el. Cine nu vrea, sănătate ! şi trase semnalul, iar tramvaiul 177 porni spre Steglitz fără respectabila mea persoană.

Domnul cu pălăria tare luase loc pe terasa cafenelei şi vorbea cu chelnerul. Băiatul, scoţînd capul cu băgare de seamă de după chioşc, nu—l pierdea din ochi pe domnul cu pălăria tare.

Eu rămăsesem în acelaşi loc, parcă eram o stană de piatră. (Are cineva idee cum sînt stanele de piatră? Eu, unul, nu.)

Se întîmpla ceva ! Cu doi ani în urmă, domnul Gründeis şi Emil Tischbein coborîseră din tramvai exact în acelaşi colţ. Şi acum lucrurile se repetau ? Trebuia să fie o greşeală.

Mă frecai la ochi şi privii din nou spre cafeneaua Josty. Omul cu pălăria tare era tot acolo. Iar băiatul de după colţ se aşezase obosii pe geamantan, cu o mină tristă.

Mă gîndii că cel mai bun lucru ar fi să mă duc la el şi să—l întreb ce înseamnă toate astea, iar dacă o să—mi spună că i s—au furat o sută patruzeci de mărci, o să mă spînzur de primul copac.

Mă îndreptai deci spre băiatul care şedea pe geamantan şi îi spusei :

—Bună ziua. Ce ţi s—a întîmplat ?

Dar ai fi zis că băiatul de pe geamantan era surd, căci nu răspunse nimic, ci continua să privească fără încetare spre cafenea.

—Nu cumva ţi s—au furat 140 de mărci ? îl întrebai.

El îşi ridică ochii, dădu din cap şi zise :

—Ba da. Ticălosul de colo, de la masă, el mi i—a furat.

Tocmai voiam să mă duc să mă spînzur, pentru că aşa hotărîsem, cînd se auzi un claxon. Tresărirăm amîndoi, speriaţi. Dar în spatele nostru nu era nici un automobil, ci un băiat, care rîdea de noi.

—Ce cauţi aici ? întrebai eu.

El mai claxona o dată, apoi zise :

—Mă numesc Gustav.

Am rămas înmărmurit. Ce nebunie ! Oare nu visam ?

Deodată veni în goană dinspre strada Trautenau un om pe care nu—l cunoşteam. Necunoscutul se opri drept în faţa mea şi începu să zbiere, gesticulînd.

—Nu te amesteca unde nu—ţi fierbe oala ! Ne—ai stricat toată scena !

—Ce scenă.? întrebai eu, curios.

—Greu înţelegi ! răspunse omul cel supărat.

—Ăsta—i cusurul meu din naştere — i—o întorsei eu.

Băieţii începură amîndoi să rîdă, iar Gustav cu claxonul îmi explică :
—Omule, noi turnăm un film !
—Aşa e — zise şi băiatul de pe geamantan. Filmul cu Emil. Iar eu îl joc pe Emil.
—Vezi—ţi de drum ! mă rugă celălalt. Celuloidul costă scump.
—Scuzaţi—mă că v—am deranjat — răspunsei eu şi îmi văzui de drum.

Omul se repezi la un automobil mare, pe care era montat un aparat de filmat, iar operatorul începu din nou să învîrtească.

Pornii gînditor spre piaţa Nikolsburg şi mă aşezai pe o bancă. Statui multă vreme, privind aiurit înaintea mea. Doar ştiusem că povestea lui Emil şi a detectivilor va fi filmată. Uitasem însă. Dar dacă retrăieşti după doi ani o asemenea istorie, cu geamantane, buchete de flori, claxoane şi pălării tari, nu—i nici o mirare să se zăpăcească omul...

Deodată se aşeză lîngă mine un domn înalt, uscăţiv. Era mai în vîrsta decît mine, purta monoclu şi mă privea surîzînd. După un timp, zise :
—Ce nebunie, nu ? Ai zice că trăieşti ceva aievea, dar, de fapt, e numai o imitaţie.

Discutarăm aşa o vreme, şi cînd nu ne mai veni nimic în minte, el spuse :
—În curînd va avea loc aici, pe liniştita noastră bancă, sfatul de război al detectivilor.
—De unde ştiţi ? Jucaţi şi dumneavoastră în film ? El începu să rîdă.
—Nu. E altceva la mijloc. Îl aştept aici pe băiatul meu ; vrea să—şi dea cu părerea despre film, căci a fost unul dintre adevăraţii detectivi.

Devenii mai vesel şi mă uitai cu atenţie la vecinul meu.
—Îmi daţi voie să ghicesc cine sînteţi ?
—Vă dau voie — răspunse bucuros necunoscutul.
—Sînteţi consilierul juridic Haberland, tatăl „Profesorului" ?
—Aţi ghicit ! strigă el. Dar de unde ştiţi ? Aţi citit cartea „Emil şi detectivii" ?

Dădui din cap.
—N—am citit—o. Am scris—o.

Asta îl bucură nespus de mult pe consilierul juridic. Şi după puţin timp, discutam ca şi cum ne—am fi cunoscut de cînd eram copii. Şi pînă să ne dăm noi seama, un licean se opri în faţa băncii şi îşi scoase şapca.
—Ai venit, băiete ? zise consilierul juridic Haberland.

Îl recunoscui numaidecît pe „Profesor". Mai crescuse. Nu mult, dar totuşi. Îi întinsei mîna.
—E domnul Kästner — făcu el prezentările.
—El este — răspunsei. Cum îţi plac filmările care se fac despre povestea voastră ?

”Profesorul" îşi potrivi ochelarii.
—Îşi dau toată osteneala — recunoscu el — nu se poate spune că nu, dar un film ca acesta ar trebui scris şi turnat de copii. Oamenii mari n—au ce căuta aici.

Tatăl său, consilierul juridic, începu să rîdă.
—Şi acum i se spune „Profesorul", deşi de fapt ar fi trebuit de mult să i se zică „consilier secret".

„Profesorul" se aşeză între noi şi începu să povestească despre prietenii săi. Despre Gustav cu claxonul, care, în acest timp, căpătase, pe lîngă claxon, şi o motocicletă. Pe urmă despre micul Marţi, ai cărui părinţi se mutaseră la Dahlem. Dar Marţi venea adesea în oraş, pentru că îi era dor de vechii lui prieteni. Mai povesti despre Bleuer şi Mittenzwey, despre Mittendrei, despre Traugott şi Zerlett... Am aliat astfel o mulţime de noutăţi. Petzold era tot mojicul viclean şi scîrbos de acum doi ani. Mereu avea de furcă cu el.
—Dar nu ştiţi una ! îşi aduse aminte „Profesorul". Am devenit proprietarul unei case.

Spunînd acestea, se ridică în picioare.
—Eu sînt aproape de trei ori mai în vîrstă decît tine — îi spusei — şi n—am casa mea. Tu cum de—ai izbutit ?
—A moştenit—o de la o mătuşă bătrînă care a murit — îmi explică consilierul juridic.
—Casa este la Marea Baltică — continuă fericit „Profesorul" — şi la vară am să—i invit pe Emil şi pe detectivi la mine... Apoi făcu o pauză. Bineînţeles, dacă or să—mi dea voie părinţii.

Consilierul juridic se uită chiorîş la fiul său. Era comic să—i vezi cum se examinau unul pe altul prin sticla ochelarilor.

—După cît îi cunosc eu pe stimaţii tăi părinţi — zise consilierul juridic — nu vor cuteza să se împotrivească. Casa este a ta. Eu sînt numai tutore.

—S—a făcut — spuse „Profesorul". Dacă mai tîrziu o să mă însor cumva şi o să am şi eu copii, o să mă port cu ei întocmai aşa cum te porţi tu cu mine.

—Presupunînd că o să ai copii tot aşa de cuminţi cum are tatăl tău — zîmbi consilierul juridic Haberland.

Băiatul se lipi de consilierul juridic şi spuse :

—Foarte mulţumesc.

Cu aceasta convorbirea luă sfîrşit. Ne ridicarăm toţi trei şi pornirăm spre Kaiserallee. Pe terasa cafenelei stătea Josty, actorul care juca rolul domnului Gründeis. Îşi scosese pălăria tare şi îşi ştergea fruntea cu batista. în faţa lui stăteau regizorul, operatorul şi omul acela care mă bruftuluise aşa de tare la chioşcul de ziare.

—Asta n—o mai pot suporta ! striga, supărat, actorul care îl juca pe Gründeis. Mă voi îmbolnăvi de stomac ! în scenariul filmului stă scris să mănînc două ouă la pahar ! Două ! Nu mai mult ! Am mîncat pînă acuma opt şi tot nu sînteţi încă mulţumiţi !

—N—avem ce—ţi face ! ridică din umeri regizorul. Trebuie să turnăm scena încă o dată, scumpul meu.

Actorul îşi puse iar pălăria tare, ridică privirile spre cer, făcu semn chelnerului şi comandă, trist :

—Încă două ouă la pahar !

Chelnerul notă comanda, dădu din cap şi murmură :

—Scump film ! După care plecă.

ZECE POZE AU CUVÎNTUL

Prima : EMIL ÎN PERSOANĂ

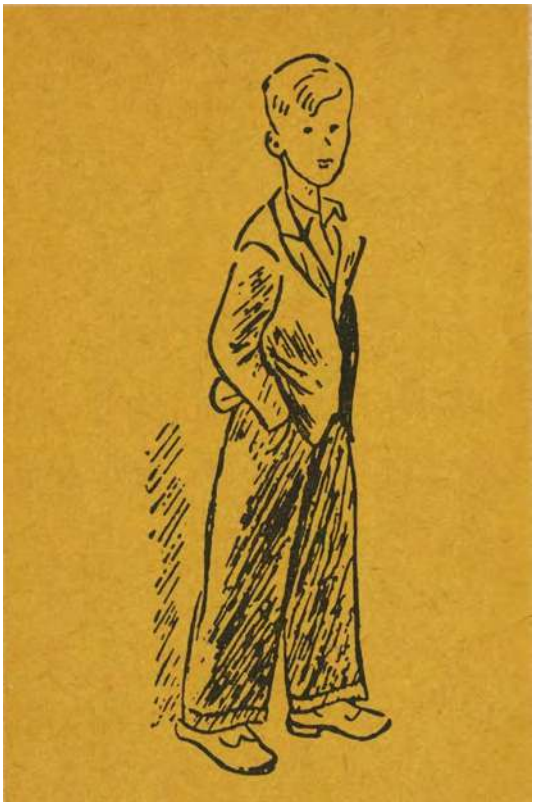

Iată—l iar ! De cînd l—am văzut pentru ultima oară, au trecut mai bine de doi ani. în timpul acesta a crescut mare şi are un costum albastru, nou, de duminică. Bineînţeles cu pantaloni lungi. Dar dacă o să mai crească şi de aici înainte tot aşa de repede, anul viitor o să—i poată purta drept pantaloni scurţi. încolo, s—a schimbat prea puţin. E tot vechiul băiat model de pe vremea aceea, model... fără să—l silească nimeni. Pe mama lui o iubeşte tot aşa de mult ca şi atunci. Uneori, cînd stau amîndoi de vorbă, el îi spune nerăbdător :

Să sperăm că în curînd o să cîştig bani mulţi. Atunci n—am să—ţi mai dau voie să lucrezi. Ea rîde şi zice :

Straşnic lucru, am să prind muşte.

A doua : SERGENTUL JESCHKE

Ceea ce aţi citit aici este adevărat : poliţaiul Jeschke din Neustadt a devenit sergent. Istoria cu statuia mînjită a fost de mult dată uitării. Cînd nu—i de serviciu, domnul sergent vine uneori la Tischbein la o cafea. De fiecare dată cumpără întîi o porţie de prăjituri de la brutarul Wirth. Şi de fiecare dată doamna Wirth, care este clienta doamnei coafeze Tischbein, îi spune bărbatului ei, maestrul brutar Wirth :
—Nu—ţi trece nimic prin minte, Oscar ? Şi cum el clatină din cap, ea zice : Ce bine că praful de puşcă este inventat!

A treia: MOŞTENIREA „PROFESORULUI"

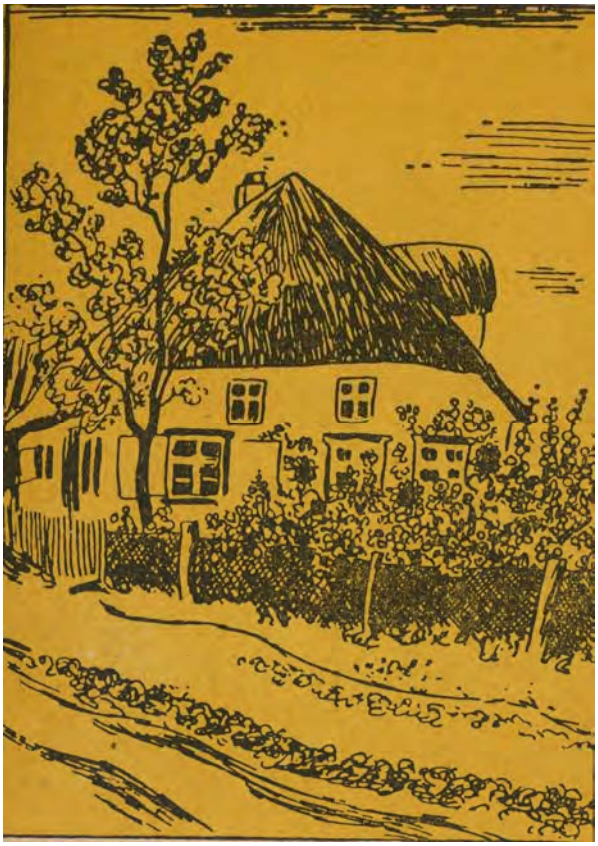

Aşadar, aceasta este casa pe care a moştenit—o „Profesorul" de la mătuşa lui. Casa se află la Korlsbüttel, pe malul Mării Baltice, undeva între Travemünde şi Zinnowitz. Mătuşa, pe cînd trăia, fusese o grădinăriță pasionată, iar grădina în care se află casa bătrînească este o minune. Plaja e foarte aproape. Te poţi duce şi în costum de baie. În trei minute, printr—o pădurice de pini, ai ajuns la dune, de unde ţi se desfăşoară la picioare Marea Baltică. Pontonul de lemn la care acostează vaporaşul de curse se întinde pînă departe în zare.

A patra: GUSTAV CU CLAXONUL

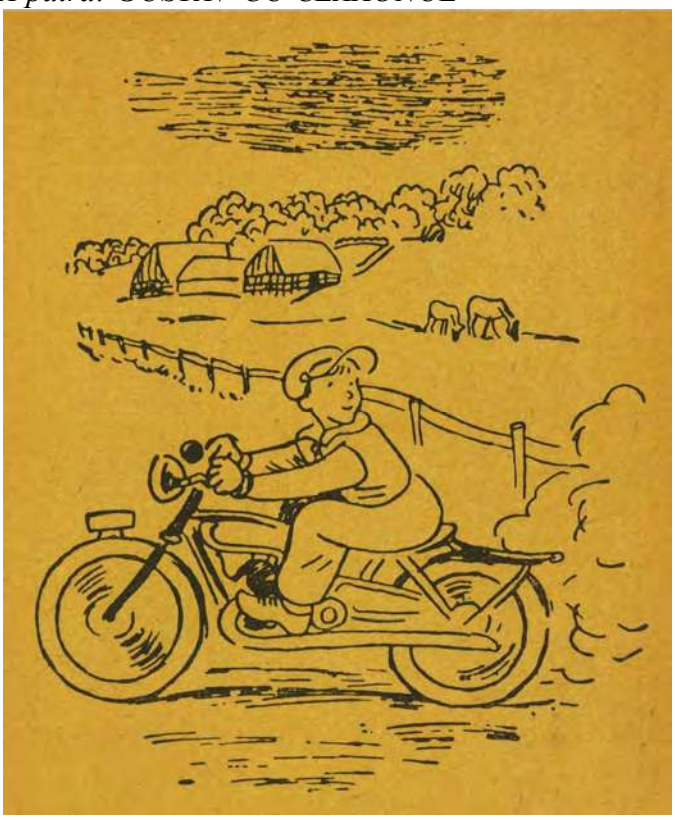

Cunoaşteţi povestea omului care a găsit un nasture şi care de hatîrul lui şi—a făcut un rînd de haine? Aşa s—a întîmplat şi cu Gustav. La început avea numai un claxon. Dar atîta a stăruit pe lingă tatăl său, pînă cînd acesta i—a cumpărat o motocicletă. Fireşte, nu o maşină grea, ci o motocicletă mică, pentru care nu trebuie permis. Locatarilor din casele vecine le ajunge însă şi aşa gălăgia pe care o face Gustav. Cînd încalecă pe motocicletă, îmbrăcat în salopetă, sau cînd vine duduind de după colţ, ai zice că e cel puţin campionul motocicliştilor germani. Cei care îşi fac lecţiile cască o vreme gura la cer. Ah, oameni buni, zice Gustav, clasa o trec eu în orice caz. Sînt penultimul, şi mi—e destul.

A cincea: DOMNIŞOARA HÜTCHEN

Cînd vin băiat împlineşte vîrsta de 14 ani, e tot copil, poate chiar un mucos. Dar cînd o fată ajunge la vîrsta asta, este o domnişoară în toată regula. Vai de aceia care ar lua—o în rîs pe o asemenea duduie ! Cel care i—ar spune : Nu te mai fandosi aşa, maimuţo ! ar vedea pe dracu.

Se înţelege că Pony Hütchen n—a devenit o maimuţă în ultimul an. Doar e prea dată dracului pentru asta. Înainte era pe, jumătate băiat, iar acuma este pe jumătate domnişoară. Bunica ii spune adesea : Ai timp, fetiţo, ai timp. Babă ai să tot fii.

A şasea : FERIBOTUL

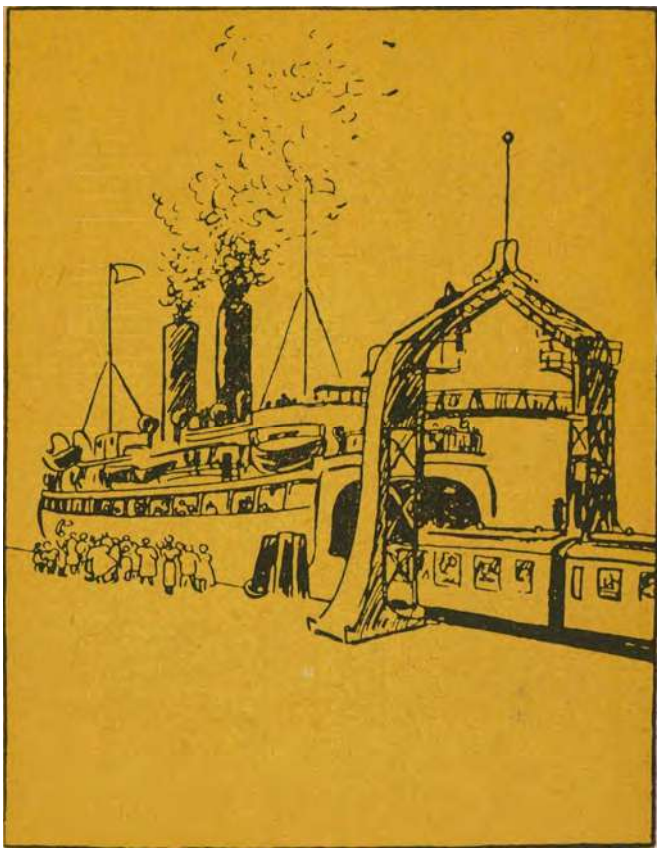

Aţi văzut vreodată un feribot, fie la Sassnitz, fie la Warnemünde sau la Stralsund ? Sînt nişte vapoare grozave, care acostează chiar lîngă gară şi cînd cască o dată gura, se urcă pe vapor un tren întreg. Vaporul străbate apoi Marea Baltică cu tren cu tot, pînă în Danemarca, pînă la Rügen sau în Suedia, iar cînd acostează, trenul coboară şi porneşte mai departe pe uscat, ca şi cum nu s—ar fi întîmplat nimic. E straşnic, nu ? Să mergi cu trenul, e frumos. Cu vaporul, tot frumos. Dar ce frumos trebuie să fie în trenul—vapor !

A şaptea : THE THREE BYRONS

The three Byrons, adică cei trei Byroni, joacă în povestea noastră un rol destul de important. Ei sînt artişti şi se produc la varieteu. Cîteodată şi la circ. Unul dintre dînşii este tatăl, iar ceilalţi doi sînt fiii lui. Pe băieţi îi cheamă Mackie şi Jackie. Sînt gemeni, dar Jackie e mai voinic decît Mackie**.** Din cauza asta bătrînul Byron este supărat. Dar ce poate face Jackie ? Alţi copii se bucură cînd cresc. Pe Jackie Byron asta îl scoate din fire.

A opta: UN VECHI CUNOSCUT

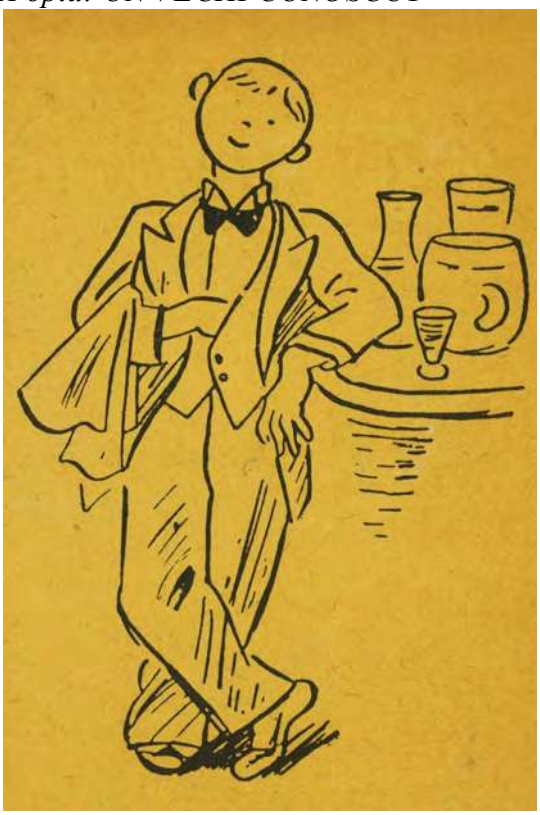

Cel pe care îl vedeţi aici este un picólo, adică un mic slujbaş al hotelului, care odată şi odată o să

ajungă chelner sau chiar ţal[2] sau chiar director. Deocamdată este însă picólo şi ajută la pus masa şi la strîns farfuriile. Grea meserie să fii picólo ! Uneori, ce—i drept, ai cîteva ore libere. Atunci poţi trage o fugă pînă la apă, ca să înoţi pînă la bancul de nisip. Sau te poţi aşeza pe tubul cel mare de gumă, care serveşte drept reclamă pentru pasta de dinţi. Şi se mai poate ca acolo să te întîlneşti cu vechi cunoscuţi din Berlin şi să—ţi aduci aminte de timpuri de mult trecute.

A noua: DOMNUL CĂPITAN SCHMAUCH

Domnul de mai sus este un bătrîn lup de mare. E căpitan pe un cargobot cu care străbate Marea Baltică. Uneori încarcă lemne. Alteori, cărbuni. Uneori, fier suedez. Şi uneori prea mult rom. Se poate întîmpla... Vîntul de mare face sete. Căpitanul Schmauch are o căsuţă la Korlsbüttel. Iar în port se află o barcă cu pînze, care îi aparţine. Şi ca să nu uit : picolo este nepotul lui. Există pe lume mult mai multe rubedenii decît ai crede.

A zecea: INSULA CU PALMIER

[2] Ospătarul care face plata (n. t)

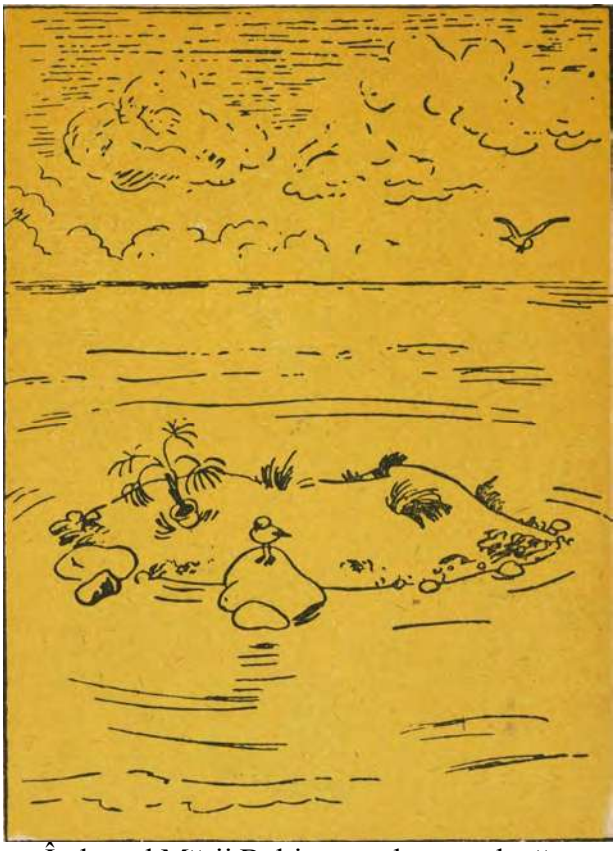

În largul Mării Baltice, nu departe de ţărm, se află o insulă mică, mică de tot. Odată, mai de mult, un pescar a adus în glumă în insuliţă un palmier şi l—a înfipt, cu ghiveci cu tot, în nisip. Acuma palmierul african a devenit un fel de copac în nisipul nordic. La vederea lui, s—ar înduioşa însă şi cîinii, dacă ar exista pe insulă cîini. Dar insula este cu totul nelocuită, întîi pentru că e formată numai din nisip şi al doilea, pentru că e cu mult prea mică pentru a fi locuită. Dacă cineva, adormind, s—ar rostogoli din pat, ar cădea în mijlocul mării.

CAPITOLUL I. SERGENTUL JESCHKE ARE O DORINŢĂ

Domnul sergent Jeschke avea o după—amiază liberă şi venise la Tischbeini cu un pachet de prăjituri grozave. Mama lui Emil făcuse cafea. Cu frank—cafea adevărată, de Karlsbad ! Acuma şedeau toţi trei la masa rotundă din odaia de musafiri şi mîncau cu poftă. Farfuria cu prăjituri se golea încet—încet. Domnul Jeschke povestea că primarul din Neustadt vrea să desfiinţeze tramvaiul cu cai şi să construiască un tramvai adevărat, electric. Mai lipseau doar banii.

Emil întrebă :

—De ce nu mai bine un metro ? Dacă dispare tramvaiul cu cai, Neustadt—ul nu va mai fi nici pe jumătate atît de frumos ca azi, iar tramvaie electrice sînt peste tot.

Dar mama lui spuse :

—Dacă e vorba de bani, Neustadt—ul o să rămînă cu tramvaiul cu cai pînă în ziua de apoi.

Liniştit din partea asta, Emil luă din farfurie ultima bucată de plăcintă cu mere şi îşi făcu datoria.

Sergentul întrebă, politicos, dacă se poate fuma.

—Desigur, domnule Jeschke ! îi răspunse doamna Tischbein.

Musafirul scoase din tabachera de piele o ţigară de foi groasă, neagră, o aprinse şi se învălui în nori deşi, albaştri—cenuşii.

Apoi doamna Tischbein se ridică, strînse ceştile şi farfuriile şi le duse în bucătărie, iar cînd se întoarse, spuse că trebuie să se ducă numaidecît la drogherie ca să cumpere săpun de gudron, căci peste o oră vine doamna Homburg să se spele pe cap.

Emil se ridică repede, ca să se ducă el.

—Ba nu, băiete — îl opri mama — mă duc eu. Emil o privi mirat.

Domnul Jeschke se uită la doamna Tischbein şi cu această ocazie trase în piept prea mult fum de ţigară, încît îl apucă tuşea. Cînd isprăvi de tuşit, spuse :

—Emil, aş avea ceva de vorbit cu tine, între bărbaţi, ca să zic aşa.

În acest moment se auzi închizîndu—se uşa de afară. Doamna Tischbein plecase.

—Poftim, fie după cum doreşti — făcu Emil. Numai că nu înţeleg de ce a plecat mama atît de repede. Cumpărăturile sînt de obicei sarcina mea.

Sergentul puse ţigara în scrumieră, se aşeză picior peste picior şi începu să adune cu degetele scrumul. (Deşi nu se vedea nici urmă de scrum.) Apoi începu :

—Poate de aceea a plecat mama ta, ca noi doi să putem vorbi în linişte...

Apoi privi stingherit în tavan.

Emil ridică şi el ochii, dar nu era nimic de văzut acolo. Sergentul luă ţigara de pe masă şi întrebă pe neaşteptate :

—Îţi sînt foarte antipatic ?

Emil era cît pe ce să cadă de pe scaun.

—Ce—ţi trece prin minte ? Ce întrebare caraghioasă, domnul Jeschke !

Şi după cîteva clipe de gîndire :

—Mai demult îmi era foarte frică de dumneata. Sergentul începu să rîdă.

—Din cauza statuii, nu—i aşa ? Băiatul dădu din cap.

—Prostii de astea am făcut şi noi cînd eram copii de şcoală. Emil nu mai putea de mirare.

—Dumneata ? ! Chiar dumneata în persoană ? ! Poliţistul răspunse :

—Chiar eu în persoană !

—Atunci îmi eşti simpatic — declară Emil.

Domnul Jeschke păru că se bucură, apoi vorbi iar:

—Trebuie să te întreb ceva foarte important. Cu mama ta am vorbit încă de duminica trecută, dar ea a spus că depinde de tine. Dacă ţie nu—ţi convine, nu se va alege nimic din toate astea.

—Aşa ? făcu Emil, apoi se gîndi o vreme, după care spuse : Nu te supăra, dar nu înţeleg nimic.

Celălalt se uită la ţigară şi pentru că între timp se stinsese, o aprinse din nou, apoi spuse :

—E greu să vorbeşti despre asta cu un băiat aşa de mare. Îţi mai aduci aminte de tatăl tău ?

—Aproape de loc. Aveam cinci ani cînd a murit. Sergentul dădu din cap, apoi spuse repede :

—Aş vrea să mă însor cu mama ta !

Aici începu iar să tuşească. Cînd îi trecu tuşea, continuă :

—Pot să ajung în serviciul central. Iar mai tîrziu, să devin inspector. Examenul îl iau sigur. Deşi n—am urmat la şcoală, nu sînt un prost şi voi cîştiga destul de bine. Iar tu ai să poţi studia, dacă vei dori.

Emil strînse cîteva firimituri de prăjitură de pe faţa de masă colorată.

Sergentul continuă :

—Dar dacă tu nu vrei, nu se mărită cu mine.

Emil se ridică şi se apropie de fereastră, uitîndu—se afară. Apoi r întoarse şi spuse încet :

—Trebuie să mă obişnuiesc întîi cu gîndul ăsta, domnule Jeschke.

—Se înţelege — răspunse bărbatul.

Emil începu din nou să se uite pe fereastră.

„Cu totul altfel îmi închipuisem eu — se gîndea el, urmărind cu ochii un camion. Aş fi vrut să cîştig singur bani. Bani mulţi. Pentru ca, mama să nu mai fie nevoită să muncească. Şi voiam să rămîn toată viaţa cu dînsa. Numai noi doi singuri. Şi acuma, iată că vine un om străin şi vrea să devină bărbatul ei!"

Deodată o zări pe mama lui ivindu—se de după colţ. Mergea foarte repede, uitîndu—se drept înainte.

Emil îşi ascunse faţa în faldurile perdelei.

„Acum trebuie să mă hotărăsc — îşi zise el. Şi nu trebuie să nu mă gîndesc la mine. N—ar fi frumos. Ea s—a gîndit totdeauna numai la mine. Îl iubeşte. În nici un caz nu trebuie să las să se vadă că sînt trist. Ba trebuie să fiu chiar vesel. Altfel o să—i stric bucuria".

Respiră adînc, se întoarse şi rosti cu glas tare :

—Îmi convine, domnule Jeschke.

Sergentul se ridică, se apropie de dînsul şi îi strînse mîna. În acelaşi moment se deschise uşa, mama intră repede în odaie şi se uită cercetător la băiat.

Acestuia îi mai trecu o dată prin minte, iute ca fulgerul :

„Să fiu vesel !"

Apoi strînse încă o dată mîna lui Jeschke, începu să rîdă şi spuse mamei sale :

—Ştii ceva, mamă, domnul sergent mi—a cerut mîna ta !

Cînd sosi doamna Homburg ca să se spele pe cap, Jeschke, mirele, plecă foarte mulţumit. Spre seară însă se reîntoarse, aducînd flori, un sfert de kilogram de mezeluri fine şi o sticlă de vin dulce.

—Să ciocnim ! zise el.

După ce mîncară, ciocniră. Emil ţinu o cuvîntare solemnă, care îl făcu pe domnul Jeschke să rîdă cu poftă.

Doamna Tischbein şedea mulţumită pe divan şi mîngîia mîna lui Emil.

—Dragă băiete — spuse domnul Jeschke — îţi mulţumesc pentru urările tale. Sînt nespus de fericit de toate astea. Mai am numai o singură rugăminte, să nu—mi spui tată. Mi s—ar părea ciudat. Firește, eu am să fiu pentru tine ca un tată, dar asta e o altă chestiune. Denumirea de tată însă nu mi—ar conveni.

În sinea lui, Emil fu foarte mulţumit de această propunere. Tare, spuse numai :

—Cum vrei, domnule sergent. Dar cum să—ţi spun ? Bună ziua, domnule Jeschke, pare cam caraghios după un timp. Nu găseşti ?

Logodnicul se ridică.

—Întîi să bem amîndoi *bruderschaft.* Eu te tutuiam de mai înaînte. Acum să mă tutuieşti şi tu pe mine.

Băură *bruderschaft...*

—Iar dacă mai tîrziu o să simţi nevoia să—mi spui pe nume, îţi atrag atenţia că mă cheamă Heinrich. Ai înţeles ?

—La ordin, Heinrich !

Şi auzind—o pe mama lui rîzînd, se simţi fericit.

După ce Heinrich Jeschke plecă, cei doi Tischbeini se duseră la culcare. Se îmbrăţişară, ca totdeauna, apoi se culcară fiecare în patul lui. Dar deşi se căzneau să adoarmă, rămaseră multă vreme !

Emil se gîndea :

„N—a băgat nimic de seamă. Ea crede că nu sînt de loc trist, aşa că se poate mărita cu domnul Jeschke şi poate fi atît de fericită a pe cît i—o doresc eu. De altfel e un om cumsecade". Iar mama lui Emil se gîndea :

„Ce bine îmi pare că băiatul n—a observat nimic ! Nu trebuie să afle niciodată că eu aş fi fost mai bucuroasă să rămîn numai cu el ! Dar nu trebuie să mă gîndesc la mine, ci întotdeauna numai la copil. Şi la viitorul lui. Cine ştie cîtă vreme o să mai pot cîştiga bani, iar domnul Jeschke este un om cumsecade".

CAPITOLUL II. SCRISORI DIN BERLIN ŞI SCRISORI SPRE BERLIN

În ziua următoare, cînd Emil veni de la şcoală, mama îi dădu o scrisoare, spunîndu—i :

—Ai o scrisoare de la Berlin.

—De la Pony Hütchen ?

—Nu, e un scris necunoscut.

—Şi ce scrie ?

—Dar bine, băiete ! exclamă doamna Tischbein, mirată. Doar n—o să—ţi deschid scrisorile !

El începu să rîdă.

—Ia te uită, de cînd avem secrete unul faţă de altul ?

Apoi îşi duse repede ghiozdanul în odaia de alături, zicîndu—şi în sinea lui :

„De ieri ! De cînd cu domnul Jeschke !"

Cînd se întoarse, se aşeză pe divan, deschise scrisoarea şi începu să citească :

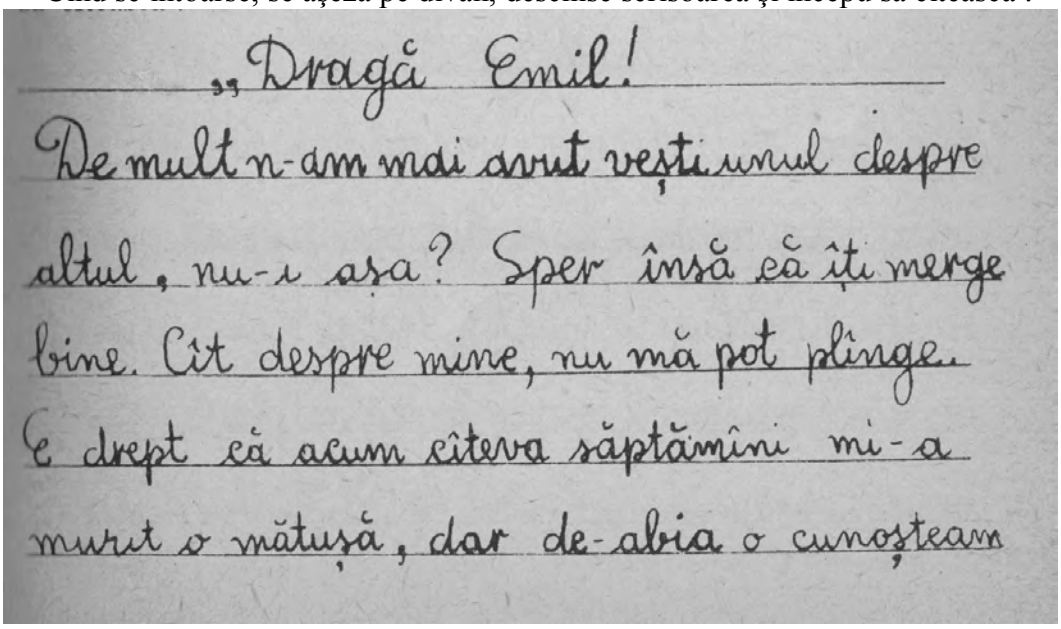
„Dragă Emil!

De mult n-am mai avut veşti unul despre altul, nu-i aşa? Sper însă că îţi merge bine. Cît despre mine, nu mă pot plînge. E drept că acum cîteva săptămîni mi-a murit o mătuşă, dar de-abia o cunoşteam

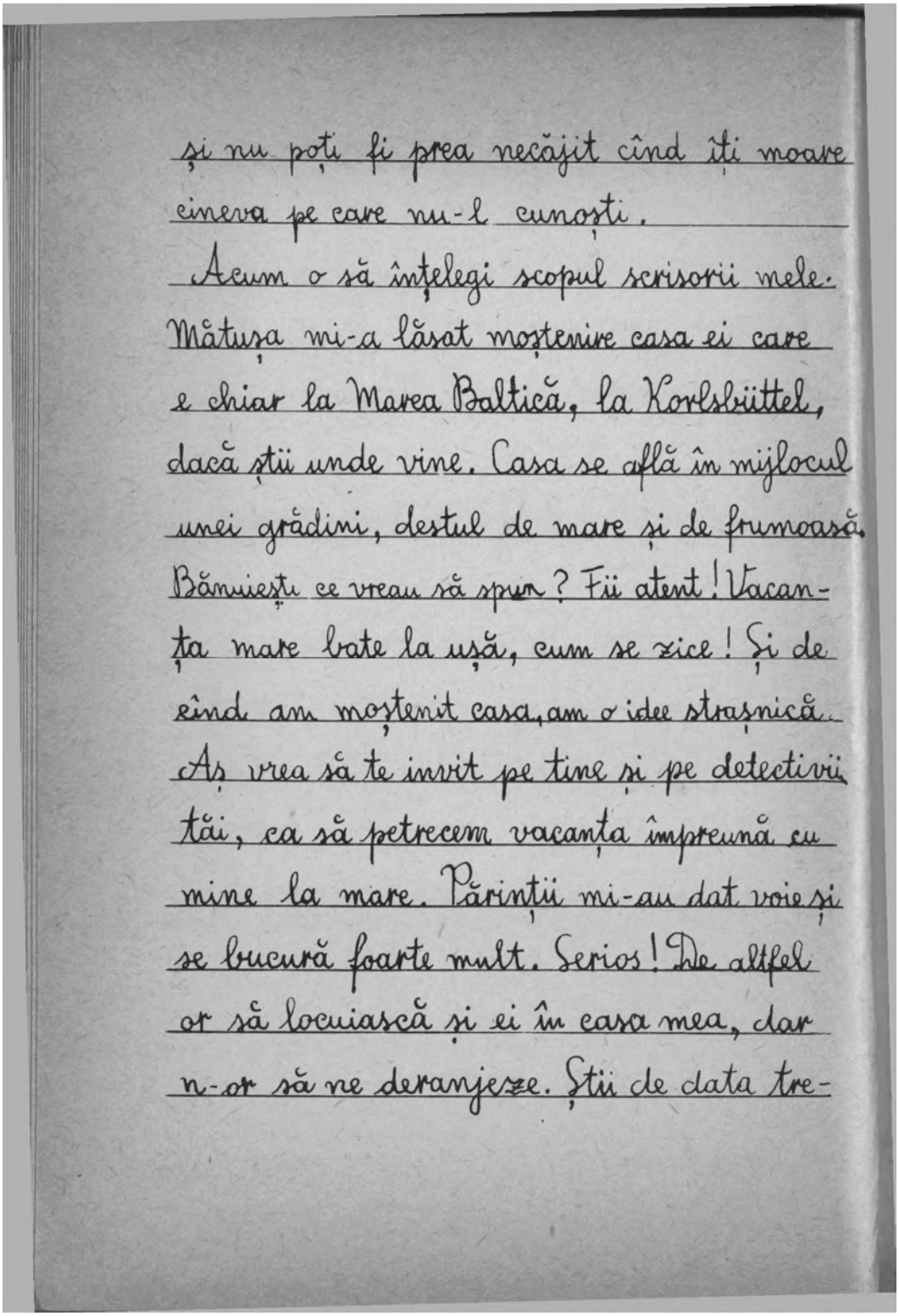

și nu poți fi prea necăjit cînd îți moare cineva pe care nu-l cunoști.

Acum o să înțelegi scopul scrisorii mele. Mătușa mi-a lăsat moștenire casa ei care e chiar la Marea Baltică, la Kohlsbüttel, dacă știi unde vine. Casa se află în mijlocul unei grădini, destul de mare și de frumoasă. Bănuiești ce vreau să spun? Fii atent! Vacanța mare bate la ușă, cum se zice! Și de cînd am moștenit casa, am o idee strașnică. Aș vrea să te invit pe tine și pe detectivii tăi, ca să petrecem vacanța împreună cu mine la mare. Părinții mi-au dat voie și se bucură foarte mult. Serios! De altfel or să locuiască și ei în casa mea, dar n-or să ne deranjeze. Știi de data tre-

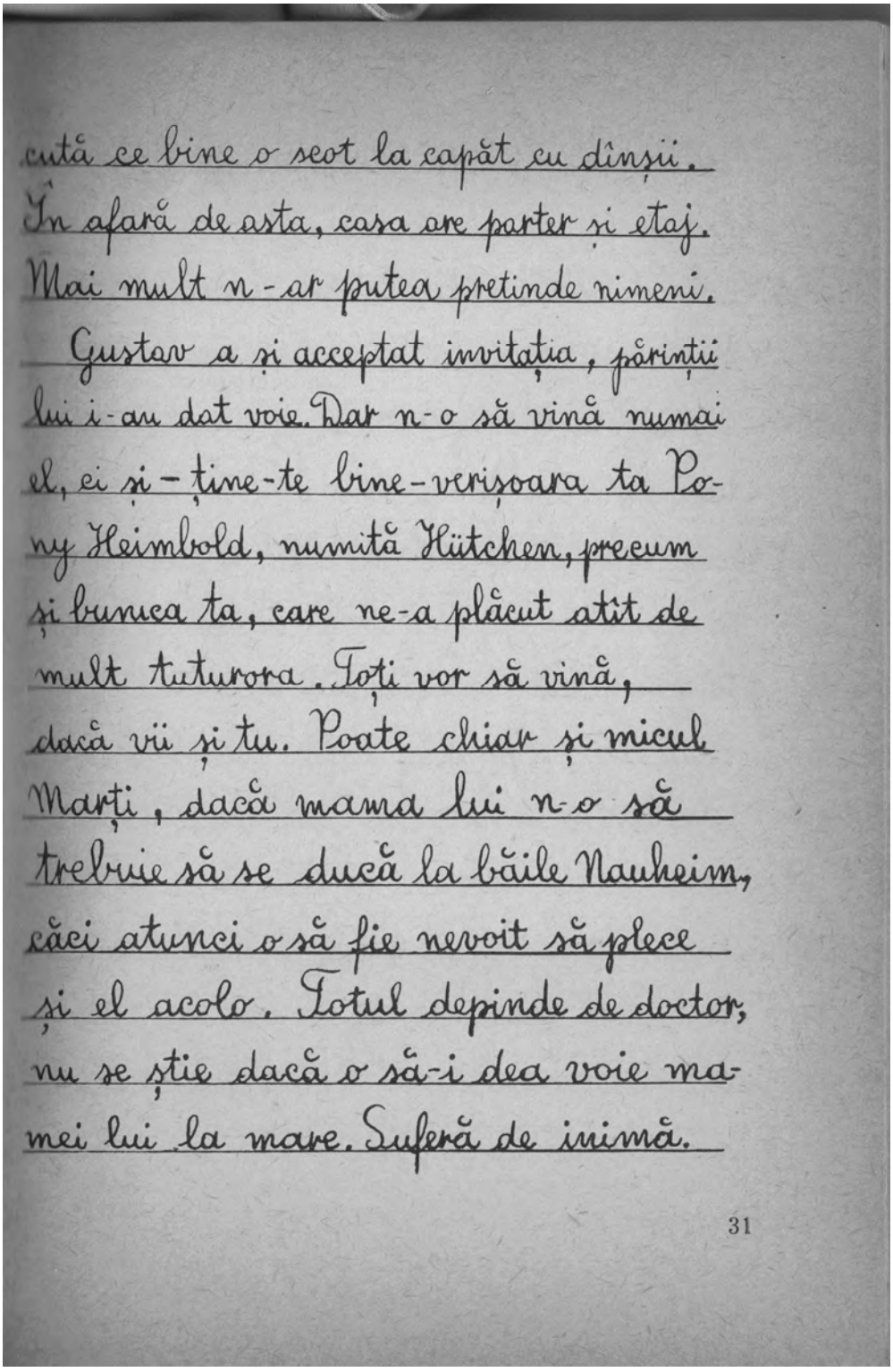

cută ce bine o scot la capăt cu dinșii.
În afară de asta, casa are parter și etaj.
Mai mult n-ar putea pretinde nimeni.
Gustav a și acceptat invitația, părinții
lui i-au dat voie. Dar n-o să vină numai
el, ci și-ține-te bine-verișoara ta Po-
ny Heimbold, numită Hütchen, precum
și bunica ta, care ne-a plăcut atît de
mult tuturora. Toți vor să vină,
dacă vii și tu. Poate chiar și micul
Marți, dacă mama lui n-o să
trebuie să se ducă la băile Nauheim,
căci atunci o să fie nevoit să plece
și el acolo. Totul depinde de doctor,
nu se știe dacă o să-i dea voie ma-
mei lui la mare. Suferă de inimă.

31

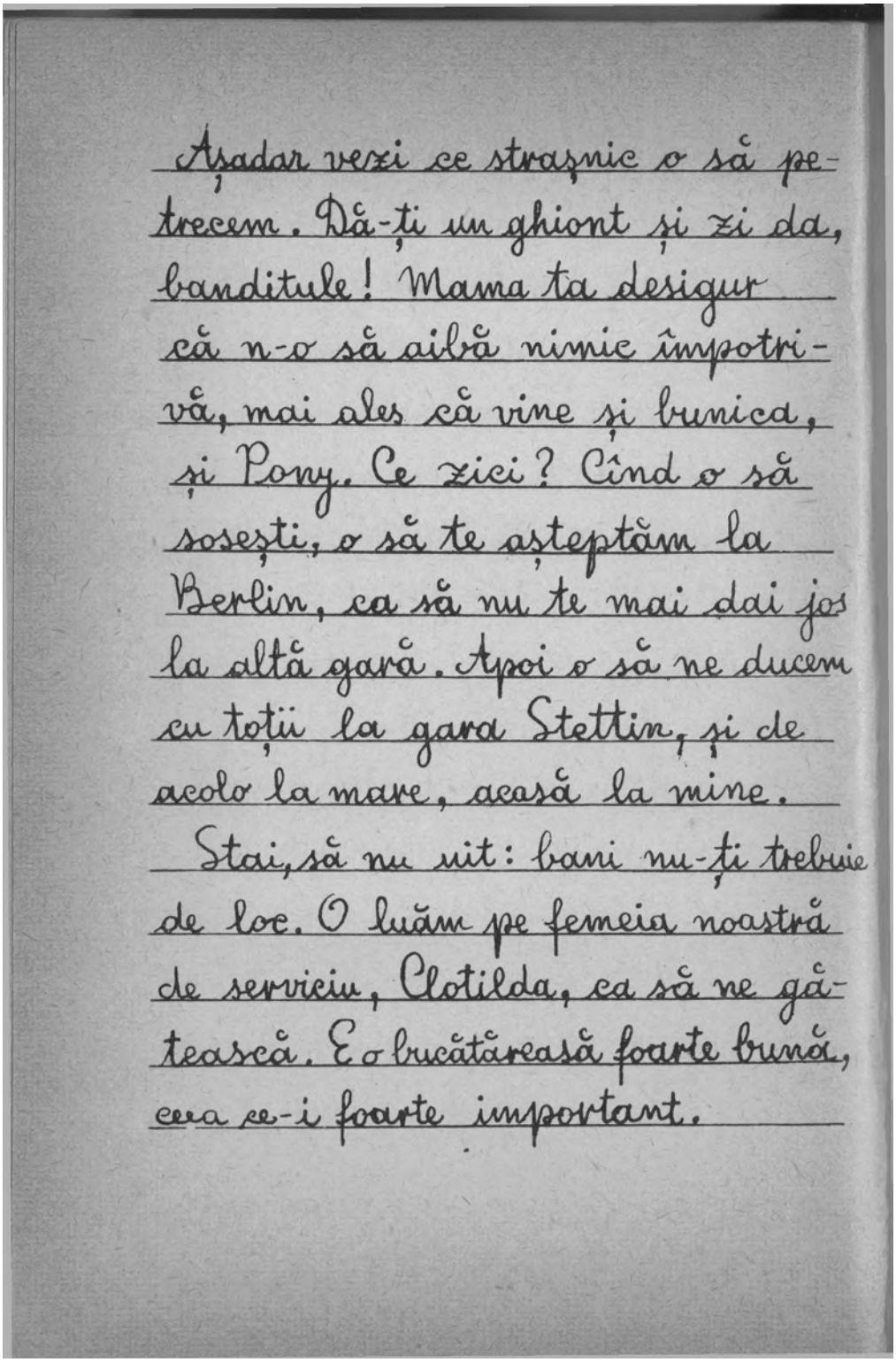

Așadar vezi ce straşnic o să petrecem. Dă-ți un ghiont și zi da, banditule! Mama ta desigur că n-o să aibă nimic împotrivă, mai ales că vine și bunica, și Pony. Ce zici? Cînd o să sosești, o să te așteptăm la Berlin, ca să nu te mai dai jos la altă gară. Apoi o să ne ducem cu toții la gara Stettin, și de acolo la mare, acasă la mine.

Stai, să nu uit: bani nu-ți trebuie de loc. O luăm pe femeia noastră de serviciu, Clotilda, ca să ne gătească. E o bucătăreasă foarte bună, ceea ce-i foarte important.

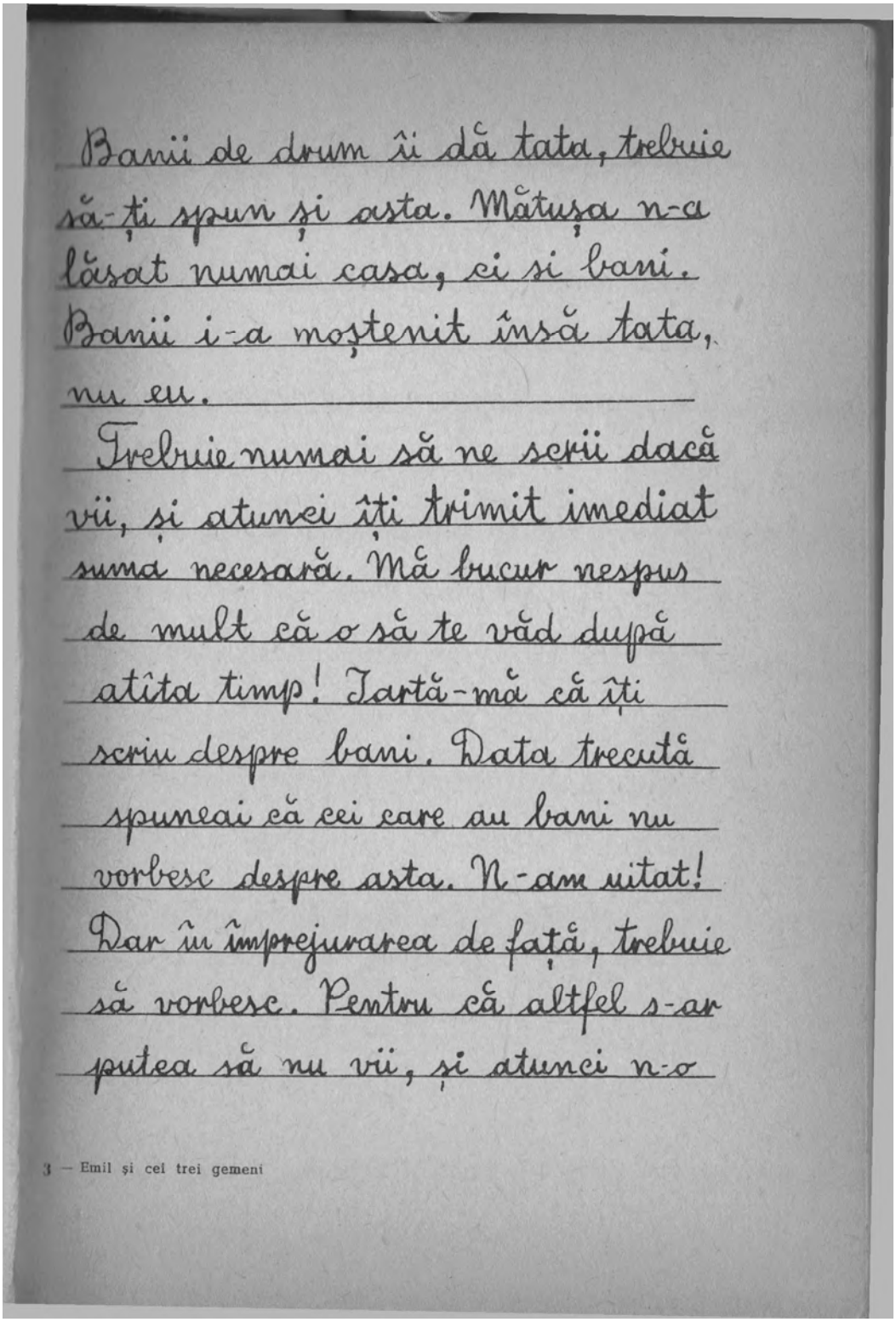

Banii de drum îi dă tata, trebuie să-ți spun și asta. Mătușa n-a lăsat numai casa, ci și bani. Banii i-a moștenit însă tata, nu eu.

Trebuie numai să ne scrii dacă vii, și atunci îți trimit imediat suma necesară. Mă bucur nespus de mult că o să te văd după atîta timp! Iartă-mă că îți scriu despre bani. Data trecută spuneai că cei care au bani nu vorbesc despre asta. N-am uitat! Dar în împrejurarea de față, trebuie să vorbesc. Pentru că altfel s-ar putea să nu vii, și atunci n-o

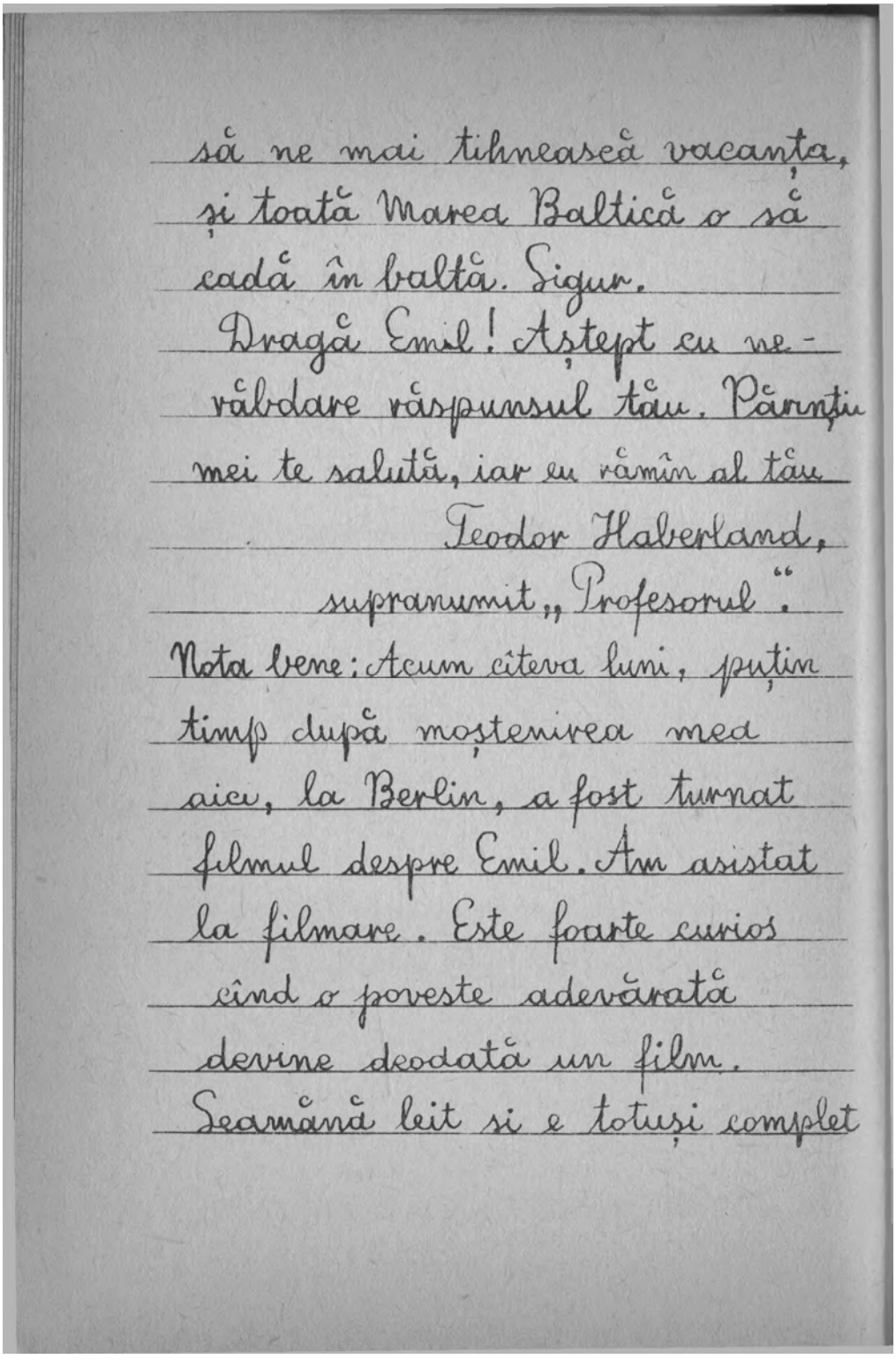

să ne mai tihnească vacanța,
și toată Marea Baltică o să
cadă în baltă. Sigur.
Dragă Emil! Aștept cu ne-
răbdare răspunsul tău. Părinții
mei te salută, iar eu rămîn al tău
Teodor Haberland,
supranumit „Profesorul".
Nota bene: Acum cîteva luni, puțin
timp după moștenirea mea
aici, la Berlin, a fost turnat
filmul despre Emil. Am asistat
la filmare. Este foarte curios
cînd o poveste adevărată
devine deodată un film.
Seamănă leit și e totuși complet

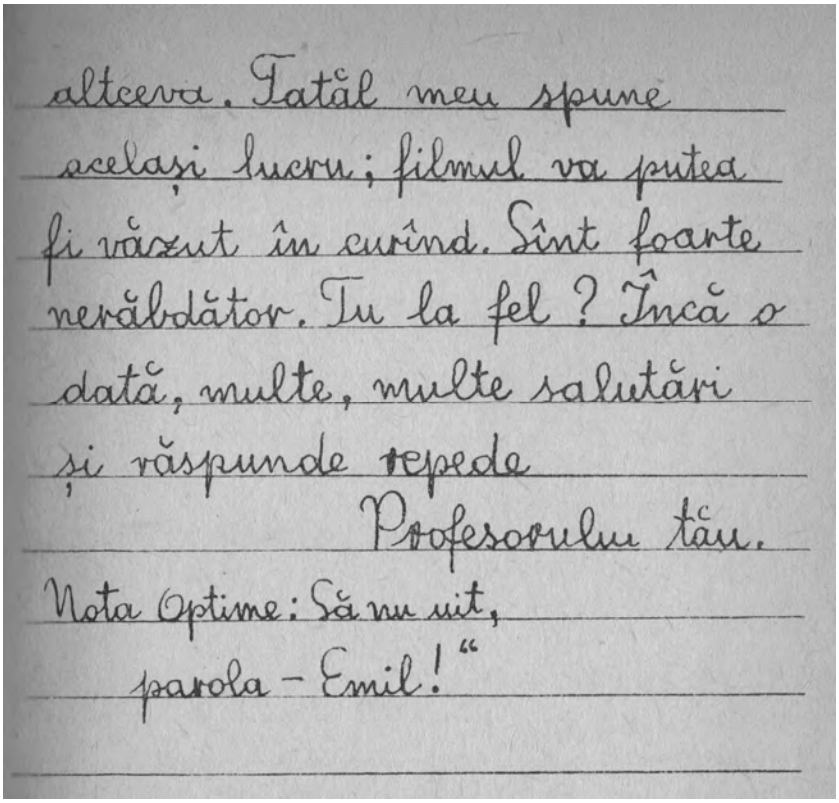
altceva. Tatăl meu spune
același lucru; filmul va putea
fi văzut în curînd. Sînt foarte
nerăbdător. Tu la fel? Încă o
dată, multe, multe salutări
și răspunde repede
Profesorului tău.
Nota Optime: Să nu uit,
parola - Emil!"

După ce termină de citit, Emil dădu mamei sale scrisoarea şi dispăru în odaia de alături. Aici îşi desfăcu ghiozdanul, scoase caietul de geometrie şi se prefăcu că îşi pregăteşte lecţiile. Dar privea ţintă înaintea lui şi cugeta, concentrat.

Se gîndea. „Nici vorbă, ar fi nimerit să mă duc la Marea Baltică. Deşi mai bucuros aş fi rămas aici. Dar poate că îi stau sergentului Jeschke în cale. Doar de ieri e logodnicul mamei şi ea îl iubeşte. Trebuie să fiu înţelegător, sînt doar copilul ei !"

Doamna coafeză Tischbein se bucură de scrisoarea „Profesorului". Ce vacanţă frumoasă o să aibă Emil !

„Negreşit, o să—i simt lipsa tot timpul, dar nu trebuie să—i arăt asta băiatului !"

Apoi se duse în odaia de alături. Emil spuse :

—Mămico, cred că o să primesc invitaţia.

—Desigur — răspunse ea. Scrisoarea e atît de frumoasă ! Nu—i aşa ? Numai să—mi promiţi că n—ai să te duci prea departe în apă. căci poate să vină un val mare sau un vîrtej, şi n—aş mai avea linişte nici o clipă.

Emil promise solemn. Mama vorbi mai departe :

—Numai cu banii de drum, pe care vrea să ţi—i trimită consilierul juridic, nu mă împac de loc. O să luăm banii de la Casa de economii. Doar n—o să coste o avere !

Apoi începu să—l mîngîie pe băiat, care stătea aplecat peste caietul de geometrie.

—Iar cu lecţiile ? Pînă la masă du—te de ia puţin aer.

—Bine — făcu băiatul. Vrei să—ţi cumpăr ceva, sau să—ţi ajut la ceva ?

Ea îl împinse spre uşă.

—Du—te ! Cînd o să fie gata masa, te strig.

Emil ieşi în curte, se aşeză pe scara care ducea la spălătorie şi începu să smulgă, gînditor, iarba din crăpăturile treptelor ştirbite.

Dar deodată sări în sus, ieşi în goană pe poartă, apucă pe strada Sporer, trecu repede prin strada Weber şi cînd ajunse în piaţă, se opri şi începu să privească în jur, ca şi cum ar fi căutat, pe cineva...

În faţa lui se înşirau barăcile fructarilor, ale zarzavagiilor şi ale brînzarilor şi gheretele grădinarilor şi ale măcelarilor. Printre şirurile pestriţe ale precupeţilor trecea, demn, cu mîinile încrucişate la spatele uniformei, domnul sergent Jeschke, în exerciţiul funcţiunii.

Băiatul străbătu piaţa pietruită şi se opri lîngă sergent.

—Alo ! strigă acesta. Mă cauţi cumva pe mine ?

—Da, domnule Jeschke, adică voiam să spun Heinrich — răspunse Emil. Vreau să te întreb ceva. Un

prieten al meu din Berlin a moştenit o casă la Marca Baltică şi m—a invitat acolo în vacanţa mare. Merge şi bunica, şi Pony Hütchen.

Domnul Jeschke îl bătu pe Emil pe umeri.

—Te felicit din toată inima. E straşnic !

—Nu—i aşa ?

Poliţistul îl privi drăgăstos pe viitorul său fiu vitreg.

—Îmi dai voie să—ţi dăruiesc eu banii de drum ? Emil dădu din cap, apăsat.

—Am livret la Casa de economii.

—Păcat.

—Nu, Heinrich, am venit pentru altceva.

—Pentru ce ?

—Ştii, mă gîndesc la mama. Dacă n—ar fi fost tocmai ieri... Vreau să spun că... altfel n—aş fi lăsat—o singură cu nici un preţ. Plec numai dacă îmi făgăduicşti hotărît că ai să petreci în fiecare zi cel puţin o oră la dînsa. O cunosc foarte bine şi n—aş vrea să se simtă prea singură.

Emil făcu o pauză. Viaţa este uneori atît de grea !

—Să—mi dai cuvîntul tău de onoare că ai să—i porţi de grijă. Altfel, nu plec.

—Îţi promit cum vrei, băiete, pe cuvînt de onoare, sau fără cuvînt de onoare.

—Atunci e în ordine — zise Emil. În fiecare zi, nu—i aşa ? Bineînţeles că am să—i scriu şi eu foarte multe scrisori, dar scrisul nu înseamnă totul. Trebuie să fie totdeauna lîngă dînsa cineva pe care să—l iubească. Nu—i dau voie să fie tristă.

—O să vin în fiecare zi — făgădui domnul Jeschke. Cel puţin o oră. Cînd o să am timp, o să stau şi mai mult.

—Mulţumesc — zise Emil, apoi făcu stînga—mprejur şi o luă la goană înapoi, pe acelaşi drum pe care venise.

Cînd ajunse acasă, se aşeză iar pe treaptă şi începu din nou să smulgă iarba din crăpături, ca şi cum nu s—ar fi mişcat niciodată de acolo.

După cinci minute, doamna Tischbein scoase capul pe fereastra bucătăriei.

—Hei, băiete ! strigă ea tare. E gata masa ! El o privi, zîmbind.

—Vin numaidecît, mămico !

Capul dispăru de la geam. Emil se ridică încet şi intră în casă.

După—amiază ceru mamei sale hîrtie, se aşeză la masă şi începu să scrie prietenului său Teodor Haberland, cu domiciliul în Berlin, Wilmersdorf, următoarea scrisoare :

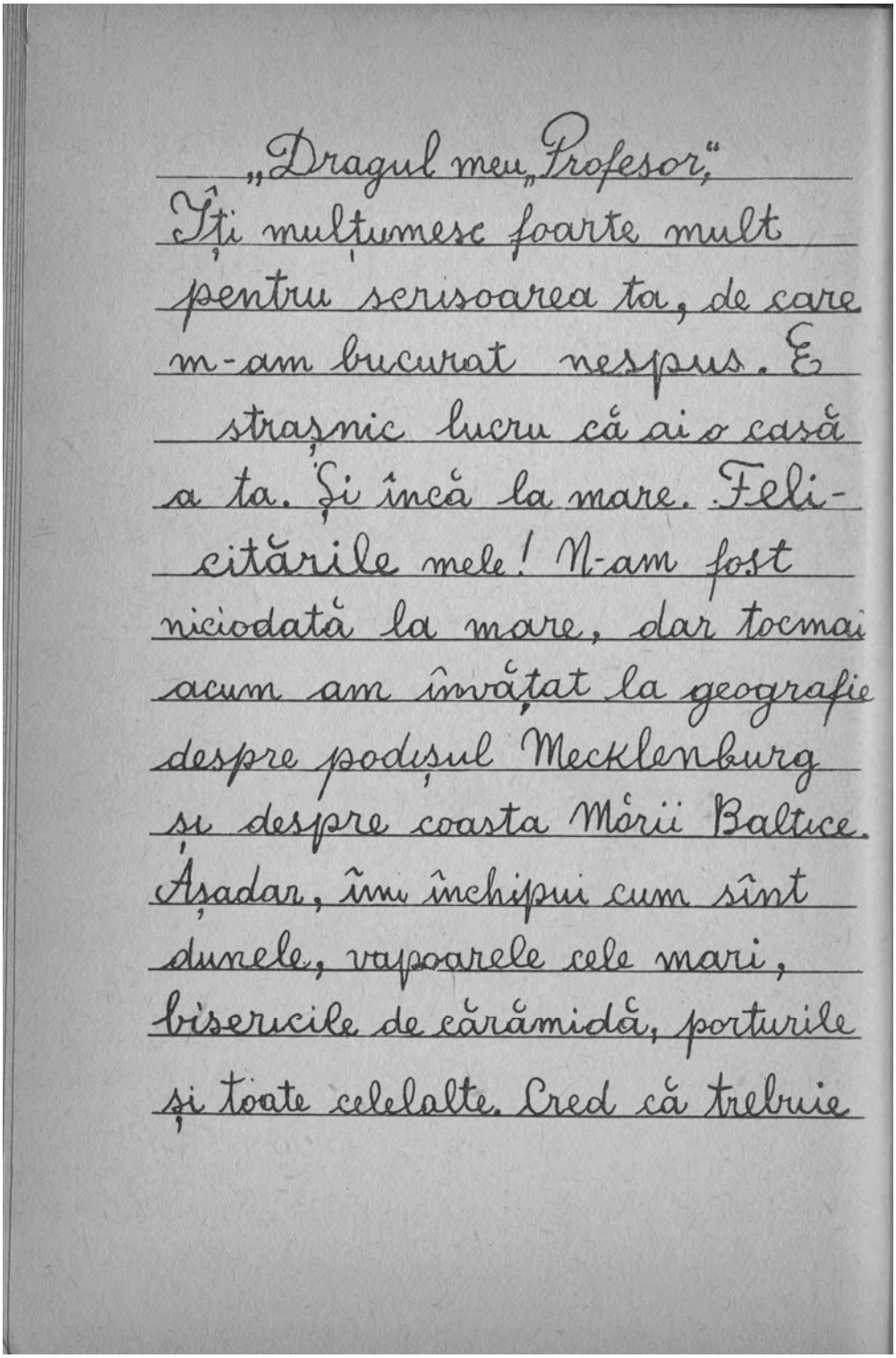

„Dragul meu „Profesor",

Îți mulțumesc foarte mult pentru scrisoarea ta, de care m-am bucurat nespus. E straşnic lucru că ai o casă a ta. Şi încă la mare. Felicitările mele! N-am fost niciodată la mare, dar tocmai acum am învățat la geografie despre podișul Mecklenburg și despre coasta Mării Baltice. Așadar, îmi închipui cum sînt dunele, vapoarele cele mari, bisericile de cărămidă, porturile și toate celelalte. Cred că trebuie

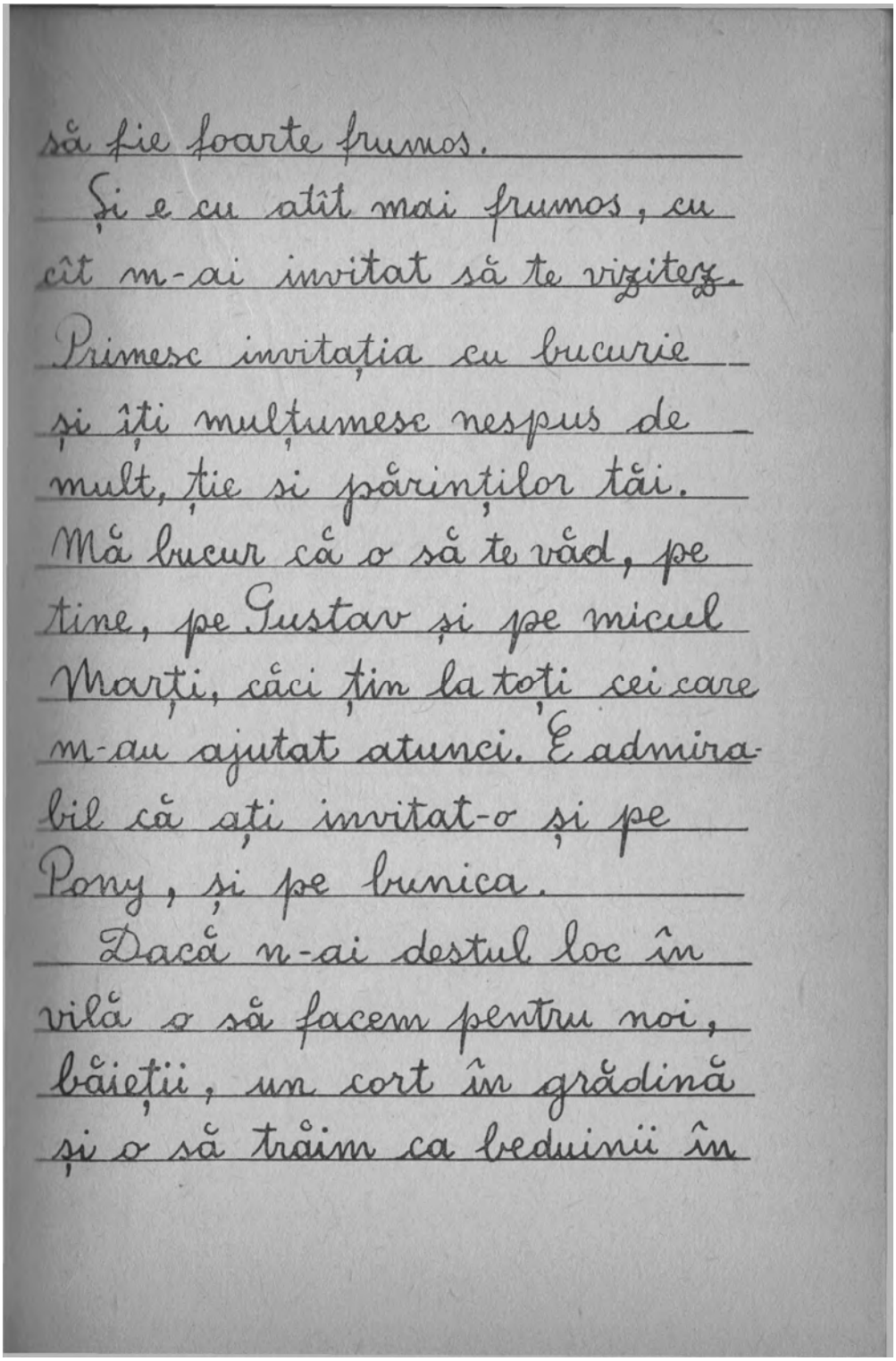

să fie foarte frumos.

Și e cu atît mai frumos, cu cît m-ai invitat să te vizitez. Primesc invitația cu bucurie și îți mulțumesc nespus de mult, ție și părinților tăi. Mă bucur că o să te văd, pe tine, pe Gustav și pe micul Marți, căci țin la toți cei care m-au ajutat atunci. E admirabil că ați invitat-o și pe Pony, și pe bunica.

Dacă n-ai destul loc în vilă o să facem pentru noi, băieții, un cort în grădină și o să trăim ca beduinii în

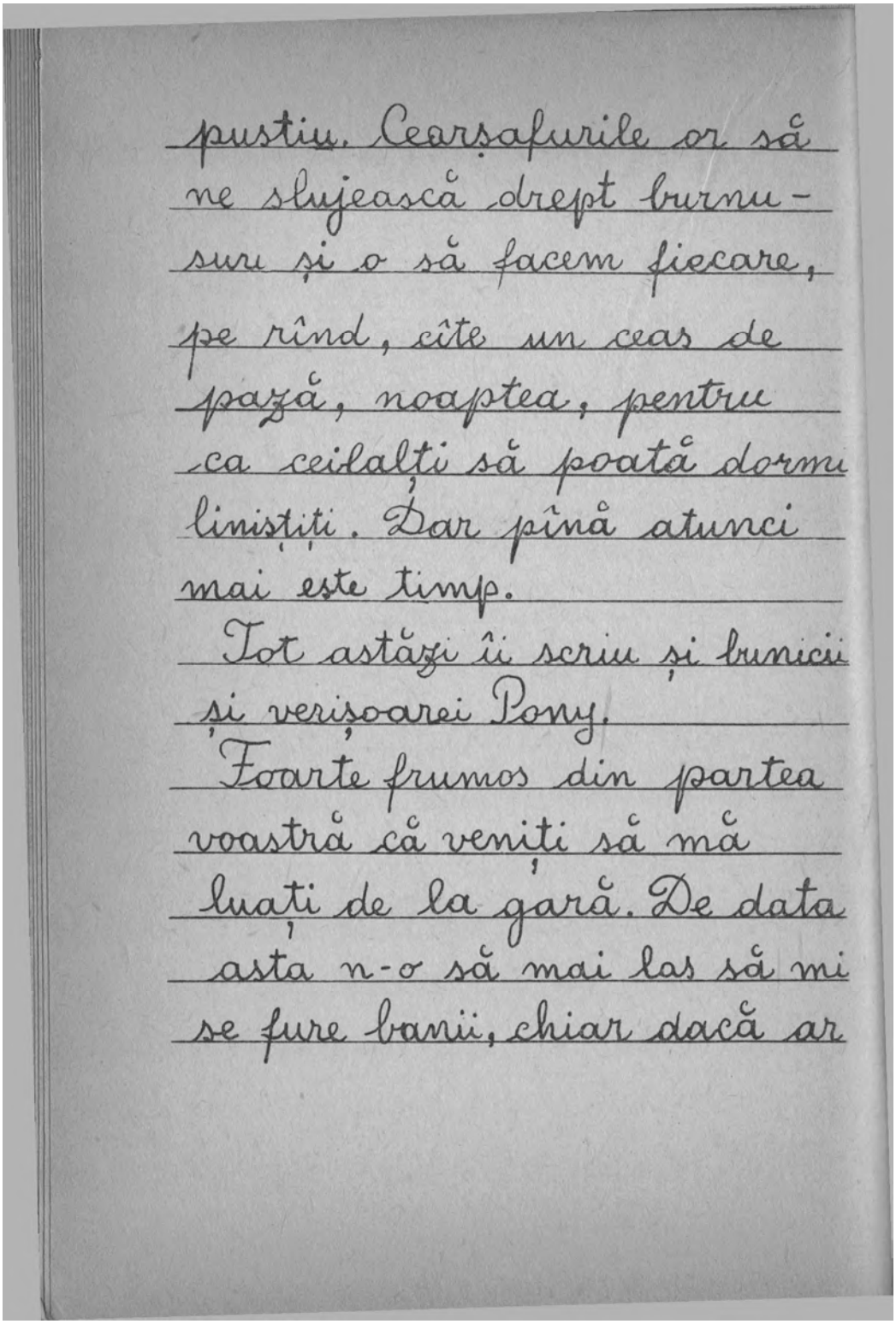

pustiu. Cearșafurile or să
ne slujească drept burnu-
suri și o să facem fiecare,
pe rînd, cîte un ceas de
pază, noaptea, pentru
ca ceilalți să poată dormi
liniștiți. Dar pînă atunci
mai este timp.

Tot astăzi îi scriu și bunicii
și verișoarei Pony.

Foarte frumos din partea
voastră că veniți să mă
luați de la gară. De data
asta n-o să mai las să mi
se fure banii, chiar dacă ar

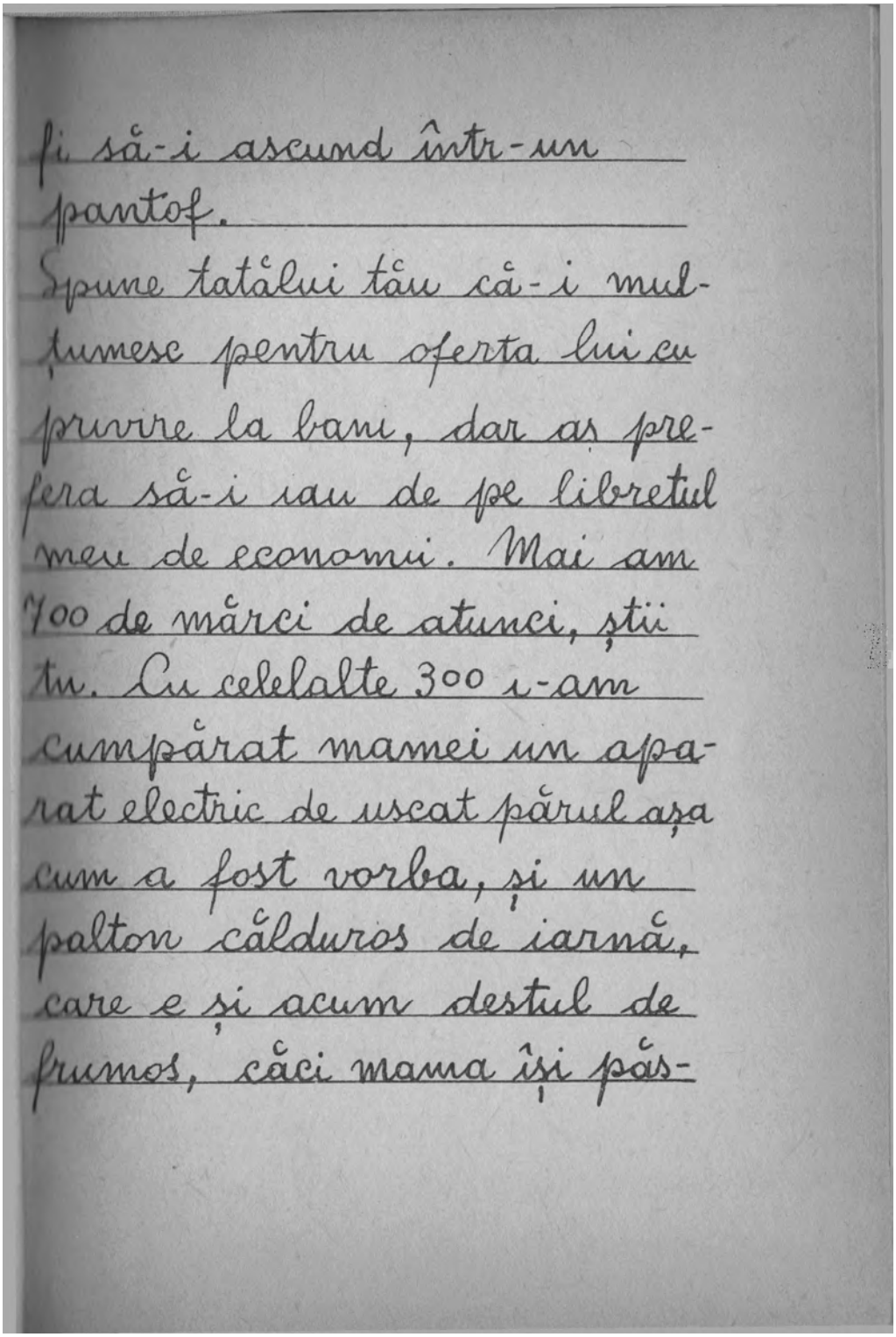

fi să-i ascund într-un
pantof.
Spune tatălui tău că-i mul-
țumesc pentru oferta lui cu
privire la bani, dar aș pre-
fera să-i iau de pe libretul
meu de economii. Mai am
700 de mărci de atunci, știi
tu. Cu celelalte 300 i-am
cumpărat mamei un apa-
rat electric de uscat părul așa
cum a fost vorba, și un
palton călduros de iarnă,
care e și acum destul de
frumos, căci mama își păs-

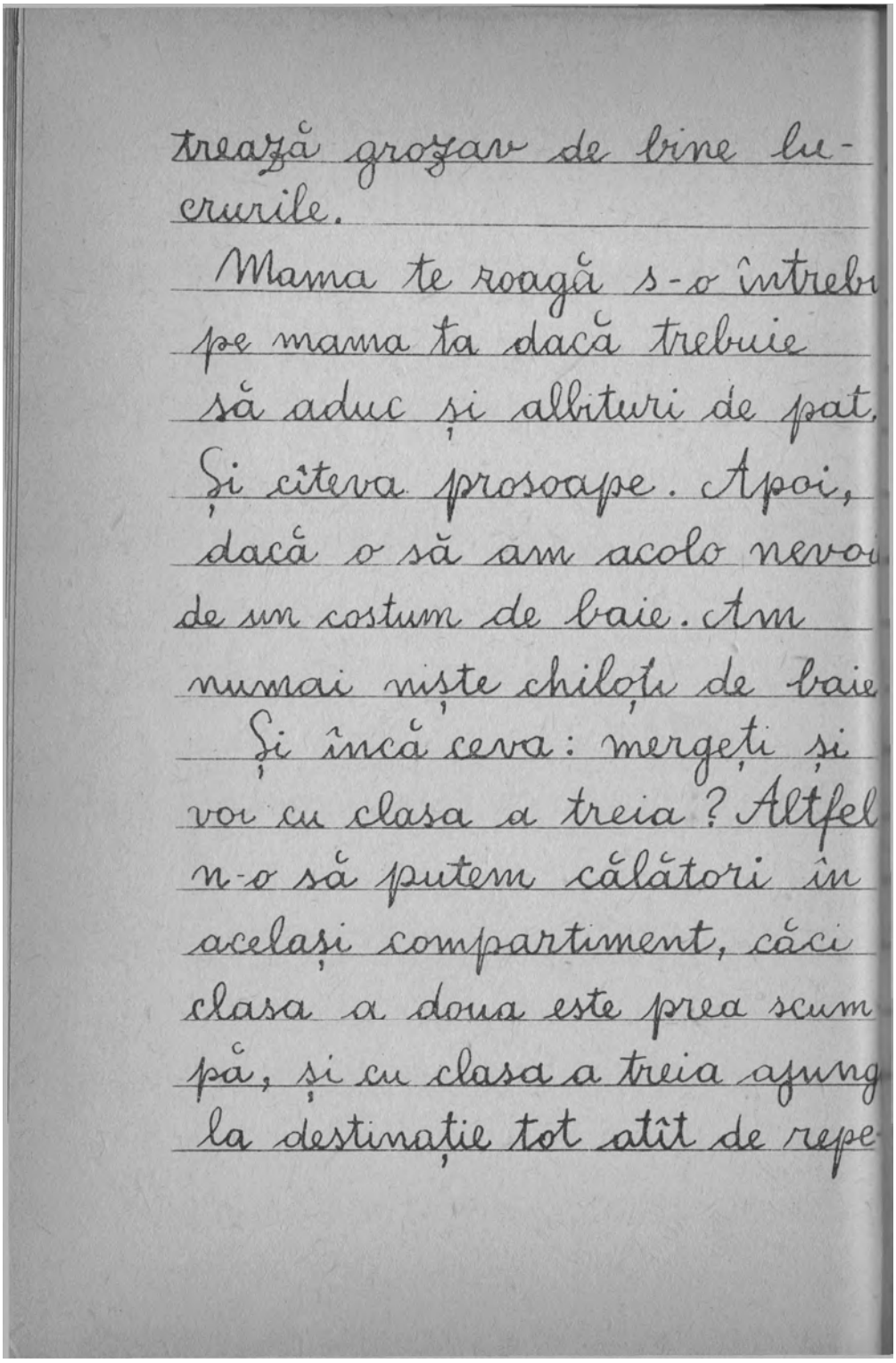

treazâ grozav de bine lu-
crurile.

Mama te roagă s-o întrebi
pe mama ta dacă trebuie
să aduc și albituri de pat.
Și câteva prosoape. Apoi,
dacă o să am acolo nevoi
de un costum de baie. Am
numai niște chiloți de baie
Și încă ceva: mergeți și
voi cu clasa a treia? Altfel
n-o să putem călători în
același compartiment, căci
clasa a doua este prea scum
pă, și cu clasa a treia ajung
la destinație tot atât de repe

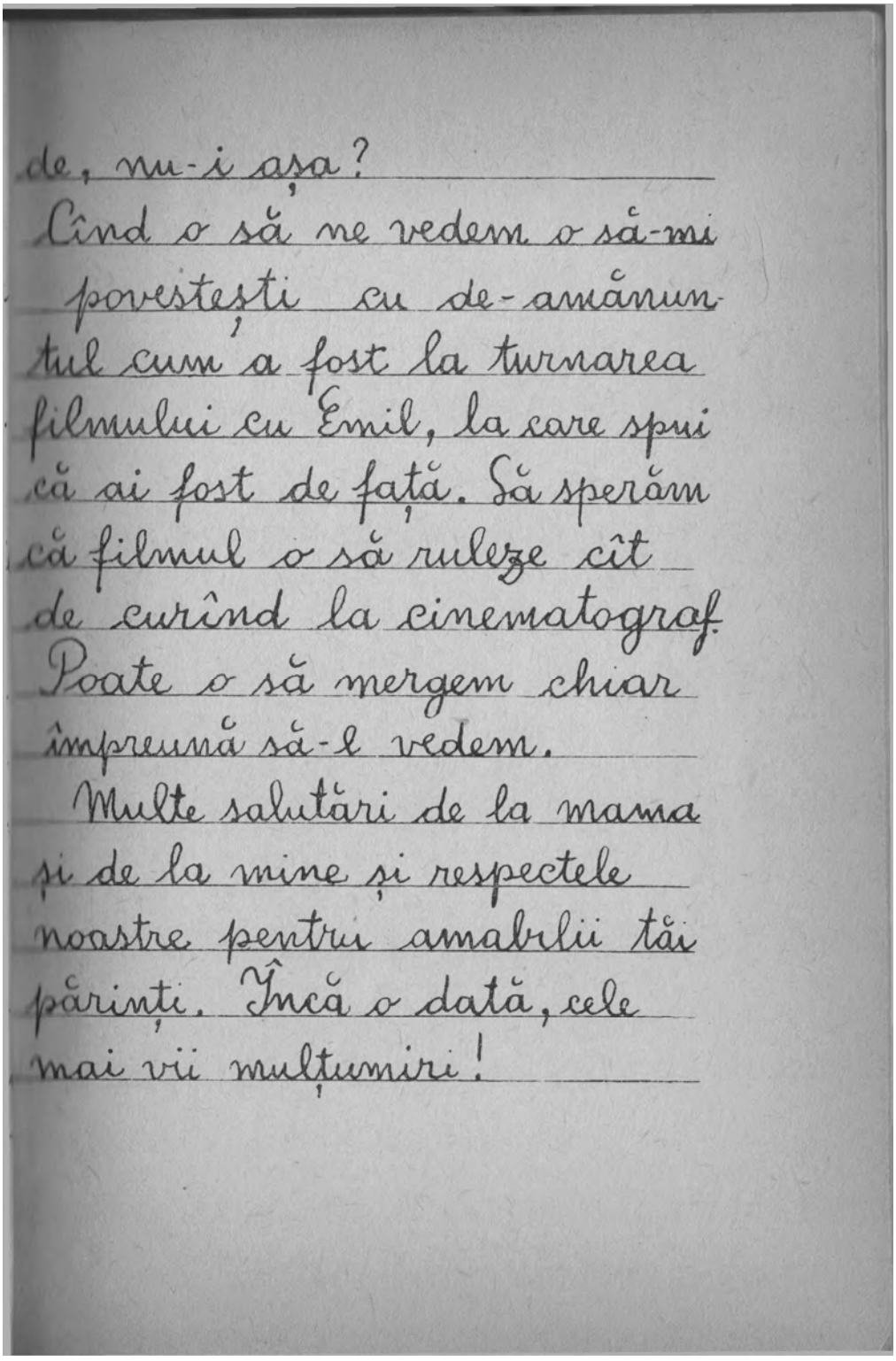

de, nu-i așa?
Cînd o să ne vedem o să-mi povestești cu de-amănuntul cum a fost la turnarea filmului cu Emil, la care spui că ai fost de față. Să sperăm că filmul o să ruleze cît de curînd la cinematograf. Poate o să mergem chiar împreună să-l vedem.
Multe salutări de la mama și de la mine și respectele noastre pentru amabilii tăi părinți. Încă o dată, cele mai vii mulțumiri!

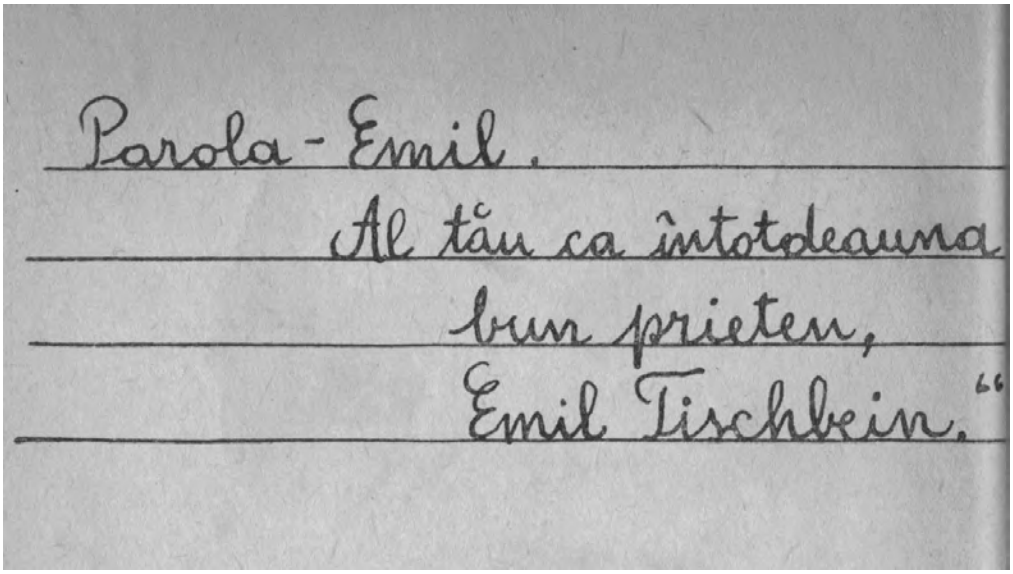
Parola - Emil.
Al tău ca întotdeauna
bun prieten,
Emil Tischbein."

CAPITOLUL III. EMIL PORNEŞTE LA DRUM

Zilele şi orele rele pe oare le aşteptăm vin repede ca vîntul. Ele se apropie ea nişte nori negrii, aducători de ploaie, pe care vijelia îi mînă înaintea ei pe cer.

Zilele vesele, în schimb, se lasă aşteptate. Parcă anul ar fi un labirint şi ele n—ar găsi drumul drept către noi.

Totuşi, într—o dimineaţă a sosit şi vacanţa ! Te trezeşti devreme, ca de obicei, şi vrei să sari din pat. Apoi îţi aduci aminte. Doar nu trebuie să te duci la şcoală ! Te întorci alene cu faţa la perete şi închizi ochii.

Vacanţa ! E un cuvînt aşa de frumos, ca două porţii de îngheţată asortată cu frişca. Şi încă vacanţa mare !

Apoi îţi arunci cu băgare de seamă privirile pe fereastră şi vezi că soarele străluceşte, cerul e albastru şi că în nucul din faţa casei nu se mişcă nici o frunză. Parcă s—ar fi ridicat în vîrful picioarelor şi acum se uită pe furiş în odaie. Stai liniştit, eşti fericit şi dacă nu ţi—ar fi lene, te—ai scobi în nas.

Dar deodată sari în sus, ca muşcat de şarpe, şi arunci cît colo plapuma. La naiba, doar trebuie să pleci cu trenul ! Bagajul nici nu—i gata ! Ieşi din odaie, fără să—ţi mai pui papucii, şi strigi din sală :

—Cît e ceasul, mămico ?...

În cele din urmă Emil ajunse la gară. Mama lui îl ţinea strîns de mînă, iar sergentul Jeschke, care se învoise pentru o oră, ducea bagajul şi pachetul cu sandvişuri. Ca să nu—i stinghereaască, rămăsese mai în urmă.

—Să—mi scrii la fiecare două zile — îl ruga doamna Tischbein pe Emil. Mi—ai făgăduit că n—ai să înaintezi prea departe în apă. Totuşi n—o să am linişte. Atîţia băieţi la un loc ! Cîte nu se pot întîmpla.

—Te rog ! zise Emil. Doar mă cunoşti. Cînd făgăduiesc ceva, mă ţin de cuvînt. Dimpotrivă, eu sînt îngrijorat din cauza ta. Ce—ai să faci atîta timp fără fiul tău ?

—Am de lucru. Şi cînd o să am timp, o să mă duc la plimbare. Duminica o să fac excursii cu Jeschke, la Meierei sau la Amselgrund. Asta, bineînţeles, cînd o să fie el liber. O să ne luăm de—mîncare. Iar cînd n—o să fie liber, o să cîrpesc rufe. Cîteva feţe de pernă sînt rupte de tot. Sau o să—ţi scriu cîte o scrisoare lungă. Da ?

—Cît de des, te rog ! zise Emil, strîngîndu—i mîna. Iar dacă o fi să se întîmple ceva, să—mi telegrafiez! Am să vin numaidecît.

—Ce să se întîmple ? întrebă doamna Tischbein.

—Nu se poate şti. Dacă o să ai nevoie de mine, am să vin. Dacă n—o fi nici un tren, o să plec pe jos. Doar nu mai sînt copil. Nu trebuie să uiţi asta. Nu mai vreau să—mi ascunzi grijile tale şi atîtea altele.

Doamna Tischbein se uită îngrozită la Emil.

—Ce să—ţi ascund ?

Tăcură amîndoi, uitîndu—se la şinele strălucitoare.

—Nu mă gîndesc la ceva anume — zise băiatul. Deseară, cînd o să ajungem la mare, am să—ţi scriu imediat o carte poştală. Dar poate că o s—o primeşti abia poimîine. Cine ştie cît de rar se scot scrisorile din cutii pe coastă !

—Şi eu o să—ţi scriu de îndată ce o să sosesc acasă, ca să ai îndată un semn de la mine — zise mama. Altfel o să te simţi atît de străin !

Apoi sosi trenul de Berlin. Cînd se opri, trosnind din încheieturi, sergentul Jeschke se repezi într—un compartiment de clasa a treia, ocupă un loc lîngă fereastră, aşează geamantanul lui Emil în plasă şi aşteptă pînă cînd se urcă şi băiatul în compartiment.

—Foarte mulţumesc ! zise Emil. Eşti cît se poate de drăguţ cu mine.

Jeschke făcu un gest.

—Să nu mai vorbim de asta, băiete...

Apoi scoase din buzunar portmoneul, căută înăuntru, îi bägă lui Emil două hîrtii de cîte 5 mărci în mînă şi zise :

—Ceva bani de buzunar. Oricînd poţi avea nevoie de ei. Îţi doresc petrecere bună. Vremea o să fie frumoasă săptămîna viitoare. Cel puţin aşa scrie în ziar. Şi ceea ce ţi—am promis în piaţă, am s—o fac, negreşit. Am să văd de mama ta în fiecare zi, cel puţin o oră.

Emil bägă în buzunar cele 10 mărci, apoi strînse mîna sergentului.

—Mulţumesc foarte mult, Heinrich.
—Bine, bine, băiete !
Jeschke încercă să împingă geamantanul mai adînc.
—Să nu—ţi cadă în cap la prima smucitură. Ei, acum o să—mi iau rămas bun.
Coborî din tren şi rămase pe peron, în spatele doamnei Tischbein.
Ea stătea chiar în faţa geamului prin care privea Emil. Trimise multe salutări pentru bunica, pentru Pony şi pentru toţi ceilalţi.
—Şi să nu intri năduşit în apă ! Te poţi îmbolnăvi !
—Ceea ce n—ar avea nici un rost ! strigă Jeschke, rîzînd fără motiv.
—Nu uita să mănînci sandvişurile — adăugă mama. Altfel se usucă.
Şeful de gară dădu semnalul şi locomotiva se smuci din loc.
—Să nu mă uiţi ! zise băiatul, dar spuse asta aşa de încet, încît mama nu înţelese. În sinea lui îi păru mai bine.
Trenul porni, domol.
—Şi să nu mai mînjeşti statuile ! strigă, rîzînd, sergentul Jeschke.
Apoi nu mai putură decît să—şi facă semne cu mîna.
Călătoria urmă de data asta fără visuri şi fără furturi. Emil îşi adusese cartea de geografie — partea I, Germania — şi mai citi o dată, cu de—amănuntul, despre golful Lübeck, despre platoul Mecklenburg, Pomerania, insulele Rügen şi coasta Mării Baltice. Se pregătea de parcă ar fi avut de dat un examen.
Meticulozitatea era un obicei al lui. (Sînt şi obiceiuri mai rele.)
După ce citi de două ori tot ce era în carte, o închise şi începu să se uite pe geam, privind ţinutul monoton pe care îl străbătea trenul. În vreme ce lanurile i se perindau pe dinaintea ochilor, ceea ce citise i se învîrtea în cap ca o duzină de roţi de moară. Asediul zadarnic al Stralsundului, partea muntoasă din Holstein, arhitectura gotică veche, locul natal al mareşalului *Blücher,* rocile cretacee din Rügen, cirezile din Mecklenburg, minele de cărbuni, rachiul de ienuper, baclavaua de Lübeck, debarcarea lui Gustav Adolf al Suediei, cantorul din Buxtenhude, toate i se învîrteau în minte ca un caleidoscop.
Ca să se liniştească, Emil mîncă toate sandvişurile, pînă la ultima firimitură. Hîrtia o aruncă pe fereastră. Ea fîşîi, pocni şi în cele din urmă căzu pe un vrej de dovleac, care aparţinea unui cantonier de pe linia ferată. Bariera era închisă şi în spatele ei aştepta un camion.
Lîngă vizitiu stătea un băiat, care începu să facă semne. Emil îi răspunse.
Uneori coborau oameni, alteori se urcau, alteori intra în compartiment conductorul şi făcea semne groase cu creionul pe dosul biletelor.
Pentru schimbarea trenului, Emil nu trebuia să—şi facă nici o grijă. Se apropiau de capitala ţării cu mult mai repede decît în urmă cu doi ani.
Totdeauna se întîmplă aşa. Fie că e vorba de o plimbare neînsemnată, fie de o călătorie cu trenul, aceeaşi distanţă pare a doua oară mult mai scurtă decît prima dată. (De altfel, lucrul acesta este adevărat nu numai pentru distanţele care se măsoară cu metri şi cu centimetri.)
Intrînd în gara Friedrichstrasse, bunica lui Emil şi Pony se strecurară prin bariera de control de pe peron.
—Nu fugi aşa! zise bunica. O femeie bătrînă nu—i un tren accelerat.
Pălăria ei neagră, legată sub bărbie, îi ajunsese pe o ureche.
—Băiatul soseşte într—un minut — îi întoarse vorba Pony, nerăbdătoare. Puteam fi ceva mai punctuale.
Bunica dădu energic din cap şi pălăria i se strîmbă şi mai tare.
—Mai punctual decît punctual nu există. O jumătate de oră prea devreme este tot aşa de nepunctual ca şi o jumătate de oră prea tîrziu.
Pony voia tocmai s—o contrazică, cînd le zări „Profesorul". Băiatul se îndreptă spre ele, îşi scoase şapca şi le salută :
—Bună ziua, doamnelor !
—Bună ziua, domnule mare proprietar — răspunse bunica. „Profesorul" roşi, apoi îi luă lui Pony geamantanul din mînă, îşi făcu loc prin mulţime, conducîndu—le spre locul unde se aflau părinţii lui. Consilierul juridic Haberland le salută pe amîndouă şi le prezentă pe soţia lui. Doamna Haberland, mama „Profesorului", era drăguţă, dar plăpîndă, nu mai mare decît băiatul. Alături de bărbatul ei, înalt şi uscăţiv, părea o fetiţă.

Pony făcu cîteva reverenţe şi transmise salutările şi complimentele pe care avea să le predea părinţilor „Profesorului" din partea părinţilor ei. Bunica povesti că nu fusese niciodată la mare şi că se bucură grozav.

Apoi tăcură cu toţii. Îl aşteptau pe Emil, Mult nu avură de aşteptat, căci trenul se apropie şi peste un minut intră, şuierînd, în gară. Cînd se opri, călătorii începură să coboare.

—Desigur că iar s—a dat jos la Zoo ! se văietă Ponv.

Dar iată că Emil coboară din compartiment, tîrîndu—şi geamantanul. Uitîndu—se cercetător în jur, el îi zăreşte pe cei ce—l aşteaptă, zîmbeşte şi se îndreaptă în goană spre dînşii. După ce puse jos geamantanul, o sărută pe bunica, dădu mîna cu părinţii „Profesorului" şi îi spuse lui Pony :

—Vai, ce mult ai crescut !

La urmă îl salută pe „Profesor". Amîndoi erau foarte formalişti unul faţă de altul, dar aşa sînt tinerii cînd nu s—au văzut de mult. "(După zece minute însă, se schimbă.)

—Gustav a plecat azi dimineaţă cu motocicleta — explică „Profesorul".

—Aha ! făcu Emil.

—Îţi trimite multe salutări.

—Mulţumesc.

—Iar micul Marţi a plecat aseară.

—Nu la Nauheim ?

—Nu. Doctorul i—a dat voie mamei lui la mare.

—Minunat ! răspunse Emil.

—Aşa găsesc şi eu — i—o întoarse „Profesorul".

Se făcu o pauză cam penibilă. Consilierul juridic salvă situaţia. El lovi de trei ori cu bastonul în pămînt şi zise :

—Fiţi atenţi ! Acum mergem cu toţii la gara Stettin. Luăm două taxiuri, într—unui or să meargă bătrînii şi într—unui copiii.

—Dar eu ? întrebă Pony Hütchen.

Toţi izbucniră în rîs, afară, bineînţeles, de Pony. Ea se simţi cam jignită şi zise :

—Doar nu mai sînt copil, iar bătrînă nu sînt încă ! Ce sînt, prin urmare ?

—O fată neroadă — zise bunica — şi drept pedeapsă ai să mergi cu oamenii mari, ca să înţelegi că eşti încă copil.

Cu asta se alese Pony Hütchen.

Luară masa de prînz în sala de aşteptare a gării Stettin, apoi se urcară în trenul care trebuia să—i ducă la mare. Pentru că veniseră devreme, găsiră un compartiment numai pentru dînşii, deşi era prima zi de vacanţă. Trenul era ticsit de copii, de găleţi, de steguleţe, mingi, lopeţi, coji de portocale, şezlonguri, cornete cu cireşe, baloane, rîsete şi urlete. Dar vagoanele alergau vesele prin pădurile de brazi din Brandenburg. Larma se revărsa pe ferestrele deschise spre cîmpia liniştită.

Crengile se legănau încet în bătaia vîntului de vară şi îşi şopteau una alteia :

—A început vacanţa mare !

—Fîş !... mormăi un fag străvechi.

CAPITOLUL IV. VILA BELVEDERE

Korlsbüttel—ul nu face parte clin marile localităţi balneare. Cu zece ani în urmă, nu avea nici măcar staţie de cale ferată. Pe atunci trebuia să cobori din tren într—o mică localitate de pe linia Lubeck—Stralsund, care, dacă nu mă înşel, se numea Stubennagen. Dacă aveai noroc, găseai acolo vreo căruţă de modă veche, trasă de o gloabă mecklenburgheză greoaie, care—i ducea pe vilegiaturişti la Korlsbüttel, pe drumuri nisipoase, întortocheate. La dreapta şi la stînga se întindeau cîmpii sterpe. Tufişurile de ienuperi se înşirau ca nişte pitici verzi între fagii şi stejarii seculari. Uneori, cîte o ceată de căprioare rupea tăcerea înconjurătoare. Iar din minele de cărbuni care se aflau în poienile din pădure, se ridica în aerul verii un fum albăstrui, înţepător. Era ca în poveştile fraţilor Grimm.

Astăzi însă nu mai e aşa. Te duci la Korlsbüttel fără să schimbi trenul şi după ce dai bagajul unui hamal şi străbaţi, tropăind, gara, eşti în trei minute la hotel, iar în zece minute la plajă. Dar eu cred că înainte era mai frumos. Atunci, ca să ajungi la mare, aveai de învins greutăţi. Iar greutăţile care ne stau în cale nu trebuie dispreţuite, căci au şi ele partea lor bună.

Jumătate din Korlsbüttel venise la gară ca să întîmpine trenul cu vilegiaturişti. Piaţa gării era plină de căruţe, vizitii, triciclete, care şi cărucioare. Erau aşteptaţi mulţi oaspeţi şi încă mai mult bagaj.

Domnişoara Clotilda Seelenbinder, femeia de serviciu a familiei Haberland, stătea rezemată de barieră. Zărindu—l pe consilierul juridic, ea începu să—i facă semne cu amîndouă mîinile. El era cu un cap mai înalt decît valul de oameni care se scurgea din tren.

—Aici sînt ! strigă ea. Domnule consilier juridic ! Domnule consilier juridic !

—Nu striga aşa, Clotilda ! zise el, dîndu—i bună ziua. Nu ne—am văzut de mult, hai ?

Ea începu să rîdă.

—De două zile.

—Totul e în ordine ?

—Cred şi eu ! Bună ziua, doamnă ! Ce faceţi ? Ce bine că am venit înainte ! O casă ca asta dă mult de lucru. Bună ziua, Teo, ce palid eşti, dragă ! Te doare ceva ? Ăsta trebuie să fie prietenul tău, Emil, nu—i aşa ? Bună ziua, Emil. Am auzit mult vorbindu—se despre tine. Paturile sînt înfăţate. Deseară avem biftec cu legume asortate. Carnea e mai ieftină aici decît la Berlin. A, asta este Pony Hutchen, verişoara lui Emil. Se vede numaidecît. Ce asemănare ! Ţi—ai adus şi bicicleta ? Nu ?

Bunica lui Emil îşi astupă urechile.

—Opreşte—te puţin ! o rugă ea. Fă o pauză, domnişoară ! Faci oamenilor capul calendar. Eu sînt bunica lui Emil. Bună ziua, dragă !

„Ce asemănare !" îşi zise femeia de serviciu a Haberlanzilor, apoi făcu o plecăciune şi zise :

—Clotilda Seelenbinder[3] .

— Este o nouă profesie ? întrebă bunica.

—Nu, aşa mă cheamă.

—Săraca de ea ! zise bunica. De ce nu te duci la doctor ? Poate o să—ţi prescrie alt nume.

—Adevărat ? ! se miră Clotilda.

—Nu — răspunse bunica. Nu, înţeleapto ! Eu nu vorbesc aproape niciodată serios. Rar merită să vorbeşti serios.

Cuferele şi valizele fură încărcate într—un cărucior pe care îl împrumutase Clotilda de la căruţaşul Kroger, pe care—l trăgea un om de serviciu. Emil şi „Profesorul" împingeau căruciorul din urmă. Aşa merseră de—a lungul străzii Blücher. Ceilalţi veneau în urmă.

Deodată răsună un claxon puternic. De pe un drum lăturalnic venea vîjîind o motocicletă în plină viteză. Omul de serviciu al lui Kroger opri căruciorul şi începu să blesteme aşa de tare, încît zăngăniră toate geamurile caselor dimprejur. Noroc că blestema în dialect.

—Numai să nu mă calci pe cravată ! striga motociclistul. Încolo nu—mi pasă de nimic !

Emil şi „Profesorul", uitîndu—se miraţi pe deasupra cuferelor, izbucniră, entuziasmaţi :

—Gustav !

Ocolind repede căruciorul lui Kroger, ei îl salutară pe vechiul lor prieten. De spaimă, acesta lăsase motocicleta în mijlocul străzii, îşi scosese ochelarii de soare şi zicea :

---

[3] Legător de suflete (în limba germană), (n.t.)

—Asta mai lipsea ! Să sfărîm pe cei mai buni prieteni ai mei ! De fapt voiam să vin să vă iau de la gară.
—Nimeni nu se poate pune împotriva, soartei — zise o voce din şanţul şoselei.

Gustav se uită speriat la motocicletă.

—Unde e micul Marţi ? strigă el. Doar stătea la spatele meu ! Alergară cu toţii la şanţ. Acolo scîncea micul Marţi. Dar nu păţise nimic, făcuse numai un salt la curbă şi căzuse în iarbă.
—Vacanţa a început bine —— zise el rîzînd, apoi, ridicîndu—se, ; adăugă : Parola — Emil !
—Parola — Emil ! strigară toţi patru şi îşi continuara paşnic drumul.

Oamenii mari, care rămăseseră cu mult în urmă, nu văzuseră nimic.

—Uite, acolo e casa lui Teo ! zise Clotilda Seelenbinder cu mîndrie, arătînd drept înainte.

Era o casă de modă veche, foarte drăguţă, în mijlocul unei grădini pline de flori, de ronduri şi de copaci. Pe frontispiciu era scris : . „Vila Belvedere".

Clotilda continuă :

—Ceea ce vedeţi la stînga este o verandă mare de sticlă, cu ferestre care se deschid. Deasupra se află un balcon descoperit, pentru băi de soare. Camera de lîngă balcon am aranjat—o pentru domnul şi doamna consilier. Vă convine, doamnă ?
—Tot ce faci îmi convine — îi răspunse prietenos mama ”Profesorului”.

Clotilda se făcu roşie ca focul.

—Odaia de alături va fi a bunicii lui Emil şi a domnişoarei Pony Hütchen. Pe băieţi o să—i culcăm la parter, în odaia de lîngă verandă. În cealaltă cameră mai este un divan, poate mai vine cineva în vizită. Mai putem aranja şi un pat de campanie, care se strînge.

Masa o s—o luaţi pe verandă. Pe vreme bună, fireşte că se poate ; mînca şi în grădină. Deşi afară mîncarea se răceşte repede. Dar se poate acoperi cu ceva.

Deodată se uită în jurul ei.

—Dar unde sînt băieţii ? Trebuie să fi sosit înaintea noastră.
—S—au culcat — zise bunica lui Emil. Şi dacă o să mai vorbeşti mult, copiii or să doarmă şi or să se scoale iar.

Clotilda se uită şovăind la bătrînă.

—Cu dumneavoastră nu ştie omul niciodată dacă vorbiţi serios sau nu.
—Aşa îi e obiceiul — se amestecă Pony. Tata zice că bunica are un spiriduş într—însa.

Clotilda deschise poarta şi se îndreptă spre casă, urmată încet de ceilalţi, care arătau omului de serviciu al lui Kroger unde să ducă fiecare geamantan şi fiecare valiză.

Cea mai mare parte a grădinii se întindea în spatele casei. Cei patru băieţi erau acolo, în căutarea unui garaj pentru motocicleta lui Gustav. „Profesorul" şedea pe o bancă, bălăbănind din picioare, şi zicea :
—Nu sînt decît două soluţii. Putem pune motocicleta ori în sera de roşii, ori în şopronul de unelte.
—În seră e prea cald — fu de părere Marţi. Emil cugetă :
—În şopron sînt cuţite şi alte obiecte ascuţite, care pot tăia cauciucurile.

Gustav se repezi la şopron, se uită înăuntru şi dădu din umeri :

—Aici nu—i loc nici pentru o roabă, dar încă pentru o maşină atît de grea !

„Profesorul" începu să rîdă.

—Asta se cheamă la tine maşină grea ? Gustav se simţi jignit.
—Nu există alte maşini mai grele fără permis de circulaţie şi dacă adineauri n—aş fi claxonat atît de prosteşte, v—aş fi făcut praf şi pulbere.
—Să oprim căldura în seră — propuse Marţi. „Profesorul" clătină din cap.
—Atunci tomatele or să rămînă verzi !
—Pagubă—n ciuperci ! strigă Gustav. Crezi că roşiilor nu le este totuna dacă sînt verzi sau roşii ?

Tocmai atunci se apropie şi Pony Hutchen. Emil o întrebă :

—Tu nu vezi vreun loc de garaj pentru motocicleta lui Gustav? Ea se opri locului şi, uitîndu—se cercetător în jur, arătă ceva în fundul grădinii.
—Ce clădire—i aia de—acolo ? „Profesorul" o lămuri :
—E aşa—numitul pavilion.
— Şi la ce foloseşte ? întrebă fata.
—Habar n—am — dădu din umeri „Profesorul".

Se îndreptară cu toţii spre pavilion, Gustav tîrînd după dînsul motocicleta. Pavilionul acesta era o

căsuţă cu geamuri. în mijlocul lui se afla o măsuţă vopsită în alb şi o stropitoare verde.
—Minunat ! exclamă „Profesorul". Iată garajul nostru ! Pony Hutchen zise :
—Dacă n—aş fi eu !
Gustav duse motocicleta înăuntru, încuie uşa, scoase cheia şi o băgă în buzunar.
Ceilalţi băieţi se îndreptară spre casă. Le era foame. Pony Hütchen voi să plece împreună cu ei. — Cum îţi place motocicleta ? o opri Gustav. Ea se mai apropie o dată de pavilion, se uită pe geam şi cercetă maşina.
—Ei — zise din nou băiatul — cum îţi place ?
—Bună pentru puşti ca tine — zise ea, şi se depărta ca o regină.
Gustav o privi uluit, apoi făcu un semn prietenesc motocicletei, se uită ofensat după Pony şi zise :
—Pagubă—n ciuperci !
După—masă mai rămaseră o bucată de vreme pe verandă, admirînd grădina înflorită.
—V—a plăcut mîncarea ? întrebă Clotilda curioasă.
Toată lumea lăudă bucatele. Bunica zise că de la nunta ei de argint n—a mai mîncat un biftec atît de reuşit. Domnişoara Seelenbinder se simţi nespus de fericită.
În vreme ce ea, cu ajutorul lui Pony, strîngea de la masă, Emil scrise o carte poştală mamei sale. Gustav se hotărî să trimită şi el salutări acasă şi să anunţe că a sosit cu bine. Cărţile poştale le dădură lui Marţi, care era de mult aşteptat de părinţii lui la pensiunea „Raza de soare". Marţi promise că o să treacă pe la poştă.
—Nu numai să treci — îi atrase atenţia Emil — ci să şi pui scrisorile la cutie !
Marţi îşi luă rămas bun de la toţi, zicînd :
—Pe mîine dimineaţă, dar nu prea tîrziu ! apoi o şterse
Consilierul juridic ieşi în uşa verandei ca să cerceteze cerul.
—Soarele a apus — zise el — dar înainte de a ne duce la culcare, trebuie să spunem noapte bună mării.
Aşadar porniră cu toţii prin pădurice de pini, învăluită în umbrele serii. Numai Clotilda rămase acasă, ca să spele vasele.
Ieşind din pădurice, începură să urce pe duna de unde se putea vedea marea. Consilierul Haberland zise :
—Cine n—a văzut încă marea, să treacă în faţă ! Emil, Pony şi bunica ieşiră din rînduri.
—Noi venim în urmă — îi anunţă consilierul.
Bunica se rezemă de cei doi nepoţi şi porni cu ei înainte. Peste puţin ajunseră în punctul cel mai înalt al dunei. La dreapta se afla Hotelul Ştrandului. În faţa lor se întindea, de ambele părţi, plaja cu fotoliile, flamurile şi cetăţile ei de nisip.
Iar acolo unde sfîrşea nisipul, începea marea care, ori dincotro o priveai, nu avea capăt. Ai fi zis că e o întindere de mercur lichid. Departe, tocmai la orizont, în înserare, se zărea silueta unui vapor. Cîteva lumini licăreau, iar pe cerul care mai păstra încă nuanţe trandafirii, în urma soarelui de mult apus, atîrna secera lunii. Era o lună palidă, ca şi cum ar fi fost multă vreme bolnavă. Pe bolta albăstruie a cerului se furişau primele raze de lumină ale farurilor îndepărtate ; de undeva, din larg, se auzea pînă la ei o sirenă de vapor. Bunica şi cei doi copii se simţeau copleşiţi. Le pierise glasul şi li se părea că niciodată în viaţă nu vor mai putea vorbi.
Deodată auziră în spate un scîrţîit de paşi. Familia Haberland şi Gustav se apropiau cu băgare de seamă. Gustav se opri lîngă Emil.
—E ceva, nu ? spuse el.
Emil făcu numai un semn din cap.
Stăteau muţi unii lîngă alţii şi priveau fără încetare marea.
Apoi bunica zise încetişor :
—În sfîrşit, ştiu şi eu de ce am ajuns o baborniţă aşa de bătrînă !

Trier

CAPITOLUL V. O ÎNTÎLNIRE LA MAREA BALTICĂ

În dimineaţa următoare, venind să bată la uşa unde dormeau băieţii, Clotilda auzi dinăuntru chicote.
—V—aţi trezit ? întrebă ea, trăgînd cu urechea.
—Trezit e puţin zis ! strigă „Profesorul" şi se puse pe rîs.
—Cine vorbeşte ? întrebă Gustav cu asprime. Cine vorbeşte cu noi, fără să se recomande ?
Femeia de serviciu strigă :
—Sînt eu, Clotilda.
—Aha — făcu Emil — domnişoara Selbstbinder ![4]
—Seelenbinder ! îl îndreptă Clotilda, supărată.
— Ba nu, ba nu ! se împotrivi Gustav. Selbstbinder ne place mai mult. Şi dacă nu—ţi convine, o să te botezăm Schlips[5] . Ai înţeles, domnişoară Clotilda Schlips ?
—O caracterizare strălucită — zise „Profesorul", care tot mai avea obiceiul să pună note. Clotilda, de azi înainte, te numeşti Schlips.
—Prea vă permiteţi multe cu mine — bombăni posomorită femeia. Veniţi să mîncaţi. Ceilalţi sînt în grădină. Acum mă duc.
—La revedere, Cravată ! strigară toţi trei.
Apoi ieşiră pe uşa verandei şi se îndreptară în şir indian spre grădina din spatele casei. în mijlocul pajiştei se vedea o masă mare, rotundă, pregătită pentru cafea. Părinţii „Profesorului", împreună cu Pony Hutchen şi cu bunica, luaseră tocmai loc.
Consilierul juridic citea ziarul. Ceilalţi, văzînd cortegiul băieţilor, rămaseră încremeniţi. Doamna Haberland îl bătu uşor pe bărbatul ei pe umeri. Consilierul juridic puse jos ziarul şi întrebă :
—Ce s—a întîmplat ?
Dar văzînd cortegiul, rămase şi el tot aşa de uimit ca şi ceilalţi. „Profesorul" şi Gustav erau în costume de baie, iar Emil în pantalonii lui roşii. Dar nu asta le stîrnise mirarea. „Profesorul" îşi pusese pălăria de panama a tatălui său şi învîrtea în mînă un baston gros. Emil îşi pusese pe umeri mantila de vară a lui Pony, purta pălăria ei galbenă de paie cu cireşi roşii de lac şi deschisese o umbrelă vărgată, pe care o ţinea semeţ deasupra capului, ca o cucoană ţicnită. Cel mai extravagant era însă Gustav, care se gătise cu pălăria bunicii lui Emil şi îşi legase atît de strîns sub bărbie panglicile negre de mătase, încît abia mai putea descleşta gura. Pe nas îşi aşezase ochelarii de motociclist, într—o mînă balansa, drăgălaş, geanta lui Pony, iar în cealaltă ducea un geamantan.
Cei trei băieţi se aşezară foarte serioşi în scaunele lor de paie, fără să scoată o vorbă, apoi „Profesorul" lovi cu linguriţa în ceaşcă şi toţi trei strigară în acelaşi timp :
—Bună seara, domnilor !
—Băieţi, băieţi ! spuse consilierul juridic. Insolaţie, chiar de—a doua zi ! Ce nenorocire !
Apoi îşi luă iar ziarul.
—Ar trebui să chemăm doctorul — zise Pony. Vai de voi, dacă o să—mi murdăriţi geanta !
Gustav strigă :
—Chelner ! Vino—ncoa' ! Ce—i asta, e circiumă sau nu—i cîrciumă?
Apoi îşi dezlegă repede panglicile pălăriei, căci era mai—mai să se înăbuşe.
—Viitoarea pălărie am s—o cumpăr de la altă modistă — mormăi el. Drăcia asta, aşa cum este, nu—i nici cal, nici măgar.
Clotilda veni din casă, aducînd cafea proaspătă.
—Bine că ne—a adus cafea ! se bucură „Profesorul". Iar a venit domnişoara Clotilda Cravată ! Mereu aceeaşi, mereu aceeaşi !
Femeia de serviciu turnă cafeaua, puse cana pe masă şi întrebă, aproape plîngînd :
—Să—i las să—mi spună Cravată ?
—Cum adică, cravată ? întrebă doamna Haberland.
—Seelenbinder nu reprezintă pentru noi nimic — explică Emil.
—De aceea am vrut să i spunem Selbstbinder — mai adăugă „Profesorul". Dar numele acesta nu i s-a

---

[4] Cravată pe care cel ce—o poartă şi—o înnoadă singur *(în limba germană),* (n.t.)
[5] Cravată care se cumpără gata înnodată. *(în limba germană)* (n.t.)

părut destul de frumos.

Gustav mormăi, mestecînd:

—Şi atunci am botezat—o Schlips. Alţii s—ar bucura să—i cheme Schlips. Pe profesorul meu de gimnastică îl cheamă Filip Oxe[6] . Cînd este invitat undeva şi trebuie să se recomande, poate să o ia imediat din loc, căci oamenii rîd de el.

—Cum s—ar mai bucura un bou ca ăsta să—l cheme Schlips ! zise Emil.

Clotilda Seclenbinder nu mai adăugă nimic, ci se întoarse tăcută în casă. Pony se uită la bunică—sa.

—Ce—i cu băieţii ? E grav ?

—Da' de unde ! zise bunica. Este o boală foarte normală, care se numeşte zburdălnicie.

Consilierul juridic aprobă :

—Cunosc boala din experienţă, am avut—o şi eu cîndva.

După cafea, se ivi la orizont Marţi, ca să—i cheme la baie. Consilierul juridic şi soţia lui rămaseră acasă, dar ceilalţi, inclusiv bunica, se îndreptară spre plajă. Băieţii hotărîră să meargă în picioarele goale, căci auziseră că e sănătos.

Sus pe dune, făcură popas. Marea era cu totul altfel decît în ajun. Strălucea în nuanţe de verde şi albastru, iar uneori, cînd sufla cîte o adiere de vînt, reflexele—i de un auriu intens te făceau să închizi ochii. Bunica îşi puse ochelarii de soare, pe care îi împrumutase de la domnişoara Clotilda Seelenbmder.

Pe plajă, cît vedeai cu ochii, oamenii mişunau de colo—colo, printre fotolii de paie, steguleţe şi cetăţi de nisip. Uneori, cîte un val luneca pe oglinda apei. Pony observă :

—Parcă nişte negustori nevăzuţi ar întinde o mătase sclipitoare pe o tejghea fără sfîrşit.

Cei patru băieţi se priviră cu înţeles, fără să scoată o vorbă. Numai micul Marţi nu se putu stăpîni şi pufni zgomotos.

—Proşti mai sînteţi ! zise Pony şi porni spre plajă. Emil şi bunica o urmară cu un zîmbet pe buze. După ce înaintară aşa o bucată, Emil, întorcînd capul, băgă de seamă că prietenii lui rămăseseră mult în urmă şi că stăteau pe loc, ca şi cum nici n—ar fi avut de gînd să meargă mai depare.

—Unde aţi rămas ? le strigă el.

Aceştia porniră încet, dar după cîţiva paşi se opriră din nou. Gustav sărea într—un picior, blestemînd cu foc. Bunica rîdea.

—Berlinezii tăi nu sînt obişnuiţi să umble în picioarele goale şi pietrişul îi supără.

Emil veni în goană spre ei. Gustav bombănea, cu o mutră acră.

—Asta—i sănătos ?

Iar „Profesorul" hotărî :

—Foarte mulţumesc. Tălpile mele nu sînt făcute din piele de bou.

—În viaţa mea nu mai umblu cu picioarele goale ! jură şi Marţi. Încercă să mai facă un pas, dar sărea cînd într—un picior, Blid în celălalt, ca un cocoş pe gunoi.

Gustav se abătu din drum şi încercă să păşească prin iarbă, Bir nu era propriu zis iarbă, ci un fel de plantă care creşte în preajma apelor. Planta aceasta înţepa aşa de tare, încît Gustav începu să strige furios:

—Au ! şi se întoarse iarăşi pe pietriş. Emil explică :

—Plantele astea de coastă conţin multe pietricele. Gustav zise :

—Niciodată n—aş fi crezut că pietricelele sînt atît de ascuţite. Parcă ai călca pe brice tăioase.

Emil mai dădu cîteva explicaţii cu privire la creşterea celulei plantelor şi mai ales despre proprietăţile nisipului şi ale vegetaţiei Harine. „Profesorul" însă încheie :

—Toate—s bune şi frumoase, se pare că eşti un botanist de frunte, dar eu mă reped acasă să—mi iau pantofii de gimnastică.

Făcu într—adevăr aşa, iar Gustav şi Marţi porniră şi dînşii după el. Emil se apropie de bunică—sa. Se aşezară pe o bancă să privească marea. Un vapor de coastă, mic şi alb, era acostat la ponton. Băiatul o căută pe Pony, dar ea se afla mult înainte. Bunica îşi ridică ochelarii de pe fruntea—i încreţită.

—În sfîrşit, sîntem un moment singuri ! zise ea. Ce mai faci, băiete draga ? Şi ce mai face mama ?

—Mulţumesc, foarte bine. Bătrîna plecă mai tare capul.

—Nu prea eşti vorbăreţ. Povesteşte mai pe larg. Hai, dă—i drumul!

Emil privea apa.

---

[6] Bou (în *limba germană).* (n.t.)

—Bine, bunico, doar ştii tot, din scrisori. Mămica are mult de lucra, dar fără asta viaţa n—ar avea pentru ea nici un farmec.

Cît despre mine, sînt şi acum cel mai bun din clasă.

—Aşa, aşa ! făcu bătrîna. Asta mă bucură mult !

Apoi îl scutură drăgăstos de umeri.

—Vrei să vorbeşti sau nu, şmechere ? E ceva care nu—mi place, Emil. Doar te cunosc ca pe buzunarul meu !

—Ce nu—ţi place, bunico ? Toate sînt în cea mai bună ordine, te rog să mă crezi !

Ea se ridică de pe bancă şi zise :

—Asta s—o spui cui te—o crede !

În cele din urmă, ajunseră cu toţii la apă. Bunica se aşeză pe nisip, îşi scoase ghetele şi ciorapii şi îşi lăsă picioarele sub dogoarea soarelui. În afară de asta, păzea halatele pe care şi le aduseseră copiii.

Băieţii o luară pe Pony între ci şi, ţinîndu—se de mîini, intrară cu zgomot în mijlocul valurilor. Din această cauză, o cucoană grasă, care se bălăcea chiar la mal, fu silită să înghită apă şi începu să înjure ca la uşa cortului. Bunica, ridicîndu—şi puţin rochia, făcu cîţiva paşi în apă şi o întrebă, politicos :

—N—aţi fost cumva şi dumneavoastră odată tînără, doamnă ?

—Desigur — fu răspunsul.

—Ei, atunci... — se miră bunica. Ei, atunci...

Şi fără altă explicaţie, se aşeză iar pe nisipul fierbinte, privind bucuroasă în urma copiilor care chiuiau. Acum nu li se mai vedeau decît capetele, şi uneori dispăreau cu totul.

Gustav, care înota cel mai bine dintre toţi, ajunse cel dinţii la scîndura ancorată în larg ca loc de odihnă pentru înotători şi se caţără pe ea. Pony şi Emil, care înotau la fel de repede, se ajutară unul pe altul ca să poată urca pe „uscat". Marţi şi „Profesorul" ajunseră mult în urma lor.

—Cum faceţi voi ? întrebă Marţi, după ce izbuti să se aşeze pe scîndură, lîngă ceilalţi. Cum de puteţi înota mai repede decît Teo şi decît mine ?

„Profesorul" rîse :

—Nu—ţi face inimă rea ! Noi muncim cu mintea. Gustav explică :

—Asta are de—a face cu mintea numai în măsura în care trebuie să ţineţi capul sus, deasupra apei. Trebuie să învăţaţi să înotaţi *craul*.

Apoi se lăsă să lunece jos de pe scîndură şi se cufundă în apă, ca să le arate cum se înoată craul. Pony îl întrebă :

—Cît ceri pe oră ?

El respiră adînc, se mai cufundă o dată, se ivi iar şi zise, pufăind :

—Şaizeci de minute !

Apoi înotară înapoi, spre ţărm. Gustav înota craul. Ceilalţi încereau să—l imite. Din această cauză „Profesorul" se ciocni de un domn care făcea liniştit pluta pe spate.

—Fii mai cu băgare de seamă! strigă acesta.Unde—ţi sînt ochii.

—Sub apă — răspunse băiatul, înotînd craul în urma băieţilor, ca o elice de vapor.

Ajunseseră în locul unde apa era mică şi puteau sta în picioare ; se opriră lîngă un tub uriaş de pastă de dinţi, făcut din gumă. (Era o reclamă.) încercară să sie urce pe tub, dar cum ajungeai sus, tubul se dădea peste cap şi te arunca înapoi în apă. Făceau cu toţii o gălăgie de nedescris.

Pe mal erau montate diferite aparate de gimnastică. Uitîndu—se într—acolo, băieţii văzură agăţat de trapez un bărbat care îşi făcea vînt, sprijinindu—se cu picioarele de un bloc de stîncă. Deodată, gimnastul îşi trecu picioarele printre braţe şi, sprijinindu—se de bară, se aşeză sus pe bară. Dar îndată îşi dădu iarăşi drumul, întinse braţele, se roti înainte, se desprinse de bară şi, plutind o clipă prin aer. căzu pe nisip, terminîndu—şi exerciţiul cu o elegantă reverenţă.

—Ei, drăcia dracului ! zise Gustav. Aşa ceva n—aş şti să fac !

Gimnastul se dădu la o parte şi în locul lui veniră sub bară doi băieţi care, făcîndu—şi vînt, repetară, unul lîngă altul, amîndoi în acelaşi timp, acelaşi exerciţiu greu. La urma, ţinîndu—se de bară numai cu picioarele îndoite de la genunchi, se legănară cîtva timp graţios prin aer şi îşi încheiară şi ei exerciţiul eu o plecăciune elegantă. Cei de faţă izbucniră în aplauze.

—Îţi vine să înnebuneşti — zise Gustav. În viaţa mea n—am văzut una ca asta, şi încă de la nişte mucoşi ca ăştia !

Un băiat care se afla lîngă ei în apă zise :
—Ăştia sînt „The three Byrons", o familie de artişti, tatăl cu doi gemeni. În fiecare seară se produc la hotelul Ştrandului.
—Trebuie să mergem şi noi, să vedem — hotărî Pony Hütchen.
—Programul începe la ora 8 — îi mai informă băiatul. Celelalte numere sînt şi ele de prima clasă. Vă recomand stăruitor să veniţi.
—Găsim locuri ? se interesă Marţi.
—Pot să vă rezerv o masă — se oferi băiatul.
—Eşti şi tu acrobat ? întrebă Emil. Celălalt clătină din cap :
—Nu, deşi mă pricep foarte bine la gimnastică, dar de meserie sînt picolo la Hotelul Ştrandului. Gustav începu să rîdă.
—Picolii mor de tineri.
—Cum aşa ? întrebă Marţi.
—Ai văzut vreodată un picolo bătrîn ? Pony strîmbă din nas.
—Slăbeşte—ne cu glumele tale nesărate ! Băiatul cel străin zise :
—De cînd nu l—am mai văzut pe Gustav, a mai crescut. încolo nu s—a schimbat.
Băieţii se priviră miraţi.
—Dar de unde mă cunoşti ? întrebă Gustav, uimit.
—Vă cunosc pe toţi — îi asigură picolo. Gustav a purtat odată şi nişte haine de—ale mele.
Gustav deschise gura.
—Ce palavragiu ! N—am purtat în viaţa mea haine străine.
—Ba da, ba da ! îl contrazise picolo.
Ceilalţi nu ştiau pc cine să creadă. Pony întrebă :
—Dar cum te cheamă ?
—Hans Schmauch.
—Habar n—am ! zise Gustav. Nu cunosc nici un Schmauch.
—Ba îl cunoşti şi pe tata — zise Hans Schmauch. Şi Emil îl cunoaşte.
—E din ce în ce mai misterios — constată Emil. Gustav păşi în apă, îl înşfacă pe picolo şi se răsti la el:
—Dar vorbeşte odată, puştiule ! Altfel te bag în apă de n—ai sa mai ajungi niciodată chelner.
Hans Schmauch începu să rîdă.
—Mai înainte am fost *lift—boy* la Berlin, la hotelul *Kraid* din piaţa Hollendorf. Parola—Emil !
Asta puse vîrf la toate. Băieţii începură să joace împrejurul lui Schmauch ca nişte indieni turbaţi, împroşcînd apă sărată pe distanţe mari. Apoi ştrînseră băiatului mîna atît de tare, încît îi trosniră oasele.
—Ce bucurie ! zise Emil. Tatăl tău, portarul, a fost atunci atît de bun cu mine ! Mi—a împrumutat şi zece mărci. Iar Gustav şi cu mine am petrecut noaptea la voi, în hotel.
—Aşa e — adeveri picolo. Ce istorie îndrăcită a mai fost şi aceea, nu ? N—am s—o uit toată viaţa, chiar de—ar fi să ajung proprietar de hotel... Cînd sînt liber, am putea vîsli împreună. Unchiul meu, care locuieşte aici, la Korlsbüttel, e căpitan pe un vapor mare de comerţ.
—Şi se poate vîsli pe un vapor de comerţ ? întrebă Marţi.
—Asta nu — răspunse picolo — dar unchiul meu are şi o barcă faină cu pînze. E un om straşnic unchiul!
Foarte bucuroşi, ieşiră cu toţii la mal şi îl prezentară pe Schmauch bunicii, care se bucură împreună cu dînşii. Dar asta numai după ce se şterseră bine cu toţii. Gustav, fericit, se uită la picolo şi, zvîntîndu—şi apa de pe trup, zise :
—Un lucru nu înţeleg însă.
—Ce anume ? întrebă Hans Schmauch, privind la uriaşul Gustav.
Acesta plecă ochii spre dînsul şi zise, clătinînd din cap :
—Nu înţeleg cum de mi—au putut încăpea odată hainele tale !

Trier

CAPITOLUL VI. GUSTAV ŞI FIZICA

Urmă un şir de zile fericite. Ai fi zis că soarele privea prin nişte ochelari de foc. „Profesorul" şi musafirii lui deveniră întîi roşii ca nişte raci, iar mai tîrziu începură să semene cu nişte mulatri. Numai Pony Hütchen rămînea roşie şi se cojea ca o ceapă. Bunica o ungea într—una pe spate cu vaselină, lanolină şi cremă contra arsurilor, dar degeaba.

Dis—de—dimineaţă, cînd bunica o scula pe Pony Hütchen şi îi spunea : „Scoală—te, contesă, a răsărit soarele !", fetei îi venea să urle de ciudă.

— De ce nu plouă niciodată ? întrebă ea desperată. Băieţii însă erau încîntaţi de vremea bună. De cele mai multe ori se bălăceau undeva, în apă, se zbenguiau pe plajă ; adesea se duceau în port, care se afla la dreapta pontonului. Aici admirau barca cu pînze a căpitanului Schmauch, care se numea *Kunigunda IV* şi aşteptau cu nerăbdare prima zi liberă a prietenului lor, picolo, ca să vîslească împreună.

Altă dată Gustav pleca pe şosea cu motocicleta, luînd la spate, pe grătarul de bagaje, pe cîte unul din băieţi, pe care îl lăsa la Forsthaus sau la minele de cărbuni. Apoi se întorcea la Korlsbüttel, lua pe altul, şi făcea drumul de atîtea ori, pînă ce îi aduna pe toţi la un loc.

O dată o luă şi pe bunica cu el la Forsthaus. Cînd coborî de pe motocicletă, ea zise :

—A fost minunat ! Mi—am greşit cariera. Ar fi trebuit să mă fac campioană de viteză, nu bunică.

Alteori scriau scrisori acasă sau mergeau la pescuit. Uneori consilierul juridic îi fotografia. Apoi, în prima scrisoare, trimiteau acasă fotografiile. De multe ori se duceau în pădure şi adunau buchete mari de flori. Emil cunoştea mai toate plantele şi le spunea numele şi însuşirile.

Într—un rînd, consilierul juridic se duse la Rosbock şi cumpără de la Librăria Universităţii o carte de botanică şi un indicator pentru plante. Dar, ca un făcut, începînd din acea zi, nimeni nu se mai interesă de flori, de ierburi şi de buchete, în afară de Emil.

—Tipăriturile mă fac nervos — declară Gustav, campionul de motocicletă.

Într—o zi, bunica primi de la Neustadt o scrisoare lungă, pe care o citi de două ori, apoi o puse în geantă şi zise în gîndul ei : „Aha !"

Dar lui Emil nu—i spuse nimic, cel puţin pentru moment.

La prînz, cînd se aşezară la masă, consilierul juridic luă cuvîntul :

—Dacă nu aveţi nimic împotrivă, stimată societate, v—aş propune ca astă—seară să ne ducem la Hotelul Ştrandului, ca să vedem spectacolul.

Băieţii ar fi renunţat bucuros la desert, deşi aveau jeleu de vin, o specialitate a Clotildei Schlips. Totuşi mîncară şi desertul, apoi porniră repede spre Hotelul Ştrandului. Pe cînd se tocmeau la uşă cine dintre ei să intre şi să vorbească cu picolo, apăru la orizont Pony Hütchen.

—Cum ai ajuns aici ? întrebă Gustav.

—Cu picioarele — răspunse Pony. Trebuie să opresc o masă pentru astă—seară, sau aveţi ceva împotrivă ?

Neridicîndu—se nici o obiecţie, Pony intră în hotel. Directorul îi ieşi înainte.

—Cu ce vă pot servi, stimată domnişoară ?

—Aş vrea să vorbesc cu picolo.

—Schmauch este în restaurant — o informă domnul director, întorcîndu—i spatele şi intrînd în birou.

Pony găsi sala de mîncare şi îl găsi şi pe Hans Schmauch. Picolo, care ducea tocmai balansînd un munte de farfurii, zise :

—Un moment, Pony, îţi stau numaidecît la dispoziţie.

Hans se întoarse repede şi o întrebă pe Pony, care—l aştepta :

—Ce doreşti ?

—Aş vrea să opresc o masă pentru deseară.

—Pentru cîte persoane ?

—Un moment, să fac socoteala. Pentru consilierul juridic şi soţia lui, pentru bunica, pentru mine, pentru Clotilda Schlips şi pentru trei băieţi, asta face...

—Opt persoane — zise picolo. S—a făcut. Pe cît s—o putea mai în faţă. Poate vine şi unchiul meu, căpitanul. Trebuie să faceţi cunoştinţă cu el.

Pony dădu mîna cu Hans Schmauch şi zise :

—Aşadar, o masă pentru nouă persoane. Picolo făcu o plecăciune.

—Reprezentaţia începe puţin după ora opt.
—Nu face nimic — zise Pony — o să venim totuşi.

După masa de seară, locuitorii vilei Belvedere se îmbrăcară cît se poate de frumos şi porniră spre Hotelul Ştrandului. Masa pe care o rezervase Hans Schmauch era în rîndul întîi, chiar lîngă scenă. Consilierul juridic comandă pentru oamenii mari vin, iar pentru copii, oranjadă.

Reprezentaţia încă nu începuse, deşi era ora opt. Orchestra cînta, una după alta, bucăţi de concert cunoscute, iar sala se umplea cu vilegiaturişti veseli. În curînd nu mai rămase nici o masă liberă.

În faţa hotelului se adunaseră numeroşi locuitori din Korlsbüttel, care priveau curioşi pe ferestre, voind să vadă spectacolul pe gratis. Dar un chelner, împreună cu picolo, se apropiară de geam şi traseră perdelele. Picolo nu se arătă însă prea zelos, astfel încît între perdelele trase de el rămase o deschizătură largă.

—Frumos din partea lui — se bucură Emil — aşa or să poată vedea puţin şi cei de afară.
—Hans Schmauch este uman — zise „Profesorul".

Tatăl său, consilierul juridic, îl bătu pe Gustav pe umeri.
—De cînd te—ai făcut aşa de sîrguincios, încît vii cu cartea la spectacol ?

Gustav se roşi ca un rac.
—Este un dicţionar englez — zise el.
—Vrei să toceşti cîteva cuvinte ? Gustav, clătină din cap :
—În vacanţă ? Asta ar mai lipsi ! Pony începu să rîdă.
—Desigur că vrea să converseze cu cei doi acrobaţi.
—Aşa e — adeveri Gustav. Îi cheamă Byron, deci sînt englezi, şi dacă or să—mi răspundă ceva şi n—o să înţeleg, o să caut repede în dicţionar.
—Sînt curioasă să văd o astfel de conversaţie — zise bătrîna doamnă, care se gătise frumos, cu o rochie neagră de tafta.

Deodată se ivi încă un oaspete, un bărbat înalt, voluminos. Noul venit, care purta o şapcă de marinar şi o haină albastră, rămase locului, căutînd din ochi pe cineva. Numaidecît veni şi picolo, vorbi ceva cu dînsul şi îl conduse la masa Haberlanzilor, zicînd :
—Îmi daţi voie să vă prezint pe unchiul meu ? Domnul căpitan Schmauch.

Apoi plecă. Copiii se ridicară în picioare. Consilierul juridic de asemenea. El salută pe unchiul lui Hans şi îl pofti să ia loc la masă. Căpitanul dădu mîna cu toţi şi zise :
—Vă rog nu vă stingheriţi din cauza mea, altfel plec.

Se aşezară cu toţii la loc. Noul oaspete ceru chelnerului un grog cu rom şi zise :
—Atîta tineret la o masă e un lucru minunat ! Ia povestiţi ceva de la şcoală, fraţilor ! De cînd am terminat eu gimnaziul, sînt 40 de ani. Ce vremuri erau pe atunci !

Băieţii începură să se gîndească, dar nu le venea în minte nimic care să—l fi putut interesa pe bătrînul căpitan. Acesta se uită întrebător de la unul la altul, apoi se lovi cu palma pe genunchi şi zise :
—Se poate ? Se vede că noi am fost altfel de băieţi. La noi în fiecare zi se întîmpla cîte o poznă.
—A, ceva de felul ăsta vreţi să auziţi ? exclamă Gustav.
—Doar nu cumva o să—mi spui pe de rost „Cîntecul clopotului"[7] ?

Gustav începu să povestească :
—Cu puţin înainte de vacanţă am intrat într—o mare dandana. La început au vrut să mă spînzure, dar pe urmă s—a aranjat.

Ascultau cu toţii încordaţi.
—Uite cum s—a întîmplat — spuse Gustav mai departe, înainte de ora de fizică aveam recreaţie mare. Mehnert, care este cel dintîi din clasă, s—a dus la director şi a pîrît pe unul dintre noi.

Aşadar, iubitului Mehnert îi era frică, de aceea în tot timpul recreaţiei a stat ascuns şi a ieşit la iveală numai după ce ne—am adunat cu toţii în sala de fizică, şi după ce intrase Rostogol, vreau să spun domnul profesor Kaul. Venise şi îngrijitorul şcolii, care îi ajută profesorului Kaul la experienţe.

Trebuia să ne arate ceva cu nişte scîntei electrice, lungimea seînteilor sau aşa ceva. Kaul şi îngrijitorul au aşezat aparatele, apoi au tras perdelele negre la geamuri, pentru ca în întuneric să vedem mai bine scînteile.

---

[7] Titlul unei poezii foarte lungi, de Fr. Schiller. (n.t.)

—Ascultă — mi—a şoptit Korte, vecinul meu de bancă — iată un prilej nemaiîntîlnit : te furişezi în întuneric pînă la banca întîi, îi arzi lui Mehnert una după ceafă şi înainte ca Rostogol, vreau să zic profesorul Kaul, să facă lumină, ai să fii de mult la locul tău.

Planul îmi plăcu grozav. Un pîrîtor ca Mehnert avea să capete o scatoalcă de să răsune clasa. Cînd s—ar fi aprins lumina — nimeni. Asta ar fi însemnat că dreptatea în persoană a acţionat.

Gustav privi cercetător în jurul lui. Ascultau cu toţii, plini de interes.

—Aşa — urmă el. Se făcuse întuneric beznă, ca în minele de cărbuni, şi Rostogol, adică vreau să spun profesorul Kaul, a spus că acuma îi dă drumul şi să fim atenţi la scîntei. Şi pe cînd toţi erau atenţi, eu m—am furişat pînă la banca întîi şi mi—am făcut vînt. O greşeală nu se putea întîmpla, căci Mehnert stă de ani de zile în banca întîi, la locul întîi. Mi—am făcut vînt, cum am spus, şi i—am tras individului una, încît aproape că mi—a sărit inima din loc. Căpitanul Schmauch se lovi cu palma peste genunchi.

—Minunat ! Şi apoi te—ai dus la locul tău şi nimeni n—a putut fi prins.

Gustav clătină cu tristeţe din cap.

—Nu, nu m—am dus la locul meu, ci, de spaimă, am rămas încremenit locului.

—De spaimă ? întrebă Clotilda. Cum de spaimă ?

—Pentru că Mehnert nu avea păr.

—Cum nu avea păr ? întrebă şi Emil.

—Era chel... Pentru că nu era Mehnert, ci Rostogol, adică domnul profesor Kaul...

Pînă şi chelnerul, care adusese grogul căpitanului, asculta povestea.

—Da — suspină Gustav — profesorul Kaul se aşezase, în întuneric, în bancă, lîngă Mehnert, ca să vadă şi el experienţa. Va puteţi închipui... Pentru un profesor de fizică, se înţelege că fizica este cît se poate de interesantă, dar eu nu puteam bănui că o să se aşeze pe întuneric lîngă Mehnert.

Căpitanul Schmauch izbucni din nou într—un hohot de rîs atît de puternic, încît nu se mai auzea orchestra, deşi tocmai cînta un marş. Domnişoara Clotilda Seelenbinder se făcuse albă ca varul.

—Groaznic ! şopti ea. M—au trecut fiorii. Consilierul juridic se aplecă puţin.

—Şi ce s—a mai întîmplat după aceea ? Gustav începu să se scarpine după ureche.

—Nu—i mare lucru — zise el. Dar totuşi... prea plăcut n—a fost. S—a făcut lumină... Rostogol stătea în locul lui Mehnert şi—şi freca chelia... Nici o mirare că îl durea, căci îmi dădusem toată osteneala... Toată clasa stătea încremenită, parcă s—ar fi auzit bubuitul tunetului, iar la tablă, îngrijitorul şcolii avea o mutră... Numai scînteile electrice zburau mai departe, dar nici gînd ca cineva să se mai uite la ele.

— ”Cine a făcut asta ?" întrebă Rostogol, adică d—l profesor Kaul, după o lungă pauză.

—”Eu am fost — spusei — şi vă rog să mă iertaţi, domnule profesor, m—am înşelat."

—”Frumoasă scuză !" şi a ieşit din clasă în mijlocul orei. Dar se ţinea de cap, ca şi cum i—ar fi fost frică să nu i se rostogolească, adică vreau să spun să nu—i cadă.

—Nemaipomenit ! exclamă Pony. Eşti un asasin ! Gustav stătu puţin pe gînduri.

—Acuma mi—era totuna. Pe cînd ceilalţi stăteau încă aiuriţi, eu l—am înşfăcat pe Mehnert şi mi ţi l—am judecat, că trei zile a lipsit după aceea de la şcoală. După ce l—am pisat bine pe premiantul întîi, a venit pedagogul şi m—a dus la director. Rostogol şedea pe canapea, cu o compresă la ceafă.

—”Aflu că ai atacat în întuneric pe un vechi şi merituos profesor al instituţiei noastre — a spus directorul. Bineînţeles că ai să fii dat afară din şcoală. Dar mai întîi te invit să ne spui motivele acestei viclene cutezanţe."

M—am simţit nespus de jignit. Nimeni nu—mi spusese încă pînă atunci că aş fi viclean. Am răspuns că dacă cineva este viclean, acela este Mehnert, şcolarul favorit. Palma era adresată lui Mehnert, pentru că în recreaţia mare a pîrît pe un coleg la direcţie. „Puteţi să vă duceţi în sala de fizică, să vedeţi ce a mai rămas din favoritul dumneavoastră — i—am zis. Dacă iubiţi aceste caractere rele mai mult decît pe mine, n—am ce face." Şi aşa mai departe.

Căpitanul Schmauch se uită drăgăstos la Gustav, care povestea înfuriat.

—Şi ce s—a întîmplat pe urmă ? Gustav zise :

—S—a întîmplat un lucru pentru care n—am să—l uit pînă la moarte pe profesorul Kaul.

—Ce a făcut profesorul ? întrebă Emil.

—A început să rîdă — zise Gustav. Aşa de tare rîdea, încît i—a căzut compresa.

Căpitanul Schmauch se lovi iarăşi cu palma peste genunchi, apoi se întoarse spre chelner, care rămăsese locului ca să asculte, şi comandă :

—Băiete, grogul numărul doi !

CAPITOLUL VII. VARIETEU LA KORLSBÜTTEL

Orchestra începu primele acorduri. Pe scenă apăru un domn bine îmbrăcat, chiar cam prea spilcuit, care salută numeroasa societate în numele direcţiei. Apoi făgădui un program bogat, iar la urmă făcu cîteva calambururi, de care rîse numai el. Asta îl nemulţumi, de aceea anunţă repede primul număr, şi anume „Ferdinand Badstübner, un adevărat Caruso al lăutei".

Caruso Badstübner era un domn gras, cu părul cărunt, cu o lăută mare şi cu o şapcă mică, de student. Lăuta o ţinea în mînă, iar şapca colorată pe cap. Atingînd coardele, el îndrugă mai multe cîntece, în care era vorba despre Heidelberg[8], despre o drăguţă, de fete frumoase de hangiu şi despre destul de multe butoaie de vin şi căni cu bere. Vocea sa nu mai era clară. Cînd sfîrşi, îşi flutură puţin şapca, după care cortina se lăsă.

—Desigur că nu mai rămînea timp şi pentru studiu pe vremea aceea, nu—i aşa ? îl întrebă „Profesorul" pe tatăl său.

—Cîntecele exagerează — îl asigură consilierul juridic. Dacă n—am fi studiat, n—am fi învăţat nimic.

Clotilda voi şi ea să ştie ceva :

—Cum, bătrînul ăsta care a cîntat este încă student ? Şi dacă este student, cum de vine aici să cînte ?

Ceilalţi se uitară unii la alţii. în cele din urmă, bunica o lămuri :

—Trebuie să fie un student de meserie.

—Aşa ! zise Clotilda Seelenbinder. Aşa da !

Toţi începură să rîdă cu poftă, dar ea nu înţelegea de ce. Gustav zise :

—Eu în nici un caz n—am să studiez mai departe. Am să mă fac automobilist de curse sau aviator acrobat.

Apoi se întoarse spre Emil.

—Tu ai să studiezi ?

Emil închise ochii un moment. Se gîndea la sergentul Jeschke şi la convorbirea avută cu dînsul.

—Nu — răspunse el — n—am să studiez. Vreau să cîştig cît mai curînd bani şi să devin independent.

Bunica îl privi pieziş, dar nu spuse nimic.

Numărul următor fu o dansatoare acrobată, care se învîrtea aşa de repede în jurul axei sale, încît uneori ai fi zis că are ochii la spate şi ceafa în faţă.

Căpitanul bătea aşa de tare din palmele lui de uriaş, încît sala răsuna ca şi cum ar fi pocnit cineva nişte pungi de hîrtie umflate cu aer. Apoi, aplecîndu—se, o întrebă pe Clotilda :

—D—ta poţi să dansezi aşa ?

Dar n—o nimerise.

—Mie mi—ar fi ruşine să mă dau în spectacol faţă de oameni străini — răspunse ea.

—Ei, dar acasă ai putea să ne arăţi — răspunse „Profesorul". Băieţii începură să rîdă la ideea că domnişoara Seelenbinder, supranumită şi Schlips, în loc să facă de mîncare la bucătărie, s—ar aşeza cu capul în jos şi cu picioarele în sus, pe veranda vilei Belvedere.

Orchestra cîntă apoi o arie de dans. Unii începură să danseze, între care şi căpitanul Schmauch cu Clotilda, şi consilierul cu soţia lui. Bunica, foarte bine dispusă, clătina din cap în tactul muzicii.

Deodată, un tînăr făcu o plecăciune în faţa lui Pony Hütchen şi zise :

—Stimată domnişoară, pot să vă invit la dans ? Emil se uită la tînăr şi începu să rîdă :

—Stimata domnişoară nu ştie să danseze. Pony se ridică.

—Habar n—ai tu, băiete ! zise ea. Ha—ha—ha ! Şi începu să danseze cu tînărul, ca şi cum n—ar fi făcut niciodată altceva.

—Ia uitaţi—vă la stimata noastră domnişoară ! strigă „Profesorul". Doar nu ia lecţii la şcoala de dans !

Bunica explică :

—Noi, tinerele fete, avem dansul în sînge. Gustav clătină din cap.

—O fetişcană ca ea ! Nu—i mai mare decît mine şi face pe domnişoara !

Dansul următor fu un vals.

—Asta—i pentru noi, tinerii — zise căpitanul, adresîndu—se lui Pony, şi începu să se învîrtească cu ea prin sală, în aşa fel, încît nimeni altul nu mai îndrăzni să danseze. Uneori o purta pe Pony pe sus, prin aer.

---

[8] Vechi şi celebru centru universitar german, (n.t.)

Era minunat.

Toată lumea începu să aplaude, chiar şi chelnerii. Căpitanul îi spuse lui Pony să facă o plecăciune şi făcu şi el una.

Mai tîrziu veni iar pe scenă domnul cel spilcuit şi spuse că pentru dînsul este o deosebită plăcere să poată anunţa un cîntăreţ care fusese copleşit de tunete de aplauze în toate cabaretele renumite ale ţării.

—Sînt foarte curios — zise căpitanul Schmauch. Dacă ar avea succese, ar veni el la noi, la Korlsbüttel?

Aşteptau cu toţii, nerăbdători, să se ridice cortina. Cînd în sfîrşit renumitul artist apăru, Emil zise tare:

—Ce mai puişor !

Căci marele artist nu era altul decît cel care anunţa programul, dar se înarmase cu un joben, un baston şi un monoclu.

—Iată—mă—s ! zise el. în primul rînd vă prezint un număr serios, şi anume o şansonetă cu numele „Aşa e viaţa". Teobald, dăi bătaie (Teobald era pianistul, iar „dă—i bătaie" se referea la pian.)

Cînd termină, bunica zise :

—Dacă acest lăutar a cîntat în cabarete mari, atunci sînt şi eu marea ducesă de Lichterfeld—Ost.

Artistul continuă cu două cîntece vesele, care erau însă tot atît de triste. Apoi anunţă o pauză de zece minute.

Băieţii ieşiră în stradă şi începură să privească marea, care se întindea înaintea lor netedă şi plumburie. Numai razele palide ale lunii aruncau o dîră îngustă de argint pe apa întunecată. Valurile se izbeau la intervale regulate de ţărm. Conturul numeroaselor fotolii de pale se desena pe cer ca tulpinile de porumb, noaptea, pe o cîmpie.

Plutea o undă de mister sub bolta presărată de stele strălucire. „Profesorul" şopti :

Se întoarseră în sală şi se aşezară lîngă Pony şi lîngă ceilalţi.

După pauză veni iar dansatoarea acrobată, apoi un scamator făcu o mulţime de scamatorii cu cărţile de joc. În sfîrşit, ajunseră la punctul culminant al programului : „The three Byrons".

Ceea ce făcea domnul Byron cu cei doi gemeni era de neînchipuit. Spectatorii încremeniseră pe scaune şi abia mai îndrăzneau să respire. Cea mai straşnică figură fu aceea cînd domnul Byron se aşează pe spate, pe o bancă joasă, şi ridică braţele în sus. Jackie Byron, cel mai mare dintre gemeni, îşi puse capul în palma dreaptă a tatălui său, iar Mackie Byron în stînga. Un moment se mai ţinură cu mîinile de braţele domnului Byron, dar apoi se desprinseră de el şi stătură în cap, cu mîinile strîns lipite de dunga pantalonilor, ca nişte soldaţi răsturnaţi. Apoi săriră jos zîmbind, ca şi cum nu s—ar fi întîmplat nimic.

Domnul Byron rămase pe bancă, cu genunchii la gură şi cu picioarele ridicate drept în sus. Mackie se aşează cu burta pe tălpile tatălui său. Domnul Byron începu să mişte picioarele ca un biciclist, iar Mackie se învîrtea pe tălpile tatălui său, în jurul propriei sale axe, ca un fus vijelios. Deodată zbură în sus, începu să se învîrtească în jurul lui şi căzu iarăşi pe picioarele lui Byron. Din nou fu azvîrlit, din nou se învîrti în aer într—un unghi de nouăzeci de grade şi căzu, adică nu căzu, ci se pomeni dintr—o dată stînd cu picioarele pe picioarele domnului Byron.

Clotilda spuse, cu un tremur în glas :

—Nici nu pot să mă mai uit.

Dar Emil, Gustav şi „Profesorul" erau entuziasmaţi.

—Păcat că n—a venit şi micul Marţi ! zise Gustav.

Apoi se aşează pe taburet Jackie Byron, unul din gemeni, care îl apucă pe tatăl său de mîini, iar atletul acesta mare şi greu se ţinu în echilibru pe mîinile întinse ale lui Jackie.

—Nu înţeleg cum de nu i—au crăpat lui Jackie oasele — şopti Emil.

Gustav aprobă din cap.

—Faptul că nu i s—a întîmplat nimic pledează împotriva legilor fizicii.

Cînd cei trei Byroni îşi terminară exerciţiile, izbucniră aplauze nemaipomenite. Locuitorii din Korlsbüttel, care se adunaseră în faţa hotelului şi se uitau prin crăpătura perdelelor, aplaudară atît de mult, încît liliecii, speriaţi, începură să zboare încoace şi încolo.

Cortina a trebuit să fie ridicată de douăsprezece ori.

Gustav puse mîna pe dicţionar şi se ridică, foarte hotărît.

—Curaj ! zise el, şi ieşi repede. „Profesorul" şi Emil îl urmară, grăbiţi.

Băieţii îi aşteptară pe gemeni în coridor, în dosul scenei.

—*Hello, boys*[9] ! strigă „Profesorul". Gemenii întoarseră capul.
—*A moment, please*[10] ! îi rugă Gustav.

Mackie, cel mai mic, îşi văzu însă de drum şi dispăru într—o odăiţă dosnică. Jackie rămase locului.
—*You are wonderful* — zise Emil. *Very nice, indeed. My compliments, Byron*[11] *!*

Jackie Byron se apropie de dînşii. Părea grozav de obosit şi era leoarcă de năduşeală.

Gustav începu să răsfoiască dicţionarul.
—*Hallo, dear !* bolborosi el. *We have seen you, Il's the greatest impression in all my life, by Jove ! Do you understand ?*[12]

Jackie Byron se uită lung la cei trei băieţi, apoi zise încet :
—Nu vă mai schimonosiţi degeaba ! Nu înţeleg boabă englezeşte !

Cei trei prieteni făcură o mutră uluită. Gustav închise dicţionarul.
—Simt că mă loveşte damblaua. Credeam că eşti englez...
—Da' de unde ! răspunse Jackie. Numele ăsta este un pseudonim de artist, căci numele străine atrag mai mult. Cum crezi că mă cheamă în realitate ?

Ei începură să se gîndească, încruntaţi.
—Mai bine spune tu — zise „Profesorul". Altfel am putea înşira toată cartea de telefon.

Jackie îşi duse degetul la gură.
—Bineînţeles, nu trebuie să spuneţi nimănui. Mă cheamă... adică, mai bine nu spun.

Emil zise :
—Pe mine mă cheamă Tischbein[13]. Mai urît decât aşa, nu poate să te cheme nici pe tine.
—Ba da — zise Jackie. Dar fie ! Mă cheamă Paul Pachulke şi sînt din Berlin—Teltow.
—Paul Pachulke — şopti eu mirare Gustav. Din Teltow pe Rübe. Ei, dar ce—are a face ? Pe mine mă cheamă Gustav şi voiam să—ţi spunem că sîntem încîntaţi. Sînteţi nemaipomeniţi !

Jackie se bucură de laude.
—Îmi pare bine — zise el. Mîine mai veniţi la plajă ? Ei făcură semn din cap că da.
—Atunci la revedere, pe mîine — zise el, îndreptîndu—se în fugă spre odaia în care dispăruse fratele lui.

Cei trei prieteni, rămaşi în coridor, se uitară un timp unii la alţii, iar în cele din urmă izbucniră în rîs.

Gustav băgă dispreţuitor dicţionarul în buzunar, se apropie de Emil şi de „Profesor" şi zise :
—Aşa vă trebuie ! Uite pentru ce învaţă omul limbi străine !

---

[9] Băieţi *(în limba engleză),* (n.t.)
[10] Un moment, fiţi bun *(în limba engelză).* (n.t.)
[11] Sînteţi uimitori. Foarte frumos, zău ! Felicitările mele *(în limba engleză),* (n.t.)
[12] Alo, dragă... V—am văzut. Este cea mai puternică impresie din toată viaţa mea, zău aşa ! Mă înţelegi? *(în limba engleză),* (n.t.)
[13] Piciorul mesei *(în limba germană),* (n.t.)

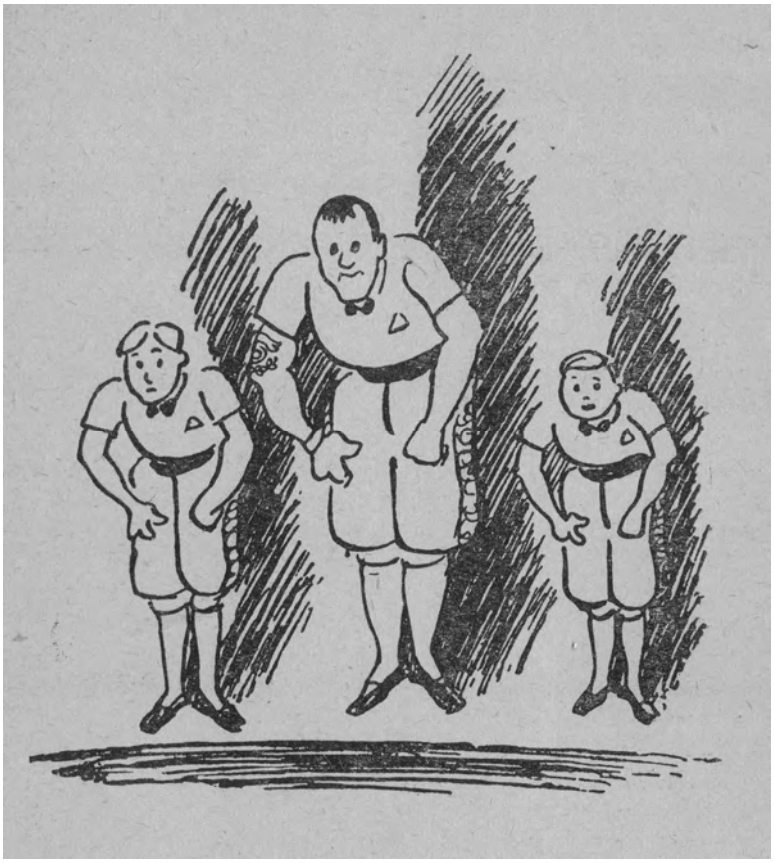

CAPITOLUL VIII. AL TREILEA GEAMĂN ÎŞI FACE APARIŢIA

În ziua următoare ploua cu găleata. Rămaseră cu toţii acasă, se puseră să scrie scrisori şi ilustrate, jucară şah şi table şi la fiecare clipă se uitau pe fereastră. Aveau o mutră de parcă ar fi fost nişte brotăcei în barometru. Din fericire, veni în vizită micul Marţi. Sub umbrela tatălui său, părea o ciupercă.

Cum îi deschiseră uşa, începură să—i povestească despre ce—i trei Byroni, şi micul Marţi se înflăcăra ascultîndu—i. Îi mai informară şi despre faptul că Pony Hütchen a fost numită stimată domnişoară.

—Da, da — oftă Marţi — îmbătrînim.

Pony era în bucătărie, unde Clotilda o învăţa să gătească. Băieţii alergară într—acolo, dădură uşa de perete şi începură să strige :

—Stimată domnişoară, dansatorul dumitale este afară ! Pony se uită într—adevăr pe fereastră şi băieţii izbucniră în rîs, apoi se întoarseră pe verandă. „Profesorul" întrebă :

—Vi s—a dat şi vouă să faceţi o compoziţie despre întîmplările din vacanţă ?

—Nici vorbă ! răspunse Gustav. în fiecare an ni se dă cîtc o compoziţie despre „Cea mai frumoasă întîmplare din vacanţă", „Cea mai grozavă întîmplare din vacanţă", „Cea mai interesantă întîmplare din vacanţă" ! încetul cu încetul îţi piere pofta să ţi se mai întîmple ceva.

—Pe o vreme ca asta, am putea scrie compoziţia, ca să scăpăm de ea — propuse „Profesorul".

Emil aprobă, dar Gustav şi Marţi fură împotrivă. „Profesorul" încercă să—i convingă.

—Am putea face, cel puţin, planul.

El luă apoi de pe masă o carte care aparţinea tatălui său, o răsfoi puţin şi zise :

—Poate că găsim aici vreun citat sau altceva potrivit.

—Profesorul nostru de germană nu poate suferi citatele — zise Gustav. El este de părere că e mai bine să scoatem ceva din capul nostru, decît să luăm din cărţi. Ne spune că asta este tot atît de urît, ca şi cum ai copia de la vecin. (Aici începu să zîmbească.) În ce mă priveşte, eu copiez bucuros după vecin.

Emil îl întrebă pe „Profesor" ce citeşte.

—Nu vă spun — zise el. Să ghiciţi. Ascultaţi ! Apoi se aşeză pe masă şi începu să citească :

—„La noi, prima treaptă a culturii este cîntecul, toate celelalte se leagă de cîntec şi sînt împărtăşite prin cîntec. Cea mai simplă plăcere şi cea mai simplă învăţătură sînt însufleţite şi întipărite la noi prin cîntec. Chiar şi ceea ce predăm despre religie şi despre moravuri este predat pe calea cîntecului". „Profesorul" ridică capul.

—Ei, de cine e ? ,

—Probabil că de conducătorul unei societăţi muzicale — zise Gustav.

„Profesorul" începu să rîdă.

—N—ai ghicit, băiete, te—ai făcut de rîs. E de Goethe. Marţi zise :

—Dacă este de Goethe, este de *de* Goethe, cu doi de, căci Goethe era nobil.

—Atîta pagubă ! mormăi Gustav. „Profesorul" citi mai departe :

—„Exersăm copiii să înveţe a scrie cu semne pe tablă tonurile pe care le scot şi, citindu—le, să le regăsească în gîtlej. Apoi se întregeşte textul şi astfel se exercită în acelaşi timp mîna, urechea şi ochiul, încît copiii ajung mai repede decît ai crede să scrie corect şi frumos. Şi deoarece toate acestea trebuie exersate şi imitate după măsuri egale şi după numere stabilite, copiii pricep mult mai repede decît în orice alt chip înalta valoare a artei măsuratului şi a calculului. De aceea am ales muzica între toate celelalte discipline, ca element al educaţiei, căci de la ea pornesc drumuri egale în toate părţile.

—Goethe a fost cîndva director de şcoală ? întrebă Marţi mirat. Eu credeam că a fost ministru.

—Toate cu cîntece ! spuse Gustav, scos din fire. Ia închipuiţi—vă că ar trebui să cîntăm regula de dobîndă şi ecuaţiile cu o necunoscută ! Nu găsesc că ar fi frumos.

—Desigur că Goethe s—a gîndit numai la primii ani de şcoală — îşi dădu cu părerea Emil. La început, materiile se leagă mult mai strîns una de alta.

În acest moment intră pe verandă consilierul juridic.

—Ce citiţi aici ?

Fiul său îi explică despre ce e vorba.

—Aha — ' zise ' consilierul juridic — Wilhelm Meisters Wanderjahre[14] !
—Eu sînt categoric împotriva învăţăturii cu cîntece — spuse răspicat Gustav. Am 4 la muzică, pentru că sînt cu totul afon. închipuiţi—vă că ar trebui să cînt la toate obiectele ! La latină, la matematică, la istorie şi aşa mai departe. Nici nu—i de imaginat !

Marţi exclamă :
—Nici fără muzică n—ai să fii cu mult mai tare la latină şi la matematică !
—Asta—i drept ! recunoscu Gustav. Aşadar, din partea mea, mă rog, putem conjuga de pe acuma verbele neregulate pe patru voci.

Consilierul juridic Haberland începu să rîdă :
—Sistemul pedagogic pe care îl descrie Goethe în Wanderjahre este dorinţa de cultură umanistică a unui foarte mare şi foarte vechi poet. Mai tîrziu o să înţelegeţi mai bine.
—Chiar atît de greu de înţeles nu este — zise „Profesorul". Ia ascultaţi !

Şi citi mai departe :
—„Copiii sănătoşi şi zdraveni din naştere aduc cu dînşii daruri din născare. Natura le—a dat tuturora tot ce le trebuie pentru nevoile vieţii. Datoria noastră este să dezvoltăm aceste daruri, dar adesea ele se dezvoltă mai bine de la sine".

Aici închise cartea şi se uită la ceilalţi :
—Nu vă place ?
—Cum să ne placă ? întrebă Gustav. Copii sănătoşi şi zdraveni sîntem cu toţii. Şi ce—i cu asta ?

„Profesorul" lovi cu degetele în carte.
—Goethe vrea să spună...
—*De* Goethe — îl îndreptă Marţi.
—Goethe vrea să spună că posedăm din naştere, dar oarecum ascuns, tot ce ne trebuie pentru viaţă. Aceste daruri, zice Goethe, se pot dezvolta de la sine. Nu—i nevoie să ne îndoape cineva în permanenţă cu prescripţii, controale şi pedepse.

Zicînd acestea, băiatul se uită la tatăl său :
—Ştii foarte bine că nu spun asta pentru tine, dar mulţi părinţi şi profesori procedează cu totul de—a—ndoaselea.
—E grozav de greu să nu—i muştruluieşti pe copii nici prea mult, dar nici prea puţin — zise consilierul juridic. Şi apoi, situaţia este alta pentru fiecare copil. Unul îşi dezvoltă fără nici o greutate însuşirile înnăscute. De la alţii trebuie să le scoţi cu cleştele, căci altfel n—ar ieşi niciodată la lumină.

Domnul Haberland se aşeză pe scaun.
—Asta o să vedeţi şi voi mai tîrziu, cînd o să aveţi copii.
—Lucru de care mă bucur de pe acum — zise Emil.
—Ei — adăugă consilierul juridic — uneori îţi ies peri albi cu copiii.

Şi se uită la fiul său.
—Ştii foarte bine că nu mă refer la tine, băiete.
—Chestia asta cu „dezvoltarea de la sine" îmi surîde — zise Gustav. Sînt sigur că aş putea deveni tot atît de bun motociclist fără dictări, arest şi pedepse. Ba chiar cu mult mai bun, căci atunci aş avea mai mult timp pentru gimnastică.
—Preastimaţii mei — zise consilierul juridic surîzînd — vreţi să vă dezvoltaţi cîteva zile de la sine, nestingheriţi ? O puteţi face. Chiar adineauri am trecut pe la Biroul de voiaj şi am citit că poimîine se organizează o excursie de mai multe zile la Copenhaga. Ei, cum n—am mai fost de mult la Copenhaga şi nici la Klampenberg şi Margenlist, mi—e dor de Danemarca şi fac propunerea ca soţia mea şi cu mine, bunica lui Emil, Clotilda şi Pony Hütchen să ne îmbarcăm la Warnemünde cu excursioniştii.
—Iar noi ? întrebă „Profesorul".
—Voi o să rămîneţi singuri la Korlsbüttel. La prînz puteţi mînca la restaurant, bani vă las, dacă nu credeţi că e o prea mare încălcare în dezvoltarea voastră.
—Nu sîntem aşa de pedanţi — zise Gustav — luăm banii.
—Dar de toate celelalte va trebui să vă îngrijiţi singuri — zise consilierul juridic. În felul acesta o să aveţi foarte bine ocazia să vă dezvoltaţi după pofta inimii. O să purtaţi toată răspunderea şi o să vă puteţi

---

[14] „Anii de ucenicie ai lui Wilhelm Meister", operă a lui Goethe. (n.t.)

da seama dacă asta este o plăcere sau o povară. Ne—am înţeles ?

Copiii erau încîntaţi.

„Profesorul" se apropie de consilierul juridic şi întrebă cu mîndrie :

—Există oare un tată mai bun decît al meu ?

—Nu ! urlară cu toţii.

Micul Marţi ridică mîna ca la şcoală şi se rugă :

—Domnule consilier, nu—i puteţi lua şi pe părinţii mei ?... După—amiază tot mai ploua. Cînd se aşezară la cafea, apăru căpitanul Schmauch. Clotilda îi făcu un grog tare. El se aşeză în balansoar, îşi umplu pipa, începu să trimită nori albaştri spre perdele şi zise :

—Aici e plăcut. De cînd am fost aseară împreună cu dumneavoastră, mi—e urît în propria mea casă.

—Ar fi trebuit să te însori cînd erai mai tînăr — răspunse bunica.

—Nu—u—u ! zise căpitanul. Bărbatul în veci pe apă şi femeia în veci singură acasă... nu, n—ar fi fost bine. Deseară plec iar pentru cîteva zile în sudul Suediei. Un transport de lemne. Aşa merg lucrurile de zeci de ani. Şi totdeauna solo ! Cel puţin dacă ar rămîne Hans la Korlsbüttel ! Dar cînd o să—şi termine ucenicia, o să plece în Anglia sau în Franţa. Un chelner trebuie să fie umblat prin ţări străine şi nu poate rămîne aici din cauza unui unchi bătrîn. Şi uite cum te faci tot mai bătrîn şi mai bătrîn, pînă cînd într—o zi...

Căpitanul era mişcat, de aceea mai căpătă un grog. După aceea însă, trebui să se întoarcă la bord. Îşi puse mantaua lui uleioasă şi porni repede prin ploaie. Direcţia : Suedia.

Seara, după—masă, copiii se strînseră iar pe verandă. Marţi încă nu plecase. Căpătase voie de la părinţi să stea pînă la ora 9. Ploaia plescăia pe acoperiş şi copiii se plictiseau.

Deodată, zăriră o umbră la fereastra verandei şi cineva bătu uşor în geam. Toţi patru tresăriră. „Profesorul" se repezi la uşă şi o deschise.

—Cine e ?

O făptură încotoşmănată intră repede înăuntru. Era Hans Schmauch, picolo.

—Scuzaţi că vă deranjez — zise el — dar am nevoie de sfatul vostru. Închipuiţi—vă ce mi s—a întîmplat — începu el să povestească, după ce îşi scoase pelerina udă. Astă—seară, pe la ora 8, mister Byron mi—a comandat să—i aduc un ceai în cameră. I—am adus ceaiul, iar cînd am vrut să ies, mi—a spus că vrea să mă întrebe ceva, dar că nu trebuie să afle nimeni. Am încuviinţat din cap. Voi ce—aţi fi făcut în locul meu, nu ? Apoi mi—a spus : „Eşti un gimnast excelent. Te—am văzut făcînd gimnastică pe plajă. Ai talent. Dacă ţi—aş da lecţii, ai putea deveni un artist straşnic. Şi înainte de toate, eşti aşa de extraordinar de mic şi de uşor ! Ia lasă—mă să te ridic !" Şi m—a ridicat cu o mînă, şi m—a învîrtit prin aer în aşa fel, încît mi s—a făcut negru înaintea ochilor. Apoi m—a lăsat jos.

—„Vi se răceşte ceaiul, mister Byron" — am spus eu şi am vrut să plec. Dar el mi—a tăiat drumul spre uşă şi m—a întrebat dacă n—aş avea poftă să mă fac artist şi să mă produc împreună cu el. „Dar dumneavoastră aveţi pe cei doi gemeni — am spus eu. Ce să faceţi cu al treilea ?"

—„Nu—mi trebuie un al treilea — a răspuns el — ci un al doilea..." Şi ştiţi ce mi—a mai spus pe urmă?

Băieţii ascultau cu încordare. Picolo continuă povestirea :

—E atît de nostim, şi totodată atît de îngrozitor ! Iată ce mi—a spus : „Jackie devine prea greu pentru mine !"

—Cum prea greu ? ! întrebă Marţi.

—Da. Jackie creşte, şi cu cît creşte, cu atîta trage mai greu la cîntar. Şi pentru că trage prea greu, tatăl său nu mai poate face cu el anumite figuri, iar alte figuri nu se mai potrivesc sau devin prea primejdioase. Dacă Jackie continuă să crească tot aşa, mister Byron n—o să mai aibă ce face cu dînsul.

Băieţii tăceau, nemişcaţi. Picolo continuă :

—Din cauza asta mi—a propus să plecăm de aici, adică eu, mister Byron şi Mackie. Mister Byron o să ne răpească pe amîndoi într—o noapte întunecoasă, iar Jackie nu trebuie să afle nici o vorbă. Un înlocuitor ca mine n—ar putea găsi aşa de repede, zicea mister Byron.

Emil se scarpină în cap.

—Dar, pentru Dumnezeu ! strigă el. Omul acesta nu poate lepăda pe fiu—său undeva, la mare, numai pentru că băiatul creşte ! E curată nebunie ! Ce—o să se facă Jackie ?

—Bietul Paulică ! şopti Gustav. „Profesorul" măsura odaia în lung şi în lat.

—Frumoasă treabă ! Dar nici noi n—o să îngăduim sub nici un motiv una ca asta ! Să lepezi pur şi

simplu pe unul din gemeni ! Şi să angajezi un al treilea ! Nici vorbă nu poate fi de aşa ceva.
—Ce bine că ai noştri pleacă în Danemarca ! zise Gustav. Cel puţin ştiu că n—or să ne stea în cale.
Emil bătu cu pumnul în masă.
—O să—i arăt eu melcului ăsta ! Aici e de lucru pentru noi. Apoi se întoarse spre picolo :
—Cînd crezi că o s—o şteargă ?
—Asta depinde de hotărîrea mea — îi lămuri Hans Schmauch. Mister Byron zice că eu sînt o ocazie care n—o să se mai ivească niciodată.
„Profesorul" propuse :
—Să aşteptăm pînă pleacă ai noştri. Pe urmă o să ţinem imediat un consiliu de război. Pînă atunci, auzi, Hans, pînă atunci să—l duci pe Byron cu vorba. Ai înţeles ?
Picolo făcu semn din cap că da. Marţi zise :
—De data asta n—o să mai înţepenesc la telefon ! Ca să ştiţi !
—De data asta nici n—o să mai fie nevoie de telefon — îl asigură Gustav. De data asta o să lucrăm, n—o să trăncănim.
Hans Schmauch îşi puse pe umeri pelerina udă.
—Aşadar aştept veşti de la voi. Îndreptîndu—se spre uşă, mai adăugă :
—Parola—Emil ! şi dispăru.
—Parola—Emil ! strigară ceilalţi în urma lui. Afară nu răspunse decît vîntul vijelios.
Deodată se deschise cealaltă uşă şi prin deschizătură scoase capul Clotilda Seelenbinder.
—Ce s—a întîmplat ?
—Ce să se întîmple, Schlips ? răspunse „Profesorul".

CAPITOLUL IX. DETECTIVII ÎNTRE EI

În dimineaţa hotărîtă, Pony şi ceilalţi plecară la Warnemünde, ca să se îmbarce pentru Danemarca. Femeile, şi mai ales Clotilda. care era foarte îngrijorată, voiau să le mai dea băieţilor încă o mie de sfaturi pentru gospodărie. Dar consilierul juridic le împinse în vagon, îi dădu „Profesorului" douăzeci de mărci şi zise :

—La prînz să mîncaţi la restaurant. Dacă vă mai trebuie ceva, să luaţi de la prăvălia lui Warkentien. În afară de asta, mai aveţi şi conserve în cămara Clotildei. Seara să închideţi bine uşile ! Şi să nu faceţi prostii ! Iar dacă n—o să vă puteţi descurca singuri, să ne telegrafiaţi la Copenhaga. Locuim la Hotel Anglia.

—N—o să fie nevoie de telegrame — îl asigură „Profesorul".

—Cu atît mai bine — răspunse tatăl său. Vă urez o dezvoltare—fericită !

Apoi se urcă în tren. Femeile scoaseră capul pe fereastră, salutînd. Cîteva minute după aceea, Emil, Gustav şi „Profesorul" erau singuri şi nimic nu mai stătea în calea dezvoltării lor independente.

Se întoarseră la vilă. Vremea era posomorîtă şi vîntul sufla tăios. Nici vorbă de baie. „Profesorul" luă din birou o hîrtie şi un creion şi îşi potrivi ochelarii.

—Mai întîi — zise el — ne trebuie un plan de lucru. În fiecare zi, unul dintre noi o să fie de serviciu. Astăzi eu, mîine Emil, poimîine Gustav. Cel de serviciu trebuie să—i scoale pe ceilalţi şi să aibă grijă de toate. Să facă cafeaua, să pregătească masa de seară, să ţină cheile de la poartă, în fine, să facă tot ce—o trebui.

—Dar dinţii şi—i spală fiecare singur, nu—i aşa ? întrebă Gustav, chicotind ca un prost.

Apoi deveni serios şi declară că el nu ştie să facă cafea.

—Ai să înveţi — îl linişti Emil.

După aceea se duseră în cămară şi făcură un inventar amănunţit. Notară întocmai cîte ouă erau, cîte cutii de conserve, cîţi cîrnaţi, cartofi, castraveţi, mere, pîine, unt, untură şi aşa mai departe.

—Părinţii or să se mire cînd or să afle cît de uşor ne—am deprins cu independenţa — zise „Profesorul".

Apoi, pentru că era de serviciu, se duse la Warkentien, Emil şi Gustav îl însoţiră. Negustorul le oferi tot ce avea. „Profesorul" se uită perplex la ceilalţi, apoi zise :

—Scuzaţi pentru deranj, domnule Warkentien, dar după cum văd, avem de toate în cămară.

Aşa că se întoarseră acasă cu coşul gol.

—Astea sînt experienţe care trebuie făcute — zise „Profesorul".

—Aşa e — aprobă Gustav, luînd un măr şi muşcînd din el. „Profesorul" şterse un măr din inventar. Gustav mormăi, mestecînd :

—Pagubă—n ciuperci !

La amiază, cînd voiră să se ducă la restaurant, Emil propuse :

—Ştiţi ce ? Am putea economisi banii. Am să gătesc eu.

—Ce să găteşti ? se informă Gustav.

—Am să frig ceva — zise Emil suflecîndu—şi mînecile. Ouă avem, unt avem, cîrnaţi avem. Am să fac cîrnaţi cu ochiuri. Ca să ne saturăm, o să—i mîncăm cu pîine. Iar ca desert, avem conserve de căpşuni.

Apoi îşi legă dinainte un şorţ al Clotildei, aduse pe masă unt, ouă, cîrnaţi, un cuţit şi sare, aşeză tigaia pe reşoul de gaz, puse în tigaie unt şi felii de cîrnaţi în untul care sfîrîia, sparse două ouă de marginea tigăii, scurse cu îndemînare conţinutul găoacei peste cîrnaţi şi presără deasupra puţină sare.

Băieţii urmăreau cu încordare şi cu o admiraţie mută activitatea lui înfrigurată.

—Nu s—a spart gălbenuşul — constată Emil plin de mîndrie. Ăsta e lucrul cel mai greu.

Deodată se ivi la fereastra deschisă capul lui Marţi. Căţărîndu—se pe zid, Marţi se urcă pe marginea ferestrei. Văzîndu—l pe Emil cum lucra, îşi dădu cu părerea :

—Ca un bucătar adevărat !

—E chestie de obişnuinţă — răspunse Emil. Noi n—avem femeie de serviciu şi dacă mama are de lucru pînă după ora prînzului, mă îngrijesc eu de masă.

Marţi povesti apoi că i s—a dat voie să doarmă cîteva zile la ei. Băieţii se bucurară grozav.

—Dar la Copenhaga n—au vrut părinţii mei să meargă cu nici un preţ. Ziceau că n—au poftă ! Poate fi ăsta un motiv ? Spuneţi şi voi !

—Ce încăpăţînaţi ! zise Gustav cu ciudă. Marţi ridică din umeri :

—Poftim de te mai dezvoltă singur ! Emil micşoră flacăra.
— N—o să putem mînca toţi deodată. Porţia care este acuma în tigaie o să fie a lui Gustav, căci el e cel mai mîncăcios. Băieţii începură să rîdă, numai Gustav nu rîdea, ci zise :
—Capete albastre ! (Ocara o născocise el singur.) „Profesorul" aduse apoi din dulap o farfurie şi un tacîm. Emil răsturnă ochiurile pe farfurie şi tăie două felii de pîine.

Gustav se aşează la masa de bucătărie, fărîmiţă pîinea în ochiuri şi începu să mănînce.

„Profesorul" aduse o cîrpă de vase, pe care i—o legă lui Gustav la gît. Părea un pacient la dentist.

Emil puse în tigaie a doua porţie de cîrnaţi cu ouă. „Profesorul" se aşează pe bancă şi zise :
—Ei, acum vine partea principală. în vreme ce Emil şi cu mine o să mîncăm şi o să spălăm vasele, Gustav cu Marţi se duc la Hotelul Ştrandului şi se pun în legătură cu Hans Schmauch. Înainte de toate trebuie să ştim dacă mister Byron se mai gîndeşte să fugă cu el. în cazul ăsta, picolo va trebui să se arate de acord cu mister Byron, să stabilească data cînd urmează să fugă, precum şi dacă or să plece cu trenul sau cu vaporul.
—Pot să vă împrumut motocicleta — se oferi Gustav, ironic. De ce vreţi să—l lăsăm pe ticălos întîi să fugă şi apoi să alergăm după el ca să—l prindem ? Nu înţeleg ! Ne—am putea duce la el şi să—i spunem: „Ia ascultă, stimate domn, să faci bine să rămîi frumuşel aici, că de nu, o să ai de—a face cu noi." Nu—i cu mult mai simplu aşa ?
—Nu — explica Emil — nu—i mai simplu. Daca i—am spune aşa, ar mai sta cîteva zile şi apoi tot ar fugi, chiar şi fără picolo, iar Jackie ar rămîne tot în încurcătură.
—Aşa este — zise „Profesorul". Faceţi cum v—am propus eu. Emil adăugă :
—Şi să—i spuneţi lui Hans Schmauch că ar fi bine să propună ca plecarea să aibă loc seara, cît s—o putea mai tîrziu.
—De ce ? întrebă Marţi.
—Pentru că atunci Jackie o să doarmă şi n—o să ştie nimic despre fuga tatălui său. Dimineaţa, cînd o să se scoale, tatăl său şi Mackie or să fie de mult înapoi, astfel încît o să—i cruţăm băiatului dezamăgirea.

Gustav se ridică de la masă.

—Au fost cele mai bune ochiuri pe care le—am mîncat vreodată — declară el. Să—mi puneţi deoparte o farfurie de căpşuni, servilor ! — apoi îl împinse pe Marţi jos de pe marginea ferestrei şi sări şi el după dînsul în grădină.

Se auziră paşi pe pietriş, după care poarta se închise în urma lor.

Emil şi „Profesorul" mîncară şi ei, apoi puseră la o parte o farfurie cu căpşuni pentru Gustav. Acuma stăteau în faţa ligheanului cu vase. Emil clătea farfuriile şt freca tacîmurile. „Profesorul" le ştergea şi le punea la loc în dulap.

Cel mai greu fu de curăţat tigaia, clar în cele din urmă te puteai oglindi într—însa. După aceea, se spălară pe mîini. Atîrnînd prosopul în cui, Emil zise :
—Se pare că toate greutăţile vin de la taţi. Pe unul, tatăl său vrea să—l spînzure, altul trebuie să capete alt tată, deşi n—are de loc poftă de aşa ceva.
—Care altul ? întrebă „Profesorul", şi cum Emil nu răspunse, îl privi lung. Deodată pricepu legătura.
—Aşa !
—N—am vorbit încă cu nimeni despre asta — mai spuse Emil încet. Nici cu mama. Cu ea, nici atît.
—N—am să spun nici eu nimănui — îl asigură „Profesorul". Emil atîrnă tigaia în cui, apoi strînse mai bine robinetul de la cişmea şi închise fereastra.
—Dar trebuie să vorbesc cu cineva. E atît de greu pentru mine, ştii ? De tatăl meu de—abia îmi aduc aminte. De atunci, mama şi cu mine am fost singuri şi niciodată nu mi—a trecut prin minte că ar putea să fie altfel. Mă gîndeam totdeauna : „Cînd am să cîştig bani, o să fie atît de bine ! În fiecare vacanţă o să facem călătorii, mai — lungi sau mai scurte. O să luăm o locuinţă mai mare, cu mobile veritabile şi cu multe cărţi bune. Şi de două ori pe săptămînă o să aducem o femeie de serviciu, iar rufele o să le dăm la spălat". Da, cum le mai aştepţi pe toate ! Şi în loc de asta, vine deodată un individ şi vrea să se însoare cu mama mea ! Acuma cine o să închirieze locuinţa cea mare ? El ! Cine o să facă călătorii cu mama ? El ! Şi cine o să aducă femeie de serviciu ? El ! El o să cîştige bani, iar dacă o să cîştig şi eu, asta n—o să aibă nici o valoare. Ba trebuie să studiez. Aşa zice el. în toate se amestecă. Şi dintr—o dată nu—i mai poţi povesti mamei orişice. Poate n—o interesează, te gîndeşti. Şi seara nu poţi adormi. Iar dacă intră ea în odaie, respiri adînc, ca şi cum ai dormi ! Dar ţi—ar veni mai degrabă să urli! Ca un copil mic de tot de la

grădiniţă.

Emil înghiţi un nod, apoi se stăpîni.

—Ei, dar o să meargă. Dacă îl iubeşte, bineînţeles că trebuie să—l ia de bărbat. La urma urmei, poate nici nu are atîta importanţă că viaţa nu va mai fi atît de frumoasă pentru mine.

—Se poate — zise celălalt. Dar vorba e : ea îl iubeşte ?

—Dă—mi voie ! Sigur că—l iubeşte. Altfel de ce s—ar mărita cu el ? Şi chiar este un om simpatic. Ne înţelegem destul de bine amîndoi.

Emil îşi privi prietenul :

—Tu ce părere ai ? — „Profesorul" zise :

—Eu cred că eşti prea egoist. Nu găseşti ? Mama ta nu este numai mama ta, ci este şi femeie. De cînd a murit tatăl tău, a uitat asta, de hatîrul tău, pentru că erai mic. Dar acuma eşti destul de mare. Şi după atîta vreme, se gîndeşte iarăşi la dînsa. Doar e dreptul ei !

—Asta mi—o spun şi eu de o sută de ori pe zi, dar mă mîhneşte, înţelegi ? Şi e păcat.

—Sînt multe lucruri în viaţă de care e păcat — zise „Profesorul". Nici tu, nici eu n—o să schimbăm asta, dar tot e mai bine să fie păcat pentru tine, decît pentru mama ta.

—Negreşit — zise Emil. Dar cred că în mine sînt doi oameni, unul vede toate astea şi le încuviinţează. Celălalt ţine ochii închişi şi plînge pe înfundate. Ţi s—a întîmplat vreodată ?

—Am citit despre aşa ceva — explică „Profesorul" — dar mie nu mi s—a întîmplat. O dată ce am priceput un lucru, nu mă mai mîhneşte.

—Eşti de invidiat — zise Emil, gînditor. În orice caz, am fost foarte fericit cînd am primit invitaţia ta. Căci mi—e atît de greu să mă prefac, încît poate că s—ar fi observat. Gîndeşte—te ! Imediat ar fi hotărît că nu—l mai ia. Căci de la început i—a spus : „Mă mărit numai dacă este de acord băiatul !" Aşa că el m—a întrebat întîi pe mine.

—Ce femeie ! zise „Profesorul" cu admiraţie.

—Ei — zise Emil — doar e mama mea !

Mai tîrziu îşi puseră pelerinele şi ieşiră în întîmpinarea celorlalţi doi. Se întîlniră în pădurea de pini.

—Chestiunea va avea loc mîine seară — îi informă Gustav — căci mîine are picolo ziua lui liberă. Mîine seară distinsul domn, cu geamănul cel mic şi cu Hans Schmauch al nostru or s—o şteargă, Schmauch vrea să—l învăţăm noi ce să facă. Mister Byron, acest cap albastru, vrea să spele putina cu ultimul vapor, pentru că la ora aceea Jackie doarme. De la Warnemünde vrea să ia trenul şi să plece în Polonia, unde are rude şi unde vrea să exerseze cu noul geamăn, înainte de a căpăta alt angajament.

Marţi zise :

—Eu am un plan foarte simplu. Să stăm de pază la debarcader şi cînd o să se apropie tipul, să—l expediem înapoi în pat.

„Profesorul" clătină din cap.

—Planul este prea simplu. Trebuie să—l prindem în mijlocul drumului, ca să nu se mai poată dezvinovăţi. Altfel o să ne rîdă în nas. Trebuie să—l speriem că am putea alarma poliţia portului.

Se aşezară pe o bancă din acelea construite de amicii Korlsbüttelului şi ţinură un sfat de o jumătate de oră. Apoi luară următoarea hotărîre : picolo să—l convingă pe mister Byron că nu e bine să se urce pe bord, cu dînsul şi cu unul din gemeni, chiar la Korlsbüttel. E mai bine ca el, Hans Schmauch, să se urce abia la staţia următoare, adică la Heidekrug.

—Şi cum o să ajungă picolo la Heidekrug ? întrebă Gustav.

—Ce întrebări mai pui şi tu ! se enervă Emil. Cu tine şi cu motocicleta ta !

—Aha ! zise Gustav.

—Detectivii, dimpotrivă — explică „Profesorul" — or să se urce pe vapor nu la Heidekrug, ca Hans Schmauch, şi nici la Korlsbüttel, ca mister Byron şi Mackie, ci mai devreme, la Graal. Noi o să stăm în cabină, iar la Korlsbüttel o să ne uităm ca să—l vedem urcîndu—se pe bătrînul Byron. La Heidekrug o să se urce şi picolo. Cu puţin înainte de Warnemünde, o să ne urcăm pe covertă şi o să spunem : „Prea stimate domn Pachulke, unde este fiul d—tale, Paul ? Şi cum se face că în locul lui călătoreşte cu d—ta un picolo ? Dacă nu vrei să te predăm la Warnemünde poliţiei portului, pentru că ţi—ai lepădat propriul copil şi ai răpit un altul, te rog fii aşa de bun şi să vii repede cu noi înapoi la Korlsbüttel, cu trenul sau cu un taxi pe socoteala d—tale. Ceea ce importă mai mult este ca Jackie să nu afle nimic din toate astea". Credeţi că Byron o să şovăie ?

—O să fie silit să se întoarcă la Korlsbüttel ! exclamă Marţi încîntat. N—o să aibă ce face.
—Toate sînt bune şi frumoase — admise Gustav. Dar cum or să ajungă detectivii la Graal ?
Ei îl priviră dojenitor.
—Aha ! pricepu Gustav. Cu mine şi cu motocicleta mea !
—Desigur — zise Emil. Ai să faci de atîtea ori drumul încolo şi înapoi, pînă cînd toţi detectivii vor fi la Graal. Apoi de la Graal o să te duci singur la Warnemünde, trecînd prin Korlsbüttel, şi Heidekrug, pentru ca în cazul cînd mister Byron ar face greutăţi, să avizezi primul post de poliţie de coastă. Cînd o să sosim cu vaporul, tu o să fii acolo şi o să ne aştepţi, pe noi şi pe prizonierul nostru. Ai înţeles ?
—Da — răspunse Gustav — dar nu ştiu dacă a înţeles şi motocicleta.

CAPITOLUL X. O AVENTURĂ PE MARE ŞI PE USCAT

În ziua următoare era marţi. Dis—de—dimineaţă, pe cînd deschidea poarta ca să se ducă după lapte şi după cornuri, Emil, care era de serviciu, rămase împietrit locului ; în faţa lui, aşezat pe iarbă, stătea Hans Schmauch, care îi dădu, surîzînd, bună dimineaţa.

—Azi e ziua mea liberă — îl lămuri el — şi trebuie să profilăm de ea.

—De ce n—ai sunat ?

—Nici prin gînd nu mi—a trecut. Ca slujbaş la hoteluri, ştiu ce neplăcut este să te scoale cineva din somn. A fost aşa de bine şi de frumos în iarbă ! Barometrul urcă.

Intrară în bucătărie şi se apucară să fiarbă cafeaua. Între timp Emil îi expuse celuilalt planul pe care îl făuriseră detectivii în ajun. Cînd termină, zise :

—Repet din nou punctele principale. Noi, detectivii, ne urcăm pe vapor la Graal. Byron şi Mackie aici, la Korlsbüttel, iar tu la Heidekrug. Gustav aşteaptă cu motocicleta la Warnemünde, la debarcader. Dacă Byron ezită, Gustav o să cheme poliţia. Pînă atunci, o să—l ţinem bine pe artist.

Hans Schmauch găsi planul minunat. Băieţii puseră masa şi îi sculară şi pe ceilalţi. Lui Marţi, pentru că dormise în patul lui Pony, îi ziceau numai „stimată domnişoară".

Picolo, cu un şervet sub braţ, îi servea minunat.

—Ca un adevărat chelner — observă Gustav. Te rog încă un pahar cu lapte, chelner.

—Numaidecît, domnule — zise Hans Schmauch.

Şi, repezindu—se în bucătărie, aduse un pahar cu lapte, cumpănindu—l artistic pe o tăviţă. Îl puse apoi dinaintea lui Gustav şi întrebă :

—Domnii rămîn mai mult timp aci ? Vremea promite să se îndrepte. Şi hotelul nostru este de rangul întîi. O să vă simţiţi foarte bine la noi.

—Îmi pare rău — răspunse Gustav — dar trebuie să mă întorc numaidecît la Berlin, pentru că ieri mi—am închis soţia şi copiii în dulapul de haine, şi am luat din greşeală cheia cu mine.

—Păcat ! se întrista Hans Schmauch. Altfel aţi fi putut vedea vineri la noi la cinematograf filmul „Emil şi detectivii".

—Ce ? ! strigară băieţii sărind în sus.

Picolo scoase din buzunar un jurnal şi—l fixă pe rama unui tablou. Pe pagina anunţurilor era o reclamă mare, cu următorul cuprins :

„Emil şi detectivii"
Un film cu două sute de copii
Un film după o întîmplare adevărată
Un film captivant din viaţa de toate zilele
Un film care se joacă la Berlin, începînd de azi
Un film pentru copii între 8 şi 80 de ani.
Începînd de vineri, la cinematograful Leuchtturm.

Copiii citeau şi reciteau anunţul. Gustav se umfla în pene şi striga mereu :

—Poftiţi, domnilor, aici o să—i puteţi vedea pe cei mai de seamă băieţi din vremea noastră ! Intraţi, vă rog ! în partea întîi o să muriţi de rîs, iar în partea a doua o să înviaţi !

„Profesorul" mărturisi :

—Am trac, deşi nu—i decît un film, şi deşi nu pe noi ne—a filmat.

—Nici un om n—o să ştie că sîntem şi noi printre spectatori — îl mîngîie Emil. Sau poate ai suflat tu ceva, Hans ?

—Nici o vorbă ! îi asigură picolo. Sînteţi absolut incognito !

—Norocul tău ! zise Gustav. Căci nu avem de loc poftă să caşte lumea gura la noi, ca la urs.

—Cred şi eu — spuse Marţi. Sîntem oameni, nu fantoşe de film.

Deodată, Hans Schmauch se izbi cu palma peste frunte.

—Da' uituc mai sînt ! Venisem să vă iau cu barca ! De aceea m—am sculat aşa de dimineaţă. Ştiţi ce? O să facem o adevărată excursie, cu picnic şi cu tot felul de năzbîtii. După—amiază sîntem înapoi.

—Eu rămîn acasă — declară Emil — sînt de serviciu.

—Ce prostie ! se supără Gustav. Doar n—o să mute nimeni din loc vila ! Hai, cap albastru !
—Avem destul loc în barcă — zise picolo ; este şi o cabină. Dar Emil rămase neclintit în hotărîrea lui.
—Nici eu nu pot merge — zise Marţi. La prînz trebuie să mănînc cu părinţii, altfel iese bucluc. Dacă n—o să vin la masă, or să—mi interzică fără doar şi poate să mai dorm aici şi n—o să pot pleca la vînătoare după mister Byron. Am mai pierdut o dată ocazia, atunci cînd a trebuit să rămîn la telefon. De data asta trebuie să fiu prezent.

Gustav zise :

—Bine, atunci plecăm numai noi trei. Eu am să stau la motor, dacă va fi nevoie de motor, căci la pînze n—am habar.
—Mă pricep eu — îi linişti Hans Schmauch. Trebuie numai să faceţi ce am să vă spun.

Apoi se duseră în bucătărie. „Profesorul" le dădu merinde pentru picnic şi ei împachetară într—un coş vechi : mere, conserve, cîrnaţi, pîine, unt, cuţite, furculiţe, farfurii şi şervete.

Emil, care era de serviciu, nota toate cu de—amănuntul, în inventar.

Gustav luă în primire coşul plin.

—Îl duc eu. Cu mîncarea trebuie să umbli binişor.
—Pagubă—n ciuperci ! zise Emil, rîzînd.
—Pentru mîncare, zicătoarea nu se potriveşte — răspunse Gustav serios.

Porniră spre port.

—Să nu întîrziaţi la întoarcere ! le strigă Emil, cînd motorul începu să huruie. Avem mult de lucru azi.
—Ura ! urlă Gustav, aşezîndu—se lîngă cîrmă.
—Iar mănîncă un măr ! zise Marţi, apoi strigă şi el : Ura ! Luntrea se desprinse de ţărm. Hans Schmauch, la catarg, întindea pînza cea mare.

„Profesorul" îşi pusese bascul pe cap şi acum făcea semne celor de pe mal. Alunecînd pe lîngă piciorul podului, barca porni în larg. Sufla un vînt uşor.
—Acuma au oprit motorul — observă Marţi. Hans Schmauch întinde pînza mică.

Emil făcu semn din cap, îşi duse mîna streaşină la ochi şi privi în urma băieţilor. Hans Schmauch ridică toate pînzele şi luntrea începu să alunece spre nord—vest.

În acelaşi timp turiştii noştri plecaţi în Danemarca stăteau pe terasa unui restaurant din Copenhaga, numit „Frascati". Luau cafeaua cu lapte şi admirau minunatul ceasornic cu clopote din turnul primăriei. în afară de asta, se mirau de pofta de mîncare a vecinilor de masă.
—Cu cît o ţară este mai mică, cu atît pofta de mîncare a locuitorilor este mai mare — constată consilierul juridic Haberland.

Bunica lui Emil se uită şi ea la perechea daneză de la masa de alături şi zise :
—E o adevărată minune ! Cînd te gîndeşti cu cîte s—au îndopat oamenii ăştia de cînd stăm noi aici, te aştepţi să plesnească din clipă în clipă.

Perechea daneză nu se jena de loc. Chelnerul tocmai le servea un nou fel de mîncare.
—Aici bucătăresele trebuie să aibă mult de lucru — îşi dădu cu părerea domnişoara Clotilda Seelenbinder. Mie îmi merge mai bine la dumneavoastră.

Doamna Haberland spuse, zîmbind :
—Bine că sîntem amîndouă aşa de mulţumite una de alta. Clotilda se roşi şi tăcu. O adora pe doamna Haberland. Pony Hütchen stătea plecată deasupra unui carneţel pe care îl luase cu sine şi unde nota tot ce i se întîmplase de cînd sosise la Copenhaga. Bineînţeles că nu erau decît scurte însemnări. *Vivel,* prima masă de seară. *Tivoli,* o piaţă uriaşă, zgomotoasă. *Amelienberg, Cristiansborg,* o bursă veche şi un minunat şir de cornişe. Vase de război străine, pînă şi japoneze. Muzeul *Thorwaldsen.*
—Ce—or fi făcînd oare băieţii ? întrebă deodată Clotilda. Consilierul îi dădu răspunsul pe loc :
—Sînt bucuroşi că au scăpat de noi.

Clotilda Schlips nu voia să creadă asta, dar consilierul îi explică :
—Eu ştiu mai bine, dragă, căci am fost şi eu odată un drac de băiat ca ei.

Pony îl privi cu neîncredere. El începu să rîdă.
—Ba da, ba da, Pony, dar e mult de atunci. Uneori însă mi se pare că a fost ieri.

Apoi chemă chelnerul, plăti şi se îndreptară cu toţii spre ieşire.

La Westerbroegade se urcară într—un autocar şi porniră să străbată, împreună cu mai mulţi englezi, danezi şi francezi, insula Seeland. Drumul ducea spre nord, de—a lungul unui şir de case curăţele,

înconjurate de grădini. Pretutindeni înfloreau trandafiri roşii, agăţători. Un loc deosebit de frumos era Klampenborg. Pony se grăbi să scrie numele în carneţel.

Uneori, privind spre dreapta, vedeai apa, dar nu marea, ci o strîmtoare, care se numea Sund. Pe Sund pluteau vapoare transatlantice, cu orchestre pe bord.

Deodată, Pony zări, de cealaltă parte a Sundului, uscatul. Crezînd că a făcut o descoperire senzaţională, cum făcuse odinioară Columb, ea îl apucă, emoţionată, pe consilier de braţ şi—l întrebă:

—Ce—i acolo ?

—Suedia — îi explică consilierul Haberland. Pony scoase carneţelul şi scrise :

„Văzut coasta suedeză. Consilierul juridic H. e un om minunat"...

Barca cu pînze *Kunigunda IV* se afla de mai multe ceasuri pe apă. O briză uşoară continua să sufle încetişor. Picolo îi arătase lui Gustav şi „Profesorului" cum se mânuieşte cîrma, apoi se ghemuiră cu toţii la pupă şi acum pluteau îneîntaţi pe Marea Baltică. Înfulecaseră de mult toată mîncarea. Toate erau în cea mai perfectă ordine. Soarele strălucea, generos. Vîntul mîngîia feţele arse de soare, ca şi cum ar fi vrut să se joace cu copiii.

Gustav se întinse pe pat în cabină, adormi şi visă că aleargă pe apă cu motocicleta.

„Profesorul", şezînd lîngă picolo care mînuia cîrma, privea în apă.

Uneori zărea cîte o meduză trecînd înot şi sclipind în mii de culori. Alteori cîte un peşte.

Deodată, Hans Schmauch exclamă :

—Ce—i asta ? şi arătă drept înainte.

În faţa lor apăruse o insulă. Porniră într—acolo. Picolo hotărî :

—Trebuie s—o vedem mai de aproape. „Profesorul" îşi exprimă părerea :

—Cred că este un banc de nisip cu ceva iarbă crescută deasupra.

Acum erau foarte aproape.

—Un palmier ! strigă Hans Schmauch. Un palmier în mijlocul Mării Baltice ! Nici nu—ţi vine a crede că se poate una ca asta.

—Are o mutră, parcă ar avea gripă — constată „Profesorul".

—Este un palmier în formă de evantai.

Deodată simţiră o smucitură. Hans Schmauch şi profesorul căzură de pe bănci, Gustav sări din somn şi se lovi cu capul de tavanul cabinei. Ieşi afară, blestemînd groaznic, şi întrebă :

—Nu cumva ne scufundăm ?

—Nu — zise Schmauch — dar ne—am împotmolit. Gustav se uită în jurul lui.

—Sînteţi nişte capete albastre. Nu puteaţi ocoli bancul ? Cel puţin dacă ar fi insulele Rügen ! Este curată nebunie să ai atîta spaţiu la dispoziţie şi să nimereşti tocmai pe peticul ăsta de uscat ! mai adăugă el, ieşind din barcă.

—Voiam numai să văd palmierul — oftă Schmauch, abătut.

—Ei, admiră—l acum cît vrei ! strigă Gustav, apropiindu—se de ciudata plantă. O raritate, domnule botanist ! Un palmier într—un ghiveci ! Asta ar fi ceva pentru Emil, botanistul nostru.

„Profesorul" se uită la ceas.

—Isprăviţi cu pălăvrăgeala ! Trebuie să ne întoarcem la Korlsbüttel !

Începură să împingă barca cu puteri unite, ca s—o aducă înapoi în apă. Se căzniră atît, de era gata să le iasă ochii din cap, dar barca nu voia să se mişte din loc nici măcar cu un centimetru.

Gustav îşi scoase ghetele şi ciorapii şi intră în mare.

—Acum ! comandă el. Toţi odată : hei—rup ! Hei—rup !

Dar deodată alunecă pe iarba şi pe muşchiul lipicios care creşteau sub apă şi dispăru cîtva timp sub oglinda lucie a mării. Cînd apăru din nou, scuipă mai întîi un kilogram de apă sărată, apoi strigă mînios:

—Ce porcărie ! Şi scoţîndu—şi hainele ude leoarcă, le agăţă supărat în palmier, ca să se usuce.

—Vezi că şi planta asta e totuşi bună la ceva — zise „Profesorul".

Se proptiră apoi iarăşi de barcă şi munciră timp de o jumătate de ceas, ca hamalii cînd au de mutat un pian.

—Ce mai bestie ! mormăi micul Schmauch. Haideţi, hei—rup, hei—rup !

Degeaba ! Toată truda era zadarnică. Obosiţi, se aşezară pe nisip, răsuflînd din greu.

—Frumoasă treabă ! constată Gustav. Ce—o să facem dacă n—om putea despotmoli barca ?

Schmauch se întinse pe jos mai la o parte şi închise ochii.

—O să strîngem pînzele şi o să devenim un mic popor de insulari. Bine că am luat cu noi cutii de conserve.

Gustav se ridică şi se duse să controleze dacă i se uscaseră hainele. Le stoarse bine şi zise :

—Acuma nimic nu mai stă în calea liberei noastre dezvoltări. Nu avem nici măcar telefon, sau vreo cutie de scrisori. Adevăraţi Robinsoni !

„Profesorul" izbi cu pumnul în nisip.

—Dar trebuie să ne întoarcem ! strigă el. Altfel mister Byron o şterge frumuşel.

Gustav se uită în jurul lui. Nimic, decît cerul şi marea. Rîse răutăcios :

—Am putea merge pe jos, domnule „Profesor" !

CAPITOLUL XI. PAŞAPORTUL

Se însera. Amurgul nu mai era departe. Soarele apunea îndărătul unui nor, scăldînd marea şi norii ceilalţi într—un trandafiriu intens.

Emil şi micul Marţi se aflau de mai bine de o oră pe pontonul Korlsbüttelului şi îşi aşteptau nerăbdători prietenii. Emil le pregătise sandvişuri şi Marţi ţinea pachetul. Era foarte vesel şi se bucura ca un copil de cele ce aveau să se întîmple.

Bărci cu pînze, de toate mărimile, intrau în port. Dar barca pe care o aşteptau ei nu venea de loc.

—Ăştia trebuie să fie ! strigă Marţi, arătînd un vas care se apropia de debarcader.

Dar nu erau ei. Emil zise :

—Tu pricepi ceva ? Să sperăm că nu li s—a întîmplat nimic rău.

—Ce să li se întîmple ? N—a fost nici furtună, şi nici altceva. S—or fi dus prea departe în larg şi drumul la întoarcere durează mai mult decît au socotit ei.

Emil strigă către o barcă care venea din larg :

—N—aţi văzut—o pe *Kunigunda IV ?* Omul de la cîrmă răspunse :

—Nu, n—am întîlnit nici o femeie !

Cei din barcă începură să rîdă zgomotos.

—Ce glumă stupidă ! se înfurie Marţi. Emil hotărî :

—Mai aşteptăm încă o jumătate de oră. Dacă nu vin pînă atunci, o să trebuie să ne cărăbănim pe jos pînă la Graal, în loc să ne fi dus cu motocicleta lui Gustav.

Şi se puseră pe aşteptat.

După o jumătate de oră, Emil luă o bucată de hîrtie şi scrise : „Am plecat la Graal fără voi. Grăbiţi—vă cît puteţi, ca să fiţi la timp la Heidekrug şi la Warnemünde".

—Un moment, băiete — zise el apoi, pornind în goană spre port, la locul unde ancora de obicei *Kunigunda IV*. Aici înfipse biletul într—un stîlp, cu ajutorul unui ac cu gămălie. (De la întîmplarea cu domnul Gründeis avea totdeauna la dînsul ace cu gămălie.)

După aceea se întoarse, tot în fugă, la micul Marţi.

—Tot nimic ?

—Tot nimic.

—Ce haimanale ! zise Emil. Ei, dar la ce bun să mai vorbim ? Mai bine să ne luăm picioarele la spinare.

Aşadar, porniră spre Graal. Ba alergau, ba mergeau în pas de marş. Marţi ducea pachetul cu sandvişuri.

În pădure era întuneric şi zăpuşeală. Dădeau de mlaştini, iar ţînţarii mai—mai să—i mănînce de vii pe grăbiţii noştri călători. Broaşte rîioase le săreau de sub picioare, iar în depărtare cînta un cuc.

După vreo oră ajunseră într—o livadă, unde păşteau vaci bălţate, negru cu alb. Una dintre ele — poate să fi fost şi un bou — se repezi la ei, cu capul plecat. Băieţii o luară la fugă şi în cele din urmă ajunseră lîngă un gard. Sărind gardul, se pomeniră pe un drum de coastă. Vaca — sau boul — îi privi cu asprime, făcu stînga împrejur şi se întoarse la turmă.

—Ce dobitoc ! zise micul Marţi. Să scoată sufletul unui om ! N—a lipsit mult să pierd şi sandvişurile!

—Uite Graal—ul ! strigă Emil. Uite şi vaporul, cum vine de la Müritz ! înainte, în pas alergător !

În acelaşi timp, pe insula din largul mării, „Profesorul" se uita la ceas.

—Acuma pleacă vaporul din Graal ! zise el. Îţi vine să înnebuneşti !

Hans Schmauch, ghemuit lîngă palmier, avea lacrimi în ochi.

—Numai eu sînt vinovat de toate astea ! se tîngui el. Oare o să mă iertaţi .

—Lasă prostiile ! spuse Gustav. De altfel Emil o să—i vie de hac acestui mister Pachulke şi fără ajutorul nostru binevoitor. Nici Emil, nici Marţi nu aşteaptă să le pice mura în gură.

„Profesorul" însă nu gîndea aşa..

—Fără noi n—or să poată duce vînătoarea la bun sfîrşit — zise el. Emil şi Marţi sînt prea slabi ca detectivi ! În afară de asta, ei sînt acuma de bună seamă încă în port, unde ne aşteaptă. Poate au alarmat şi poliţia portului, că nu s—a întors barca.

Gustav fu de altă părere.

—De ce să alarmeze poliţia ? Ce ni se poate întîmpla ? O să dormim în cabină ; mîncare avem destulă, iar mîine nu se poate să nu treacă pe lîngă insula asta tîmpită vreun vapor sau vreo barcă de pescari.

—Vorbeşti ca să nu taci — se enervă „Profesorul". De unde să ştie Emil că noi sîntem pe insulă ?

Gustav rămase uluit.

—Aşa e ! N—are de unde să ştie ! Iartă—mă, te rog ! Uneori sînt tare nerod.

Picolo spuse cu glas jalnic :

—Emil o fi crezînd că ne—am răsturnat cu barca şi că de—abia ne—om fi putut agăţa de marginea ei, sau că sîntem gata să ne înecăm.

Băiatul îşi şterse nasul, emoţionat.

—Şi mîine dimineaţă se întoarce unchiul meu din Suedia !

—Îţi vine să înnebuneşti, nu alta ! zise Gustav, gînditor. Poate că va trebui să rămînem aici pentru tot restul zilelor noastre. Cum ?... De hrănit, ne—am putea hrăni, de bine de rău, din pescuit. Nu credeţi ? Din pînze ne—am face un cort de nomazi şi poate că există în arhipelagul ăsta idiot vreo piatră de scăpărat. În acest caz, am pescui ceva lemne plutitoare, pe care le—am usca, ca să frigem peştele. Dimineaţa, la prînz şi seara. Ce ziceţi de planul meu ?

—E vrednic de tine — zise „Profesorul", ironic. Poate că într—o zi or să crească în palmier nuci de cocos, ca să frigem în găoacele lor ouă de pescăruş. Iar laptele de cocos o să—l bem dimineaţa, cu cafea.

—Avem cafea ? întrebă Gustav mirat.

—Nu, dar tu eşti un prost — zise „Profesorul". Hans, pentru cît timp ne ajunge apa de băut ?

—Cam pentru o zi, dacă o să bem cu economie — răspunse picolo.

—Atunci să fim economi — hotărî „Profesorul", sever. Trebuie să ne ajungă pentru două zile. Să sperăm că mîine o să plouă şi o să putem aduna apă de ploaie în cutiile goale de conserve.

—Straşnic, „Profesorale" ! zise Gustav. Ai rămas acelaşi strateg dintotdeauna !

—Iar alimentele am să le încui — continuă „Profesorul". Iau distribuirea proviziilor asupra mea.

Gustav îşi astupă urechile.

—Te rog, nu mai vorbi mereu despre mîncare — îl rugă el — căci mi se face numaidecît foame.

„Profesorul" se apropie de ţărm, ca să se uite în largul mării. Gustav îi dădu un ghiont lui picolo şi îl întrebă încet :

—Ştii cu cine seamănă, aşa cum stă acolo ?

—Cu cine ?

—Cu Napoleon la Sfînta Elena — chicoti Gustav.

Cînd vaporul se opri la Korlsbüttel, Emil şi Marţi se uitară, cu atenţie încordată, pe fereastra cabinei. Marţi îşi lipi nasul de geam.

—Dar clacă Byron nu se urcă ?

—Atunci o ştergem şi noi, înainte de a se ridica odgoanele, şi sărim pe uscat — spuse Emil. Dar uite—l că vine !

Mister Byron şi Mackie, geamănul cel mic, se urcară pe vas. Aveau cu dînşii cîteva geamantane, cărora le găsiră loc, apoi bărbatul se apropie de parapet, iar Mackie se aşeză pe bancă. Podarul înfăşură frînghia şi o aruncă unui marinar. Motorul începu să bîzîie şi vasul se puse în mişcare.

Cei doi băieţi se uitau, din cabină, la ferestrele iluminate ale caselor din Korlsbüttel, care se făceau din ce în ce mai mici. Apa se izbea cu zgomot de ferestruile cabinelor.

—Miroase aşa tare a ulei, încît îmi vine rău — şopti Marţi. Emil deschise geamul. Aerul rece al nopţii năvăli înăuntru şi stropi de apă sărată îi izbiră în obraz. Marţi scoase capul pe fereastră şi respiră adînc. Apoi se aşeză pe bancă, îi zîmbi lui Emil şi zise :

—Dacă ar şti părinţii mei !

Emil se gîndi un moment la mama lui din Neustadt şi la bunica din Copenhaga, dar se reculese şi îl bătu pe Marţi pe genunchi.

—Lasă că o să fie bine. Bagă de seamă, piciule, la Heidekrug ; trebuie să se urce pe bord picolo. Atunci o să ştim că şi ceilalţi sînt la posturile lor, iar restul este un fleac.

Dar Emil se înşela. Hans Schmauch nu se urcă pe bord la Heidekrug !

Asta nu—i miră numai pe Emil şi Marţi : mai mult decît ei se miră mister Byron. El se aşeză lîngă Mackie, unul dintre gemeni, şi începu să se scarpine în cap.

Pe ţărm se întindea, întunecată, cîmpia Rostockului.

Emil se ridică brusc şi Marţi se rostogoli speriat de pe bancă.

—Ce—i ? şopti el.

—Ceilalţi n—au venit, aşa că trebuie să aranjăm noi singuri afacerea. Haidem !

Se urcară pe scară şi începură să cerceteze coverta. În dosul coşului fumegînd zăriră un bărbat şi un copil, înconjuraţi de bagaje. Emil se apropie de ei. Marţi se ţinea mai în urmă. Tot mai avea pachetul cu sandvişuri, pe care voise să le ducă băieţilor.

Emil zise :

—Mister Byron, am de vorbit cu dumneavoastră. Omul îl privi mirat.

—Ce—i ?

—Vin în numele prietenilor mei — zise el. Ştim că l—aţi aşteptat la Heidekrug pe Hans Schmauch, picolo, şi că aţi vrut să fugiţi cu el.

Mister Byron se zbîrli.

—De aceea n—a venit, ticălosul ? I—aţi împuiat voi capul, mucoşilor !

—Măsoară—ţi, te rog, cuvintele ! Nici eu nu mă exprim aşa cum aş avea poftă !

—Exprimă—te, îl rugă Marţi.

—Ce ? Mai este unul ? întrebă Byron.

—Bună seara, domnule Pachulke — îl salută micul Marţi. Omul rînji mînios. Emil îi explică :

—Înainte de toate, venim pentru Jackie. Nu ţi—e ruşine să—l părăseşti pe bietul băiat în toiul nopţii ?

—Nu mă mai pot folosi de el. Marţi făcu un pas hotărît înainte.

—Şi de ce, mă rog ? Pentru că e prea greu pentru dumneata ? Ştim toate, stimate domn. Este ăsta un motiv ?

—Sigur că este un motiv — susţinu omul. Nu mai pot lucra cu el. Repertoriul meu suferă. Eu sînt un artist. Înţelegi ? Aş putea juca şi la Londra, la Colosseum din Londra. Dacă aş fi putut bănui acum doi ani că nemernicul o să crească atît de repede ! îmi vine să mă spînzur !

Emil se înfurie.

—Şi de ce n—o faci ? Noi nu te împiedicăm. Nu pot pricepe cum poate fi un om atît de rău ! Ce—o să devină Jackie ?

—Vrei să ajungă cerşetor ? întrebă şi Marţi. Sau să se arunce în mare ? Sau să se facă dădacă la copii ? N—o să îngăduim noi una ca asta !

—Prietenii mei şi cu mine — zise Emil — am hotărît că dumneata trebuie să te întorci cu noi la Korlsbüttel.

—Ce spui ? făcu mister Byron rotindu—şi ochii. Mai bine v—aţi băga nasul în cărţile de şcoală, mucoşilor !

Marţi răspunse :

—Sîntem în vacanţă, domnule Pachulke.

—Sub nici un motiv — observă Emil — n—o să îngăduim să laşi în nenorocire pe unul dintre gemeni numai pentru că nu rămîne mic, ci creşte. Te invit să vii cu noi înapoi. În cîteva minute ajungem la Warnemünde. Acolo ne aşteaptă prietenii noştri, iar dacă te încăpăţînezi să mergi mai departe, o să te predăm poliţiei.

Aluzia la poliţie nu păru să—i placă lui mister Byron.

—Ei ? întrebă Emil după o bucată de vreme. Vrei să—ţi îndeplineşti datoria de tată ? Sau vrei să fii arestat ?

Omul păru deodată uşurat.

—Datoria de tată ? întrebă el.

—Se înţelege, domnule Pachulke ! strigă Marţi, indignat. Este oare un cuvînt străin pentru dumneata ?

Mister Byron începu să rîdă, întunecat.

—De aceea mă numeşte nătărăul ăsta tot mereu Pachulke ? Mai întîi că nu mă cheamă Pachulke !

Băieţii nu mai puteau de mirare.

—Dar cum te cheamă ?

—Anders[15] — răspunse el.

—Bine, dar cum anume ?

—Anders — răspunse omul. Mă cheamă Anders.

—Spune—ţi numele adevărat ! strigă Emil. Că te cheamă altfel, ne—ai mai spus o dată.

---

[15] „Altfel" *(în limba germană),* (n.t.)

Mackie, care pînă atunci tăcuse, zise :
—Nu—l cheamă altfel, ci Anders. Îl cheamă Anders, aşa cum îi cheamă pe unii Müller sau Lehman. Îl cheamă domnul Anders.
—Aşa ! exclamă Emil.
—Ai la d—ta un buletin de identitate ? întrebă Marţi.
—Paşaportul — observă mister Anders. Marţi întrebă politicos :
—Îmi daţi voie să văd paşaportul dumneavoastră ? Şi cum artistul şovăia, Marţi adăugă :
—Puteţi să—l arătaţi şi poliţiei, dacă preferaţi.

Omul scoase paşaportul din buzunar. Marţi îl luă şi începu să—l examineze amănunţit, ca un funcţionar de la vamă la controlul graniţei.
—Datele personale corespund ? întrebă Emil. Marţi zise :
—Numele se potriveşte. Mister Byron se numeşte în adevăr Anders. Apoi citi cu glas tare :

„Profesia — artist.
Statura — deosebit de înaltă şi puternică.
Figura — comună.
Semne deosebite — tatuaj pe braţul drept".

Apoi îi înapoie paşaportul.
—Mulţumesc, e în ordine. Pe Emil îl trecură sudorile.
—Aşadar nu eşti tatăl lui Jackie ?
—Nu — mîrîi mister Anders. Nici tatăl, nici mama lui Jackie şi Mackie nici nu sînt gemeni. Nici măcar fraţi. Nu sînt nici tatăl lui Mackie. În realitate pe Mackie îl cheamă...
—Iosef Kortejohann — completă Mackie. Numele de Byron şi toate celelalte sînt invenţii de afaceri. Se înţelege de la sine că şi mie îmi pare rău de Jackie, dar în adevăr nu—l mai putem folosi. E ghinionul lui că s—a făcut aşa de mare.

În acest timp începu să sclipească, pe valuri şi pe cer, reflectorul farului din Warnemünde, iar ferestrele luminate ale hotelului clipeau prietenos.

Emil nu—şi venise încă în fire. În cele din urmă însă, se reculese şi zise :
—Cu toate astea, găsesc că este nedrept să—l părăseşti pe bietul băiat. Ne simţim răspunzători de viitorul lui Jackie, atît eu, cît şi prietenii mei. De aceea, te rog să—mi dai ceva bani pentru dînsul. Cel puţin pentru primele săptămîni.
—Nici prin minte nu—mi trece să dau bani unor copii absolut străini ! strigă mister Anders, scos din fire.

Emil scoase o hîrtie din buzunar.
—Se înţelege că o să primeşti o chitanţă cu semnăturile noastre.
—Şi dacă nu vă dau nimic ? întrebă omul, batjocoritor.
—S—ar putea să—ţi pară rău — zise Emil. Dacă şovăi, o să punem să te aresteze.
—Dar nu sînt tatăl lui Jackie ! strigă mister Anders. Ce să caut la poliţie ?
—Or să—ţi explice la poliţie — zise Marţi, moale. Poliţiştii se pricep în chestii de astea mai bine decît noi.

Emil se apropie de o lampă de bord.
—În orice caz, eu scriu o chitanţă pentru o sută de mărci.
—Aţi înnebunit ? întrebă omul. O sută de mărci ? Ar trebui să vă sucească cineva gîtul.
—Ba nicidecum ! zise Marţi. Mackie se amestecă şi el :
—E prea mult. Nu avem atîţia bani de prisos.
—Nu minţi ? întrebă Marţi.
—Nu — răspunse Mackie. Pe cuvîntul meu.
—Atunci fie cincizeci de mărci — zise Emil, scrise chitanţa şi o semnă. Vino, piciule, să semnezi şi tu. Marţi îşi puse şi el numele pe chitanţă, iar Emil i—o întinse omului. Dar mister Anders nu voi să o ia. Vaporul se apropie de debarcader.
—Cum vrei — zise Emil, serios. Vaporul se opri şi ancoră.
—Foarte bine, domnule, mă duc să chem pe căpitan — zise Emil, îndreptîndu—se spre puntea de comandă şi pregătindu—se să urce treptele.

—Vino—ncoa' ! îl strigă mister Byron, scoţînd furios portmoneul şi întinzîndu—i o bancnotă.

Emil o luă şi văzu că este de cincizeci de mărci.

—Poftim — zise el — ai chitanţa. Omul îşi luă geamantanele.

—Ţineţi—vă zdreanţă ! Şi duceţi—vă la dracu' !

Apoi debarcă, cu Mackie după dînsul, care mai întoarse o dată capul :

—Salutări lui Jackie !

Şi porni cu paşi mărunţi în urma uriaşului care se numea Anders. Emil băgă chitanţa în buzunarul pantalonilor.

Puţin după aceea, el şi Marţi se aflau în clădirea gării si studiau mersul trenurilor. Emil ridică din umeri :

—Nu mai avem nici un tren, băiatule. Şi nici un vapor. Totuşi trebuie să ne întoarcem urgent la Korlsbüttel, să vedem ce s—a întîmplat cu ceilalţi. Să sperăm că între timp au sosit.

Micul Marţi zise :

—Aşadar, trebuie s—o luăm pe jos ? Emil făcu din cap că da.

—Cred că în vreo trei ore ajungem.

—Atunci, la drum ! zise Marţi, obosit. Marşul prin pustia întunecoasă poate începe.

—Mie nu mi se mai pare nimic — oftă Emil.

În timp ce Gustav, „Profesorul" şi picolo dormeau într—o barcă cu pînze înnămolită, în vreme ce căpitanul Schmauch gusta un *punş* în cabina de pe corabia de comerţ care plutea pe Marea Baltică, şi în timp ce Emil şi Marţi mergeau pe şoseaua întunecoasă, spre cîmpia Markgraf, turiştii noştri din Danemarca, instalaţi la hotelul din Copenhaga, peste drum de operă, luau, mulţumiţi, masa de seară. Plimbarea cu autocarul prin Seeland, unde admiraseră mormîntul lui Hamlet[16] şi cetatea Helsingor le deşteptase foamea. Mîncau, vorbeau şi rîdeau.

Numai doamna Haberland, mama „Profesorului", era mai tăcută decît de obicei. Nici măcar nu zîmbea, cum făcea altădată.

—Ce—i cu tine ? o întrebă consilierul. Te doare capul ?

—Nu ştiu ce mi—e, dar mi—e frică. Am presimţirea că la Korlsbüttel nu sînt toate aşa cum ar trebui să fie.

Consilierul îi puse mîna pe umăr.

—Ia te rog, ia te rog ! Ai idei fixe, draga mea. Totdeauna cînd ne ducem undeva, tu îţi închipui că în fiecare moment îi cade băiatului cîte o cărămidă în cap.

Apoi începu să rîdă.

—Băieţii se înflăcăraseră de ideea dezvoltării independente. Nu trebuie să—i stingherim, căci ar deveni încăpăţînaţi. Hai, mămico, fii iarăşi veselă !

Ea zîmbi, dar numai ca să—i facă lui plăcere.

Trecuse o oră. Pe şoseaua întunecoasă dinspre Heidekrug, un faeton de lăptar ajunse din urmă doi băieţi care de—abia îşi mai tîrau picioarele.

Căruţaşul opri caii.

—Încotro, băieţi ?

—La Korlsbüttel — răspunse cel mai mare. N—ai putea să ne duci o bucată de drum ?

—Suiţi—vă la spate — spuse căruţaşul, răstit. Dar să nu adormiţi, căci o să cădeţi din căruţă.

Emil îi ajută lui Marţi să se urce, apoi se urcă şi el. Faetonul porni mai departe. O clipă mai tîrziu, Marţi dormea. Emil îl sprijinea ca să nu cadă şi în vreme ce celălalt dormea, el privea pădurea întunecoasă şi cerul înstelat. Se gîndea la toate cîte se întîmplaseră în cursul zilei.

—Oare am greşit cu ceva ? Acum ce o să se facă Jackie ? Şi unde or fi Gustav şi „Profesorul" ?

Marţi împreună mîinile, în somn, pe după gîtul lui Emil, fără să dea dramul pachetului cu sandvişuri.

O bufniţă zbură fără zgomot deasupra copacilor. Calul se sperie. Căruţaşul îl linişti, bombănind. Apoi se întoarse, vrînd să—i întrebe ceva pe băieţi. Dar cînd îl văzu pe Marţi dormind adînc în braţele lui Emil, tăcu şi se întoarse spre gloaba lui.

Emil se simţi foarte singur.

---

[16] Prinţ legendar al Jutlandei, în secolul al V—lea, imortalizat de Shakespeare în tragedia sa „Hamlet". (n.t.)

CAPITOLUL XII. ÎNTOARCEREA CĂPITANULUI

Miercuri dis—de—dimineaţă, căpitanul Schmauch acostă din nou la Korlsbüttel. Hamalii din port, care trebuiau să descarce vasul, se aflau pe chei. Căpitanul rezolvă cu funcţionarii vamali formalităţile obişnuite, apoi coborî pe uscat. Îi era frig şi porni spre Hotelul Ştrandului, ca să bea o cafea fierbinte.

Abia plecă chelnerul, că apăru patronul, îl salută pe căpitan şi îl întrebă :

—Nu ştii unde a dispărut nepotul dumitale ? Căpitanul începu să rîdă :

—Totdeauna bine dispus, hai ? Trimite—mi—l pe ştrengar încoa', să—i spun bună dimineaţa !

—Dar nu—i aici ! Ieri a avut o zi liberă şi de atunci nu s—a mai întors. De altfel, de aseară a dispărut fără urmă şi mister Byron, cu unul din gemenii lui. Numai necazuri am.

—Contramandaţi cafeaua ! strigă căpitanul şi porni în goană, atît cît îi permiteau picioarele lui de marinar bătrîn, spre portul iahturilor. Barca nu era la locul ei ! Simţi cum i se moaie picioarele. Privi în jur, căutînd ajutor, şi deodată văzu un bilet înfipt într—un ţăruş de ancorat. Îngenunche, smulse biletul şi—l citi repede. Era notiţa lui Emil, din seara trecută.

Căpitanul se ridică greoi şi porni în goană spre vila Belvedere, în fine, ajunse. Deschise poarta grădinii şi încercă uşa de la intrare. Era încuiată. Ocoli repede casa şi se uită pe fereastra verandei, într—un fotoliu dormea Emil Tischbein, cu capul şi cu braţele pe masă. Pe sofa, lîngă perete, era culcat micul Marţi, care dormea şi el, învelit cu o pătură de păr de cămilă. Numai un smoc de păr i se vedea dintre pernele de pe sofa.

Uşa verandei era şi ea încuiată. Căpitanid bătu în geam, întîi încet, dar băieţii nu se treziră. începu să bată din ce în ce mai tare. în cele din urmă Emil ridică capul. La început era buimăcit, dar deodată ochii lui căpătară viaţă. Se uită mirat împrejur, păru că îşi aduce aminte de multe lucruri, îşi trecu mîna prin părul vîlvoi şi deodată sări în sus şi se repezi să deschidă uşa.

—Unde este Hans ? strigă căpitanul.

Emil îi povesti repede tot ce ştia. Ca încheiere, adaugă :

—Noi am sosit din Warnemünde după miezul nopţii. Marţi nici nu s—a trezit. L—am dus în braţe de la căruţă, l—am tîrît pînă la sofa, l—am culcat şi l—am învelit. Eu m—am aşezat pe scaun, ca să aştept pînă se face ziuă. Atunci voiam să anunţ poliţia portului şi să—l vestesc pe Jackie despre toate cîte s—au întîmplat, iar ca primă mîngîiere, să—i dau cele 50 de mărci. Dacă barca nu s—ar fi găsit, aveam de gînd să telegrafiez la Copenhaga, la Hotel Anglia.

Emil ridică din umeri.

—Dar se vede că am adormit. Vă cer de mii de ori iertare, domnule căpitan. Acuma, ce o să faceţi ?

Bătrînul căpitan se îndreptă spre uşă.

—Am să iau cu mine toate bărcile cu motor pe care le pot avea la dispoziţie. Trebuie să cercetăm toată marea. Scoală—l pe prietenul tău şi veniţi şi voi în port.

Apoi porni în goană.

Emil se apropie de divan, îl zgîlţîi pe Marţi, ca să—l trezească. Se spălară repede pe dinţi, îşi făcură toaleta, desfăcură pachetul cu sandvişuri pe care Marţi le purtase cu dînsul toată ziua din ajun şi ieşiră din casă mîncînd.

La răscrucea drumului, Emil se opri.

—Băiete, du—te singur în port. Poate îi poţi fi de folos căpitanului. Eu mă duc să—l scol pe Jackie şi să—l aduc şi pe el.

Şi se îndreptă spre dună.

O jumătate de oră după aceea, douăzeci şi două de bărci de pescari, cinci iahturi cu pînze şi şapte bărci cu motor părăseau portul Korlsbüttel. După ce trecură de piciorul podului, se despărţiră şi o porniră pe mare, în formă de evantai. Se înţeleseseră ca bărcile vecine să nu se piardă din ochi. Prin aceasta nădăjduiau să nu le scape nimic din ceea ce trebuia văzut.

Căpitanul Schmauch stătea la cîrma bărcii cu motor *Argus,* pe care proprietarul i—o pusese la dispoziţie. Emil, Marţi şi Jackie, în genunchi pe bănci, priveau atenţi deasupra valurilor. Uneori barca se apleca aşa de mult, încît băieţilor le săreau stropi de apă sărată în obraji.

Jackie zise :

—Mi se pare că nici nu v—am mulţumit încă, dar numai spaima e de vină. Aşadar, primiţi mulţumirile mele pentru tot ce aţi făcut, cît şi pentru bani.

Şi le strînse mîna.
—Aşa, acuma să mă duc puţin şi la unchiul lui Hans. Văd că e foarte necăjit.
Apropiindu—se de căpitan, el îi făcu un semn voios.
—Nu vă necăjiţi, domnule căpitan, sînt sigur că nu s—a întîmplat nimic rău. Aşa presimt eu.
Căpitanul privea ţintă înaintea lui. Jackie se uită în jur.
Departe, spre stînga, îşi croia drum printre valuri o barcă neagră de pescar, iar la dreapta un iaht strălucitor de alb.
—O întrebare, domnule căpitan. Nu există pe aici, pe undeva, bancuri de nisip ? Sau vreo mică insulă, sau altceva asemănător ?
Bătrînul marinar lăsă o clipă din mînă vîslele, care tăiau cercuri printre valuri, apoi le apucă şi mai strîns decît înainte.
—Băiete ! strigă el, bucuros. Ştii că este o idee ? Numai să ai dreptate !
Nu mai spuse nimic, dar schimbară direcţia.
Cei trei Robinsoni se sculară foarte, foarte de dimineaţă. Rebegiţi de frig, ieşiră din cabină şi începură să facă mişcare, pînă ce soarele se urcă mai sus pe cer.
Apoi băură cîte o înghiţitură de apă şi mîncară nişte conserve. Cutiile goale stăteau acuma în nisip cu gura căscată, aşteptînd apa de ploaie. Dar nu ploua. Dimpotrivă. Cerul era albastru, cum nu mai fusese de multe zile.
—Niciodată n—aş fi crezut că vremea frumoasă poate să mă irite pînă într—atîta — zise Gustav. Cît trăieşte omul, tot învaţă cîte ceva.
„Profesorul" era furios.
—Dacă n—am avea cutii de conserve, ar ploua cu găleata. Totdeauna se întîmplă aşa.
—Cu toate astea, orice lucru are şi partea lui bună — răspunse Gustav. Ia închipuieşte—ţi că ai fi scris compoziţia despre cea mai interesantă aventură din timpul vacanţei ! Nici nu—mi vine să mă gîndesc la una ca asta ! În cazul ăsta, ai fi putut să—ţi arunci caietul în foc !
—Mă întreb dacă o să mai ajungem vreodată în viaţa noastră să scriem compoziţii — zise „Profesorul", melancolic.
Gustav exclamă :
—Dacă ar fi numai atît ! Asta aş mai suporta—o, dar gîndul că n—am să—mi mai văd niciodată motocicleta mă înnebuneşte.
Şi începu să fluiere a pagubă.
Hans Schmauch îşi scoase cămaşa şi o agăţă în vîrful catargului.
—Poate că aşa or să ne găsească mai uşor — zise el.
Mai tîrziu încercară din nou s—o aducă pe *Kunigunda* la linia de plutire. Barca se clătina, dar nu se urnea din loc.
—Afurisita, a prins rădăcini peste noapte ! bombăni Hans. N—are nici un rost să ne mai căznim.
După ce se aşezară iarăşi pe nisip, vorbi din nou :
—Acum ascultaţi—mă ! Eu sînt vinovat de toată nenorocirea. Apa de băut ne mai ajunge pînă mîine dimineaţă. Dacă pînă azi după—amiază n—o să fim găsiţi, o să iau un colac de salvare din barcă şi o să încerc să ajung la mal înot. Poate întîlnesc pe drum un vapor sau vreo barcă de pescari.
—Exclus ! strigă Gustav. Dacă unul din noi pleacă înot, bineînţeles că eu o să fiu acela.
—Eu am încurcat lucrurile — explică picolo — eu trebuie să le descurc.
—Nici vorbă nu poate fi ! repetă Gustav. De plecat trebuie să plece acela care înoată mai bine. Ai înţeles?
—Atunci eu ! zise picolo.
—Ba nu, eu ! răspunse Gustav.
—Eu am să plec !
—Ba eu !
Săriră în sus şi erau gata să se încaiere.
Dar „Profesorul" le aruncă cîte un pumn de nisip în faţă ; ei începură să se frece la ochi şi să scuipe furioşi.
—Aţi fi avut poftă să vă încăieraţi, hai ? întrebă „Profesorul", liniştit. Mai bine culcaţi—vă şi dormiţi ! Atunci o să uitaţi de mîncare şi de băutură, iar proviziile or să ne ajungă pentru mai multă vreme.

Ascultători, băieţii se întinseră pe nisip şi închiseră ochii. „Profesorul" se aşeză în barcă şi, sprijinit de catarg, se puse să scruteze orizontul.

Barca cu motor *Argus* îşi tăia neabătut drum prin valuri. Uneori, dacă uitau să se ţină bine, băieţii se rostogoleau de pe bănci şi cădeau în partea cealaltă a vasului. Marţi avea chiar un cucui în frunte. Căpitanul Schmauch stătea la cîrmă, nemişcat ca o statuie. Ei îi urmăreau privirile pe întinderea apei.

—Acolo ! strigă el deodată, arătînd ceva în depărtare, dar ei nu văzură nimic.

—Un steag alb ! strigă el entuziasmat. Ei sînt ! întrebarea ta de adineauri a fost de aur, băiete ! adăugă el apoi, făcînd un semn către Jackie.

—Ce întrebare, domnule căpitan ?

—Dacă nu sînt pe aici insule — răspunse el. Ştrengarii s—au împotmolit în insula cu palimeri. Dar au să vadă ei ce am să le fac !

Băieţii se îngrămădiră în jurul lui, iar Jackie zise :

—Eu am ştiut de la început că nu s—a întîmplat nimic rău. Căpitanul rîdea, uşurat.

—Aşa este ! Presimţirea ta a fost justă ! Emil strigă :

—Acum văd şi eu ceva alb ! Şi un catarg ! Jackie strigă de asemenea :

—Şi eu !

Marţi tot nu vedea nimic. Voind să—i ajute ca să vadă mai bine. Emil observă că prietenul lui plînge. Lacrimile îi curgeau de—a lungul obrajilor arşi de soare.

—Ce ai, băiete ?

—Sînt atît de bucuros ! şopti el. Dar să nu—i spui lui Gustav şi „Profesorului" că am plîns din cauza lor, căci cine ştie ce şi—ar închipui nătărăii ăştia !

Şi rîdea printre lacrimi. Emil îi promise că o să tacă.

—Se zăresc trei siluete ! strigă căpitanul. Şi *Kunigunda* e teafără ! Ei, ia aşteptaţi puţin, fraţilor ! Numai să pun eu mîna pe voi !

Gustav şi Hans ţopăiau pe insulă ca nişte sălbatici, făceau semne şi chiuiau de bucurie. „Profesorul" nu se mişca din loc şi desena cu degetul chipuri în nisip. Deodată se ridică, adună cutiile goale şi începu să le arunce, una după alta, îngîndurat, în apă.

Picolo se urcă în barca cu pînze, îşi luă cămaşa — steagul alb — şi se îmbrăcă repede.

Barca cu motor ţîşni prin spuma mării. Motorul se opri şi căpitanul aruncă ancora prin aer. Hans Schmauch o prinse cu îndemnare şi o legă zdravăn de partea dinapoi a bărcii cu pînze. Cele două ambarcaţii erau acuma una lîngă alta.

—Ura ! strigă Gustav.

Căpitanul sări cel dintîi din *Argus* în *Kunigunda IV*. Nepotul său se apropie de dînsul şi zise :

—Unchiule, eu sînt vinovat de toate ! Căpitanul îi dădu o palmă zdravănă, apoi strigă :

—Slavă Domnului că sînteţi sănătoşi !

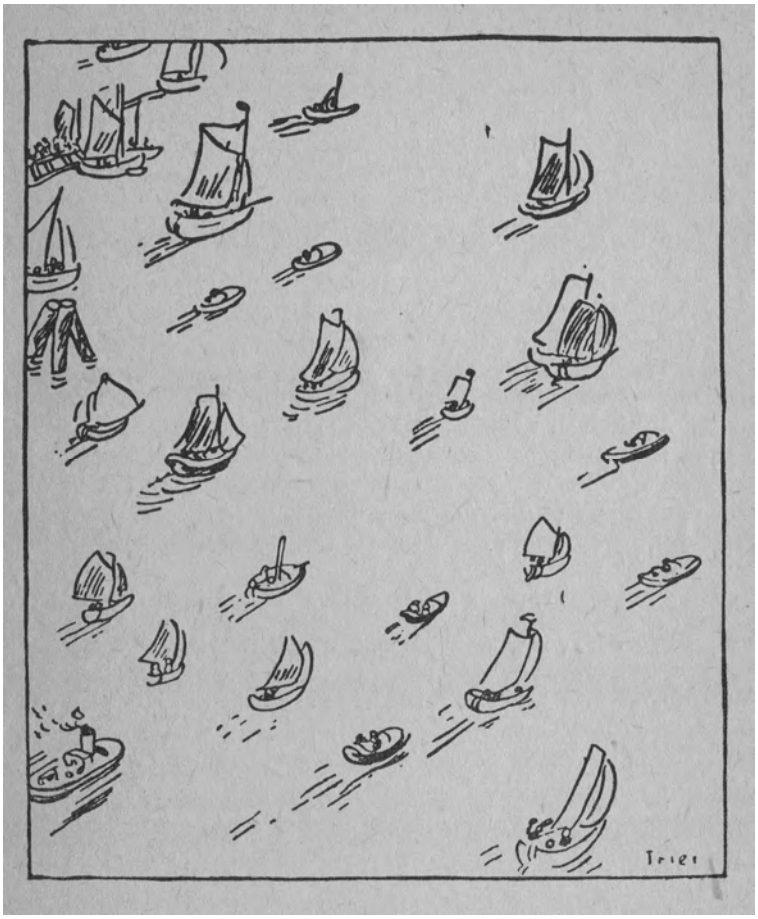
Trei

CAPITOLUL XIII. PAŞII URMĂTORI

Reîntoarcerea flotilei de salvare şi sosirea naufragiaţilor se desfăşură ca o mică serbare populară. Pe dig, pe cheiul portului şi chiar pe stradă se îngrămădiseră localnicii. Chiar şi vilegiaturist îi făceau semne prieteneşti. Era pe la amiază şi între timp în vreo douăzeci de bucătării mîncarea se ardea pe foc.

Căpitanul Schmauch trimise băieţii la Hotelul Ştrandului, iar el cu pescarii şi cu barcagiii care îi ajutaseră la căutat se duse la o circiumă, unde puse la bătaie două butoiaşe de bere şi două şiruri de cîrnaţi. După ce bău în sănătatea invitaţilor lui şi le mulţumi, porni glonţ spre hotel şi comandă pentru dînsul şi pentru băieţi o masă straşnică.

Ca să se simtă la largul lor, cerură o sală rezervată şi se îndopară în lege. în acelaşi timp băieţii povesteau amănunţit tot ce păţiseră. Hans Schmauch, deşi era picolo la hotel, şedea şi el la masă cu ceilalţi şi era servit de chelnerul Schmidt, şeful lui direct.

Ca desert, avură budincă de ciocolată cu sos de vanilie.

—Aş vrea să vă fac o propunere : ar fi bine să vă ţineţi gura cu privire la robinsoniada care vi s—a întîmplat — zise căpitanul. Mîine vin părinţii din Danemarca şi nu trebuie să afle nimic despre acest mic incident. Iar dacă n—o să se poată ţine secretul, rog pe cei de faţă să arunce toată vina asupra mea. Pe urmă am să aranjez eu.

Emil şi „Profesorul" săriră ca arşi. Căpitanul le făcu semn.

—Ştiu ce vreţi să spuneţi. Ştiu că aveţi mîndria voastră şi că vreţi să vă plătiţi singuri datoriile. Dar ajunge că am căpătat eu durere de stomac — mai zise el, clătinînd din cap. Cruţaţi—i pe ai voştri. Noi, oamenii mari, avem nervii slabi.

Emil şi „Profesoral" se aşezară la loc.

—Aşa — zise căpitanul, prietenos. Acuma unchiul Schmauch se duce să—şi vîndă lemnele.

Şi strigă :

—Plata !

După—masă, băieţii se întoarseră în port. Numai Hans Schmauch rămase la hotel, îşi puse şorţul şi se făcu iarăşi picolo, ca şi cum nu s—ar fi întîmplat nimic.

Ceilalţi luară din barca *Kunigunda IV* coşul cu ce mai rămăsese din merinde şi—l transportară, solemn, în cămara vilei. Gustav era foarte aferat.

—În fine, astăzi sînt şi eu de serviciu ! zise el, aducînd inventarul pe masă, în bucătărie, ca să—l pună la curent pe cît se pricepea (prea bine nu se pricepea).

Apoi trimise pe Jackie Pachulke la hotel, să—şi aducă catrafusele, în acest timp scoaseră patul de campanie de care vorbise Clotilda şi care pînă atunci stătuse degeaba şi îl întinseră în odaia lor, căci băiatul nu mai putea rămîne la hotel. După ce terminară treaba, „Profesorul" zise :

—Acum s—ar cuveni să dormim şi noi. (În insulă, cu tot palmierul mărilor din sud, răcise şi vorbea pe nas.) Dar deocamdată trebuie să lăsăm la o parte dormitul, ca să ne gîndim ce putem face pentru Jackie. Că l—am scuturat pe mister Anders de 50 de mărci este foarte bine. Dar cu banii ăştia n—o să ajungă băiatul prea departe. Părinţi nu are, fraţi nu, şi Dumnezeu ştie cînd o să capete alt angajament. Ce credeţi că—i de făcut ?

Micul Marţi ridică mîna.

—Să ne ducem în grădină, să zicem că sîntem patru detectivi, iar grădina are patru colţuri. Fiecare detectiv să stea în cîte un colţ şi să se gîndească adînc. După cinci minute, să ne întîlnim iar la masă şi fiecare să raporteze ce i—a trecut prin minte.

Propunerea fu primită şi se duseră cu toţii în grădină, fiecare în alt colţ, unde începură să se gîndească...

Vremea era îngrijorător de frumoasă, greierii cîntau din chitară, lăcustele săreau de pe un fir de iarbă pe altul. Din păduricea de pini se auzea fluierînd o mierlă.

După cinci minute se întîlniră iar, aşa cum fusese vorba, şi luară loc în jurul mesei rotunde, serioşi ca nişte juraţi. Uitîndu—se în jurul lui, Emil zise :

—Am sentimentul nelămurit că lipseşte cineva.

—Gustav — stabili Marţi.

Alergară în colţul lui Gustav. Motociclistul se întinsese cît era de lung pe iarbă şi dormea. „Profesorul" îl scutură cu putere.

—Ei, tinere !
Gustav deschise cu greu ochii.
—Ce s—a întîmplat ?
—Doar trebuia să te gîndeşti ! zise cu severitate micul Marţi. Gustav se ridică în capul oaselor.
—Cum să se gîndească omul, dacă nu—l lăsaţi ?
—Aşa ! zise Emil. Te—ai gîndit! Şi ce idee ţi—a venit ?
—Nici una.

Băieţii izbucniră în rîs şi, luîndu—l pe sus, se întoarseră cu toţii la masă.

—Declar şedinţa deschisă — zise „Profesorul". Emil are cuvîntul !
—Onorat auditor, vineri, adică poimîine, va rula aici, în Korlsbüttel, în sala Leuchtturm, filmul „Emil şi detectivii". Noi ne propusesem să nu ne dăm pe faţă, ci să privim filmul ca nişte spectatori oarecare. Dar acuma cred că l—am putea ajuta pe Jackie descoperind secretul şi împărtăşind proprietarului cinematografului cine sîntem. Asta contrazice, ce—i drept, principiile noastre şi ne strică socotelile, dar la nevoie, ce nu face omul ? Proprietarul cinematografului ar putea, de exemplu, să pună anunţ în ziare, sau să lipească o inscripţie pe afişele de pe străzi, pe care să fie scris că detectivii or să apară în persoană la cîteva reprezentaţii. Poate că aşa or să vină la cinema mai mulţi copii decît de obicei. Şi pentru că proprietarul, datorită nouă, o să cîştige mai mult, o să—i poată dărui lui Jackie încasările de la prima reprezentaţie.

Emil se aşeză.

Ceilalţi dădură din cap, gînditori.

—Nu se ridică nici o opoziţie ? întrebă „Profesorul". Propunerea este neobişnuit de bună. Ca să—l putem ajuta pe Jackie, o să fim siliţi să ne dăm pe faţă. Aici făcu o pauză. Propunerea lui Emil este primită în unanimitate. Nu ne rămîne altceva de făcut. Aşa. Acum iau cuvîntul eu şi propun ca unul dintre noi să se ducă la redacţia *Curierului Băilor* şi să vorbească cu redactorul, rugîndu—l să publice imediat un articol pe care o să—l scrie unul dintre noi şi în care o să povestească amănunţit cum a fost părăsit Jackie de către mister Anders. Să spună că este de datoria tuturor copiilor din Korlsbüttel şi din localităţile balneare învecinate să—i vină într—ajutor lui Jackie şi să adune bani. Şi în cîteva zile să ne comunice cîţi bani s—au adunat.

„Profesorul" se aşeză.

—Prima ! exclamă Gustav. Nu se opune nimeni ? Propunerea „Profesorului" este acceptată ! Dau cuvîntul lui Marţi !

Micul Marţi se ridică şi el.

—Voiam să propun ca Gustav, şi poate încă unul dintre noi, să cutreiere azi după—amiază cu motocicleta toate localităţile balneare, ca să le comunice copiilor de peste tot locul ce s—a întîmplat şi să le explice că Jackie trebuie ajutat de urgenţă. Poate că s—ar putea duce în fiecare localitate şi cîte o placată, pe oare să fie scrise toate astea, în felul acesta toată lumea ar putea citi şi povesti mai departe.
—Foarte bine ! strigară ceilalţi. Gustav zise :
—Ce bine că mie nu mi—a venit nimic în minte ! N—am mai şti ce să facem cu atîtea idei.

Mai discutară cîtăva vreme, apoi ieşiră pe verandă şi se apucară să deseneze cu creioane colorate cele opt placate, unul pentru Korlsbüttel, unul pentru Graal, unul pentru Müritz, unul pentru Heidekrug, unul pentru Warnemünde, unul pentru Heiligendamm, unul pentru Ahrenshoop şi unul pentru Brunshaupten.

Apoi Gustav scoase motocicleta din pavilion şi o duse pe stradă. Marţi se aşeză cu cele opt placate pe platforma de bagaje şi porniră. Emil şi „Profesorul" le făceau din poartă semne de adio.

Cînd sosi Jackie cu bagajele, îl lăsară să păzească singur casa şi ei plecară în oraş. De ce se grăbeau aşa de mult, nu—i spuseră însă.

Cînd îl văzu pe Emil intrînd în biroul cinematografului Leuchtturm, domnul Bartelmann, proprietarul, îi spuse :
—N—am timp ! Altă dată !

După cinci minute, văzînd că băiatul nu plecase, ridică ochii de la masa de scris :
—Tot aici eşti ? Despre ce—i vorba ?
—Eu sînt Emil Tischbein.

Domnul Bartelmann se rezemă de speteaza scaunului.
—Cum aşa ?

—Sînt Emil Tischbein, după ale cărui păţanii s—a turnat filmul care se joacă mîine.
—Îmi pare bine — zise proprietarul — îmi pare foarte bine. Şi ?...

Emil îi expuse planul detectivilor.

Domnul Bartelmann făcu ochii mici. Altfel nu putea cugeta. Apoi plescăi din limbă ca un negustor de cai, cînd i se aduce un cal nou. Domnul Bartelmann mirosea o afacere bună.
—O să vă dau pentru protejatul vostru încasările primei reprezentaţii, dar cu o condiţie : să vă obligaţi că veţi apărea pe scenă timp de o săptămînă, după fiecare reprezentaţie.
—O săptămînă ! exclamă Emil. După fiecare reprezentaţie ? ! Ne este destul de neplăcut să apărem şi o singură dată ! Doar nu sîntem clovni !
—Atunci degeaba mai vorbim ! zise proprietarul. Băiatul se gîndi.
—Bine — zise el apoi. N—avem de ales. Dar dacă ne obligăm la asta, cerem încasările din întreaga zi, adică ale primelor trei reprezentaţii.

Domnul Bartelmann strînse iarăşi din ochi.
—Teribil om de afaceri eşti, băiete ! Apoi dădu din cap : Ne—am înţeles !

După aceea bătu la maşina de scris un contract în dublu exemplar, îl iscăliră şi luară fiecare cîte unul.
—Perfect — zise Bartelmann. Să fiţi aici vineri, dar nu prea tîrziu.

Emil plecă, cu contractul foşnind în buzunarul hainei.

Proprietarul cinematografului puse numaidecît mîna pe telefon şi intră în legătură cu şeful anunţurilor de la *Curierul Băilor,* dîndu—i un nou anunţ, mare de tot. Apoi telefona întreprinderii ‚Clacatul" şi comandă pentru fiecare din afişele care se lipiseră la Korlsbüttel şi în celelalte localităţi cîte o bandă roşie transversală, pe care să fie scris mare şi citeţ :

„Emil şi detectivii vor apărea în persoană, timp de o săptămînă, la fiecare reprezentaţie!"

În acest timp, „Profesorul" se afla într—un birou la *Curierul Băilor* şi scria, aşa cum convenise cu secretarul de redacţie, un „Apel către toţi copiii veniţi la băi". Apelul descria nenorocirea lui Jackie şi nevoia în care se afla băiatul, apoi cerea tuturor să asigure viitorul apropiat al micului artist, prin donaţii în bani. Articolul fu semnat : „Pentru Emil şi detectivii, din însărcinare specială, Teodor Haberland, supranumit „Profesorul"."

„Profesorul" duse textul secretarului de redacţie, din biroul alăturat. Acesta citi încet, chemă un băiat şi—i spuse :
—Du—te la tipografie ! Articolul acesta trebuie să fie cules imediat şi publicat în pagina întîi. Vin şi eu numaidecît.

Băiatul dispăru.

Deodată sună telefonul. Ziaristul ridică receptorul.
—Alo, Graalul ? zise el. Cine—i acolo? Marţi! Aha! Da, tocmai este la mine — zise el, întinzînd receptorul oaspetelui său.
—Ce—i nou ? întrebă „Profesorul". Aşa, foarte bine. Da, textul de pe placate poate să rămînă aşa cum este. Apelul nostru apare mîine în ziar. Eşti obosit ? Şi eu, dar nu face nimic. Parola—Emil !
—Ce placate ? întrebă ziaristul. „Profesorul" îi explică.
—Este un exemplu frumos, zise ziaristul. Textul pe care l—ai scris este foarte bun. Ce vrei să te faci cînd ai să fii mare ?
—Nu ştiu — răspunse „Profesorul". Cînd eram mic, voiam să mă fac arhitect, dar acum nu mai vreau. Acum mă interesează mai mult dezagregarea elementelor, teoria atomilor, electronii pozitivi şi negativi. Încă nu înţeleg totul, desigur însă că este o profesiune grozavă... Dar trebuie să mă întorc la prietenii mei.

Zicînd acestea, se ridică şi mulţumi secretarului.
—Te—am servit bucuros — zise ziaristul, conducîndu—şi vizitatorul pînă la uşă.

În acelaşi timp Gustav şi Marţi se aflau pe plajă la Graal. Şapte placate erau rezemate de ponton, alături de motocicletă. Pe al optulea Gustav îl fixă cu ţintişoare pe tabla neagră pe care se afişau înştiinţările administraţiei băilor.

Cîţiva copii se opriră, curioşi să citească.

Gustav apăsă pe claxon.

Numărul copiilor creştea. Acum începeau să se oprească şi oameni mari, care citeau şi ei. Toţi voiau să

vadă placatul. Marţi îi spuse lui Gustav :
—Ar trebui să spunem cîteva cuvinte, nu crezi ? Ia—mă în spinare !

Gustav înghenunche şi Marţi se urcă pe umerii lui, apoi ridică mîna.
—Preaonorat auditoriu — zise el — am venit să cerem ajutorul vostru. Bineînţeles că nu pentru noi, ci pentru un băiat care se află în mare nevoie. Am dat cîteva detalii pe placatul agăţat pe tablă. Mîine o să puteţi afla mai mult, din *Curierul Băilor*. Cei care încă nu ştiu să citească, să roage pe cineva să le citească. în după—amiaza aceasta o să ne ducem în opt localităţi şi nădăjduim că cei de—o vîrstă cu noi or să ne sprijine. Prietenii mei şi cu mine sîntem Emil şi detectivii. Vă spun acestea numai ca să nu credeţi că vrem să vă înşelăm. Poate că aţi auzit de noi. Băiatul în spinarea căruia stau este Gustav cu claxonul de bicicletă.

Gustav făcu o plecăciune, fără să se gîndească la Marţi, care fu cît pe ce să se prăvălească în nisip
—Iar tu trebuie să fii micul Marţi — zise o fată. Nu—i aşa ?
—Da, dar asta n—are prea mare importanţă. Principalul este
să meargă bine cheta. Acum, plecăm mai departe. Gustav, lasă—mă jos !
—Un moment ! mîrîi Gustav. Am o idee. Asta cu totul împotriva obiceiului meu. Ascultaţi ! strigă el. Banii pe care o să—i adunaţi, îi puteţi pune la o Casă de economii.

Apoi îl lăsă jos pe Marţi. Cei doi detectivi se urcară pe motocicletă, cu cele şapte placate.
—La revedere, pe vineri ! exclamă Marţi — la cinematograful Leuchtturm. Parola—Emil !
—Parola—Emil ! strigară copiii din Graal.

Motocicleta porni bălăbănind pe drumul din pădure, care ducea în interiorul localităţii. Gustav claxona. Călătoria de chetă pentru Jackie Byron, adică Paul Pachulke, îşi urmă cursul.

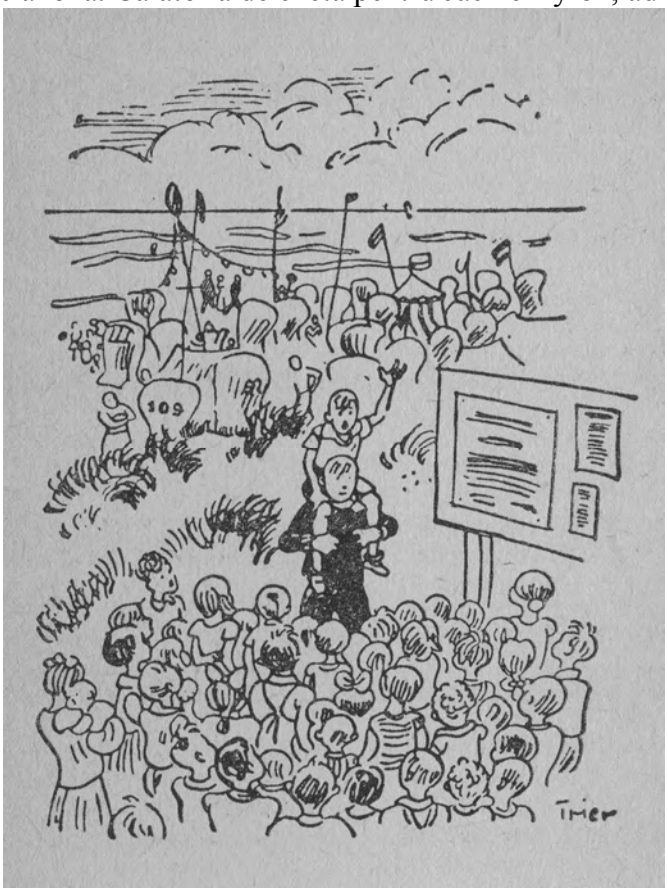

CAPITOLUL XIV. O CONVORBIRE SERIOASĂ

Miercuri se întoarseră cei plecaţi la Copenhaga. Veneau din insula daneză Bornholm, iar domnişoara Clotilda Seelenbinder era încă verde la faţă, căci suferise de rău de mare şi zicea că pămîntul i se mai clatină şi acum sub picioare.

Consilierul juridic îi aduse de la farmacie nişte picături, pe care ea trebui să le înghită. După ce luă medicamentul, fata zise :

—E ruşinos pentru un om să se lase astfel doborît ! şi se apucă de trebăluit prin bucătărie.

Mai întîi controla cămara şi inventarul făcut de copii. Toate erau în cea mai perfectă ordine. Nici nu—i venea să creadă. Mai tîrziu, deşi se mai împleticea puţin, se duse în oraş să facă tîrguieli pentru prînz.

Ceilalţi, cărora nu le fusese rău, povesteau mereu despre Copenhaga, Seeland şi Bornholm, iar Pony Hütchen citi cîte ceva din jurnalul ei de drum.

În fond, le părea bine tuturor că s—au întors acasă. Bunica lui Emil zise :

—Paturile de hotel rămîn paturi de hotel. Ca să o dovedesc, pînă la masă am să mă culc puţin în patul meu.

Şi se urcă cu Pony în odaia ei. Consilierul întrebă dacă în lipsa lui nu se întîmplase nimic deosebit. Copiii se gîndeau la insula cu palmier, dar şi la căpitan şi la sfatul lui şi dădură din cap negativ.

—Eram sigur — zise consilierul, şi le povesti despre teama care o cuprinsese vineri pe soţia lui. Consilierul rîdea cu poftă. Ce fricoase sînt femeile ! Mama ta avea adevărate coşmaruri, băiete, şi vă credea în mare primejdie. Se vede bine cît este de greşit să ascultaţi de vocea interioară, asta—i o boală de care suferă femeile prea sensibile. E o fantezie depresivă şi atîta tot.

Detectivii se uitară unii la alţii, dar tăcură, prudenţi. Marţi profită de ocazie ca să se mute din vila Belvedere. Îşi luă cămaşa de noapte şi peria de dinţi, mulţumi pentru ospitalitate şi se întoarse la pensiunea unde locuiau părinţii lui.

După aceea „Profesorul" îi povesti pe scurt tatălui său goana zadarnică după mister Byron şi îi arătă încercările şi planurile lor de a—l ajuta pe Jakie.

—În afară de asta — mai povesti el — Jackie a dormit astă—noapte la noi, în patul de campanie. Acum s—a dus în vizită la Hans Schmauch. Dacă îi daţi voie, ar rămîne deocamdată să doarmă la noi.

Domnul Haberland se învoi.

—Aţi folosit bine libertatea — zise el — aşa că putem pleca iarăşi.

Copiii se gîndiră la robinsonada de pe insuliţă şi nu se prea simţeau la largul lor.

Gustav, care nu—şi putea ţine gura, zise tare :

—Cu toate astea, uneori este foarte practic că există şi oameni mari.

Băieţii se speriară şi Emil îl calcă zdravăn pe Gustav pe picior. Acesta se strîmbă.

—Ce ai ? întrebă consilierul Haberland.

—Mă doare stomacul — minţi Gustav, neavînd încotro. Consilierul se ridică repede şi aduse picăturile şi deşi Gustav era sănătos tun, fu silit să înghită doctoria. Băieţii rîdeau cu gura pînă la urechi.

—Dacă n—o să—ţi treacă — zise consilierul — o să mai iei peste zece minute o lingură.

—Ba nu ! zise Gustav scos din fire. Mi—a trecut de tot ! Consilierul se bucură.

—Da, da — zise el satisfăcut. Nimic nu—i mai bun decît picăturile astea.

După—masă, pe cînd erau la desert, veni căpitanul. El îi salută pe danezi, apoi scoase *Curierul Băilor,* care tocmai apăruse, şi zise :

—Copii, da' ştiu că faceţi lucrurile cumsecade ! Aţi mobilizat toată coasta Baltică pentru acest Jackie ! Unde—i băiatul ?

—La picolo — răspunse Emil — la nepotul dumneavoastră. Căpitanul întinse şi celorlalţi jurnalul. Copiii se aplecară peste umărul părinţilor şi citiră toţi deodată apelul „Profesorului". Numai autorul rămase la locul lui, deşi murea de curiozitate să—şi vadă opera tipărită.

Totodată, căpitanul arătă anunţul teatrului Leuchtturm, în care se spunea că Emil şi detectivii or să apară timp de o săptămînă la toate reprezentaţiile şi că încasările din prima zi sînt destinate lui Jackie Byrtm.

Pony fu entuziasmată.

—Cu ce să mă îmbrac ca să pot face plecăciunea în faţa publicului ? întrebă ea agitată. Oare să nu scriu

la Berlin să—mi trimită rochia cea nouă ?
—Cum poate cineva să facă glume din asemenea lucruri ? exclamă Gustav, scos din fire.
—Îngrozitor ! zise şi „Profesorul". De cîte ori îmi aduc aminte, mi se pare că sînt o paiaţă.
—Altă cale nu—i — zise Emil. N—avem ce face. Pony se ridică.
—Unde te duci ? întrebă bunica.
—Să scriu acasă pentru rochia cea nouă.
—Imediat să te aşezi pe scaun ! îi porunci bunica. Să nu—ţi pierzi minţile ! adăugă ea, dînd din cap dezaprobator. Femeile sînt uneori aşa de neroade !
—Aşa e ! zise şi Gustav. Se crede cel puţin Greta Garbo[17]. Pony mîrîi :
—Obraznicule ! El se făcu că nu aude şi zise :
—Dacă aş fi fată, de supărare m—aş duce la mănăstire.
—Iar eu, dacă aş fi băiat, ţi—aş trage cîteva — răspunse Pony.

Căpitanul porni să—l caute pe Jackie, ca să vorbească cu dînsul.
Jackie nu era la hotel, ci la tenis. Aici îl găsi pe micul artist, ridicînd mingile jucătorilor. Văzîndu—l pe căpitan, Jackie îl strigă bucuros :
—Alo, domnule căpitan !
—Alo ! răspunse bătrînul Schmauch. Pot vorbi cu tine două vorbe ?

Jaekie aruncă unui jucător două mingi, ridică alte trei, care se aflau lîngă grilaj şi zise :
—Acuma nu pot, domnule căpitan. Lucrez aici, după cum vedeţi, capăt 50 de pfenigi pe ceas. Doar trebuie să trăieşti, nu ? Şi nici nu—mi place să stau degeaba.
—Înţeleg — dădu din cap căpitanul. Şi cînd termini ?
—De—abia peste o oră, dacă n—or să mai aibă nevoie de mine.
—Atunci să vii peste o oră, dacă n—or să mai aibă nevoie de tine.
—Bine — zise Jackie. La revedere. Şi aruncă iarăşi două mingi unui jucător.
—La revedere, băiete — răspunse căpitanul şi îşi văzu de drum spre casă.

În acest timp, bunica lui Emil se duse să se plimbe în pădure cu Emil şi cu Pony. Era o pădure minunată. Între copaci creşteau ferigi, albăstrele, afine, fragi de pădure şi viorele sălbatice. Caprifoiul se urca pînă în vîrfuiile celor mai înalţi copaci.

Pony rămase mult în urmă, culegînd flori.
—I—ai pcris regulat mamei ? îl întrebă bunica pe Emil.
—Bineînţeles. Şi ea îmi scrie în fiecare zi.

Se aşezară pe iarbă. O presură se legăna pe ramura unui pin, iar pe drum zburătăceau de colo pînă colo codobaturi sălbatice.
—Şi eu i—am scris — zise bunica. Din Copenhaga.

Şi se uită la un cărăbuş care îşi desfăcu aripile şi care apoi îşi luă zborul de pe un fir de iarbă.
—Ţie cum îţi place sergentul Jeschke, dragă ? Emil se sperie.
—Şi tu ştii ?
—Ai ceva împotrivă că fiica mea mă întreabă dacă să se mărite a doua oară ?
—Doar s—a stabilit de mult că se mărită cu el.
—Nu e încă nimic stabilit.

În acest moment sosi alergînd Pony Hütchen, arătă buchetul de flori şi zise :
—Mi se pare că o să mă fac grădinăriţă.
—Din partea mea ! zise bunica. Din partea mea poţi să te faci şi grădinăriţă. Săptămînile trecute voiai să te faci soră de caritate. Acum două săptămîni, droghistă. Tot aşa să faci, domnişoară. Tot aşa să faci. Numai pompier să nu te faci, asta nu—ţi dau voie.
—E şi greu să găseşti o meserie potrivită — zise Pony. Dacă aş fi bogată, m—aş face pilot.
—Dacă bunica ta ar avea roţi, ar fi un autobuz — zise bătrîna. Acum du buchetul acasă şi pune—l într—un vas. Hai, frumoasă grădinăriţă !

Dar Pony voia să mai stea în pădure.
—Du—te ! zise bunica. Emil şi cu mine avem de vorbit ceva serios.
—Mă dau în vii: după convorbiri serioase ! zise Pony. Bunica se uită aspru la nepoata ei. Pony ridică din

---

[17] Celebră actriţă de cinematograf, (n.t.)

umeri.
—„Johanna se duce şi nu se mai întoarce niciodată" — cită ea şi se retrase.

Emil tăcu o bună bucată de vreme. O auzeau pe Pony cîntînd în depărtare. Apoi întrebă :
—Cum aşa, nu—i hotărîtă încă ?
—Nu ştiu tocmai bine. Ei, cum îţi place sergentul ?
—Nu pot să mă plîng — zise Emil. Ne tutuim. Îl cheamă Heinrich. Principalul este că mamei îi place.
—Înţeleg — zise bunica — dar cred că tocmai asta i—o iei în nume de rău. Nu tăgădui ! Cînd cineva are un fiu atît de devotai ca tine, nu mai trebuie să se mai mărite. Aşa gîndeşti tu.
—E ceva adevărat aici — zise Emil. Dar te exprimi prea dur.
—Aşa trebuie, băiete, aşa trebuie ! Dacă cineva nu vrea să mărturisească de la sine, trebuie ca celălalt să exagereze.
—Mama n—o să afle niciodată — zise el. Dar eu îmi închipuiam altfel. Credeam că o să stăm împreună toată viaţa. Numai noi doi. Dar ea îl iubeşte. Asta este lucru hotărîtor. Cu nici un chip n—o s—o las să bage de seamă.
—Adevărat ? întrebă bunica. Ar trebui să te uiţi puţin în oglindă. Acela care aduce o jertfă nu trebuie să aibă mutra unui miel dus la tăiere. Eu sînt mioapă, e drept. Dar pentru mutra ta, nici nu e nevoie de ochelari. Odată şi odată mama ta o să—şi dea seama, dar o să fie prea tîrziu.

Bunica scotoci în poşetă, de unde scoase o scrisoare şi ochelarii.
—Scrisoarea asta este pentru mine, dar am să—ţi citesc un fragment, deşi n—ar trebui. Vreau doar să—ţi arăt cît de puţin îţi cunoşti mama.

Îşi puse solemn ochelarii şi începu să citească :
—„Jeschke este un om cumsecade, bun şi serios. Nu cunosc pe nimeni altul în afară de el cu care aş putea să mă mărit, dacă e vorba să mă mărit. Dragă mamă, ţie o să—ţi destăinuiesc că mult mai bucuros aş rămîne numai cu Emil. Negreşit, el nici nu bănuieşte asta şi n—o s—o afle niciodată. Dar ce să fac ? într—o bună zi se poate să mi se întîmple ceva. Ce s—ar face atunci Emil ? Sau mi s—ar putea micşora cîştigul. Chiar a şi început să se micşoreze. În piaţă s—a deschis o frizerie nouă şi vînzătoarele trebuie să se ducă acolo, pentru că soţia frizerului tîrguieşte de la ele. Trebuie să mă gîndesc la viitorul băiatului. Nu există nimic mai important pentru mine. Am să—i fiu o bună soţie lui Jeschke. Aşa m—am hotărît. O şi merită. Dar cu adevărat drag nu—l am decît pe singurul şi bunul meu Emil".

Bunica lăsă să—i cadă scrisoarea din mînă. Se uita ţintă în faţa ei, şi îşi scoase încet ochelarii.

Emil îşi încrucişase braţele pe genunchi. Era galben la faţă şi strîngea din dinţi. Deodată îşi puse capul pe genunchi şi începu să plîngă.
—Da, da, băiete ! zise bătrîna. Da, da, băiete ! Apoi tăcu şi îl lăsă să—şi verse lacrimile. După un timp, vorbi din nou :
—Tu o iubeşti numai pe ea şi ea numai pe tine, şi fiecare l—a înşelat pe celălalt numai din dragoste şi fiecare s—a înşelat asupra celuilalt, tocmai din prea mare dragoste. E un lucru care se întîmplă în viaţă.

O gaiţă zbură foşnind deasupra copacilor. Emil îşi şterse ochii şi se uită la bunica lui.
—Nu ştiu ce să fac, bunico ! Oare s—o las să se mărite ca să mă ajute pe mine ? Deşi amîndoi am vrea mai bine să rămînem singuri ? Ce să fac ?
—Una din două, băiete : cînd ai să te duci acasă, sau cădeţi unul de gîtul celuilalt, o rogi să nu se mărite şi chestia este rezolvată...
—Sau ?
—S—au nu—i spui nimic, ci i—o ascunzi pentru totdeauna. Darea să i—o ascunzi, trebuie să fii voios! Nu cu o mutră de înmormîntare ! Care din două o alegi, asta numai tu poţi hotărî. Trebuie însă să—ţi mai spun ceva : tu te faci tot mai mare, iar mama ta tot mai bătrînă... asta pare mai simplu decît este în realitate. Oare peste cîţiva ani ai să poţi cîştiga bani pentru amîndoi ? Şi dacă ai să poţi, *unde* ai să—i cîştigi ? La Neustadt ? Nu, băiete. într—o zi, omul trebuie să plece de acasă. Chiar şi cel care nu este silit s—o facă tot pleacă. Atunci ea o să rămînă singură. Fără fiu, fără bărbat, singură de tot. Şi încă ceva : ce o să se întîmple dacă peste zece, peste doisprezece ani, o să te însori ? O mamă şi o soţie tînără nu pot sta sub acelaşi acoperiş. Eu ştiu, căci mi s—a întîmplat, o dată ca soţie şi o dată ca mamă.

Privirea bunicii era pierdută, ca şi cum în loc să se uite la pădurea din jur, ar fi privit departe, în trecut.
—Dacă se mărită, fiecare dintre voi aduce celuilalt o jertfă. Dar ea n—o să afle niciodată că tu ai ştiut de

la mine despre jertfa ei. Şi nici ea că tu îi aduci ei o jertfă ! Atunci povara pe care o ia asupra ei, de hatărîul tău, o să—i fie mai uşoară decît aceea pe care o porţi tu din cauza ei. Mă înţelegi, băiete ?

El dădu din cap afirmativ.

—Nu—i uşori — continuă ea — să primeşti cu recunoştinţă o jertfă, atunci cînd tu însuţi aduci celuilalt o jertfă mai mare ca a sa, şi pe care i—o ţii ascunsă. Este o faptă pe care nimeni nu o vede şi nimeni nu o laudă. Dar într—o zi îţi aduce noroc. Asta este singura răsplată.

Bătrîna se ridică.

—Fă ce vrei ! Hotărăşte cum crezi că—i mai bine, dar gîndeşte—te serios ! Acum te las singur. Emil sări în sus.

—Vin şi eu, bunico ! Ştiu ce am de făcut. Am să tac. Pînă dincolo de mormînt.

Bunica îl privi drept în ochi.

—Respectele mele — zise ea. Respectele mele ! Astăzi ai devenit bărbat. Numai acela care devine bărbat mai repede decît alţii, acela rămîne bărbat mai mult decît ceilalţi. Aşa, acuma fii bun şi ajută—mă să trec şanţul.

CAPITOLUL XV. SFÎRŞITUL REPREZENTAŢIEI

Vineri dimineaţa detectivii făcură şi la Korlsbüttel chetă pentru Jackie.

Marţi şi „Profesorul" luară pe seama lor plaja şi portul, Gustav — baia, Emil — străzile, iar Pony — gara.

—Sînt aşa de emoţionată ! zise ea. Cînd te gîndeşti că în acest moment pornesc la drum sumedenie de copii cu liste şi creioane, ca să încaseze bani pentru Jackie ! Nu pot sta un moment liniştită !

La prînz, cînd se întoarseră acasă şi se adunară cu toţii pe veranda ca să numere banii, o găsiră pe Clotilda peste măsură de enervată.

—Voi puteţi înnebuni un om ! strigă ea. Ştiţi de cîte ori s—a sunat astăzi la uşă ? De douăzeci şi trei de ori ! Tot copii, care întrebau de voi şi aduceau bani !

—Dar bine, Schlips — se bucură „Profesorul" — asta e foarte bine !

—O fi bine pentru voi — răspunse ea mînioasă — dar pentru mîncare, desigur că nu ! Întîi a dat în foc laptele şi s—au terciuit legumele... iar la urmă a ars friptura de berbec. Eu sînt bucătăreasă, nu sucursală de bancă !

—Cînd e vorba de un astfel de scop — zise Gustav — îmi place şi friptură arsă, domnişoară Seelenbinder.

Ea mîrîi ceva, scoase din buzunarul şorţului o grămadă de monede şi le aruncă pe masă.

—Na ! Trei mărci şi nouăzeci de pfenigi. N—am mai avut vreme pentru contabilitate dublă.

Deodată domnişoara Clotilda îşi umflă nările şi începu să adulmece.

—E îngrozitor ! Iar arde ceva — şi se repezi în bucătărie

(Ea tăinui într—adins faptul că pusese şi de la dînsa cincizeci de pfenigi. Era o femeie cu caracter.)

Copiii scoteau bani din toate buzunarele, îi aruncau pe masă şi ii aranjau în teancuri de aramă, de nichel şi de argint.

Apoi începură să numere. Erau patruzeci şi trei de mărci. Adunară şi sumele înscrise în liste. Socoteala se potrivea. Micul Marţi puse o hîrtie de douăzeci de mărci lîngă ceilalţi bani şi zise, zuriuina:

—Asta este de la tata, de la Marţi cel mare.

„Profesorul" se repezi în grădină, unde dădu peste tatăl lui, aplecat peste straturile de roşii, şi se întoarse cu o hîrtie de zece mărci.

Apoi căutară cu toţii banii lor de buzunar, îi răsturnară pe masa şi nu se liniştiră pînă cînd nu adunară şaptezeci şi cinci de mărci. Toţi străluceau de bucurie.

Marţi scoase o batistă curată, băgă banii înăuntru şi o înnodă strîns.

—Vrei să faci scamatorii ? întrebă Emil. Vrei ca pînă la un—doi—trei să dispară cele şaptezeci şi cinci de mărci ?

—Iau banii cu mine — răspunse Marţi.

—De ce ?

—Pot să stea şi aici ! exclamă Pony. Gustav zise :

—Las' că ştie el ce face ! Am o idee !

—O ! exclamă Pony — ai început să ai şi tu idei ! Nu cumva eşti bolnav ?

—Eu nu — zise el, dînd din umeri — poate că tu eşti. O să te vizităm mîine la spital.

Zicînd acestea, o îmbrînci, iar ea fugi în bucătărie, la Clotilda.

—Ce neroadă ! bombăni Gustav. Cînd ai şi tu o idee bună, vine o fetişcană ca asta şi—ţi dă peste nas!

—Cînd doi oameni se iubesc, se necăjesc unul pe altul — hotărî Marţi ; apoi luă punga cu bani şi plecă acasă.

La prînz veni şi Jackie. Toţi găsiră că friptura era foarte bună, cu toată mîhnirea Clotildei. Mîncară cu evlavie. Bunica aduse vorba despre chetă şi—l întrebă pe Jackie ce părere are despre asta.

—Mă bucur nespus de mult — zise el. Înainte de toate, mă bucur de prietenia pe care mi—o arată băieţii, dar şi pentru banii strînşi, căci oricînd ai nevoie de ei. Şi căpitanul este de părerea mea. Vedeţi dumneavoastră, azi înainte de amiază am ridicat trei ceasuri de—a rîndul mingile de tenis. E şi ăsta un mijloc de a aduna bani. Cu bacşiş cu tot, am cîştigat o marcă şi optzeci. După—amiază am să mai lucrez două ore, ceea ce face o marcă. Dacă vreţi să vă daţi osteneala şi să socotiţi cît vine pe lună, o să vedeţi că pot să închiriez o cameră mobilată şi să plătesc şi pensiunea. Poate o să fie chiar şi cu balcon.

Toţi începură să rîdă.

—Cum ? zise el. N—am dreptate ? Ieri la tenis am făcut cîteva salturi mortale numai aşa, ca să—mi dau aere şi jucătorii au fost aşa de uluiţi, încît unul, de emoţie, mi—a dăruit o rachetă veche. Dacă sportul acesta mi—ar plăcea, aş putea deveni mai tîrziu profesor de tenis. Mi—oi găsi cîteva locuri unde să dau lecţii şi într—o bună zi aş cîştiga campionatul Germaniei. Atunci aş pleca la Paris şi în America, şi poate aş deveni campion internaţional. Sau, în orice caz, al doilea din lume. Am să pot lua bani cu împrumut, ca să mă pot descurca la început. Bineînţeles că n—o să—mi mai spun Pachulke. Cu un asemenea nume nu poţi ajunge campion universal. Doar m—am mai numit o dată Byron ! Un nume mai mult sau mai puţin n—are importanţă.

După această tiradă, se aplecă peste farfurie şi începu să mănînce zdravăn.

—De unul ca ăsta n—ai de ce te îngrijora — zise bunica.

—Nici eu nu mă îngrijorez — zise Jackie. Există destule profesiuni pentru un artist care a crescut prea mult.

După—masă acostară la ponton, unul după altul, două vapoare. Unul venea din localităţile balneare dinspre apus, celălalt de la răsărit, în ambele vapoare se înghesuiau sute de copii, făcînd să răsune tot Korlsbüttelul de rîsetele şi strigătele lor. Frămîntarea şi îmbulzeala din faţa cinematografului Leuchtturm nici nu se poate descrie. (Casieriţa fu după aceea două zile bolnavă.)

Fix la ora 4 începu prima reprezentaţie : urma să ruleze filmul „Emil şi detectivii". Domnul Bartelmann, proprietarul cinematografului, privea sala ticsită. În faţa clădirii se înghesuiau şiruri de copii care aşteptau a doua reprezentaţie. Pe domnul Bartelmann îl durea inima că încasările din ziua aceea nu—i aparţineau lui. Dar ce putea face ?

Dădu detectivilor, care se adunaseră la el în birou, indicaţii amănunţite despre cele ce aveau de făcut.

—Brrr ! spuse Emil. Acum e acum ! Gustav adăugă :

—Rîzi, paiaţă, chiar dacă ţi se rupe inima !

După ce se termină completarea, se traseră perdelele în faţa ecranului, dar îndată se făcu lumină şi perdelele se desfăcură iarăşi. Acum apărură pe scenă patru băieţi şi o fată.

Copiii îşi ţineau răsuflarea. Încetul cu încetul în sală se făcu tăcere.

Emil se apropie de rampă şi începu cu glas tare :

—Prietenii mei, verişoara mea şi cu mine, vă mulţumim că aţi venit. Vă mulţumim, de asemenea, că aţi adunat bani pentru Jackie. Este un băiat admirabil, altfel nici nu v—am fi rugat să ne daţi concursul. După reprezentaţie, o să vină să vă mulţumească chiar el. Acuma să privim filmul, şi voi, şi noi. Să sperăm că va fi frumos.

Un băiat mic de tot, care stătea în braţele mamei sale, strigă; din public, cu glas piţigăiat :

—Tu eşti Emil ?

Toată lumea izbucni în rîs.

—Da — zise băiatul. Sînt Emil Tischbein.

Pony se apropie cu mîndrie de Emil şi făcu o plecăciune.

—Eu sînt Pony Hütchen, verişoara lui Emil. Apoi ieşi din rînduri „Profesorul".

—Eu sînt „Profesorul". Dar vocea îi cam tremura. Marţi făcu o plecăciune adîncă.

—Eu sînt micul Marţi.

La urmă veni rîndul lui Gustav.

—Eu sînt Gustav, cu claxonul. Dar acum am o motocicletă. Aici făcu o mică pauză, apoi continuă :

—Ei, netoţilor ! Sînteţi cu toţii aici ?

—Da ! urlară copiii. Gustav începu să rîdă.

—Şi care—i parola ?

Toţi strigară într—un glas, aşa de tare încît se putea auzi pînă la gară :

—Parola—Emil !

Un cal care trecea prin faţa cinematografului se sperie şi o luă la goană, atît de tare strigaseră copiii.

În sală se făcu apoi întuneric şi aparatul de proiecţie începu să zbîrnîie.

Cînd se termină filmul, spectatorii aplaudară vreme de mai multe minute, după care se făcu lumină. O fată care şedea lîngă Pony zise :

—Ce mult te—ai schimbat de atunci !

Pony răspunse :

—Fata din film nu sînt eu, numai mă joacă pe mine !

—Aşa ! Şi nici Emil din film nu este acelaşi cu Emil care şade lîngă tine ?
—Nu — răspunse Pony. Emil cel adevărat este vărul meu, iar pe Emil din film nici nu—l cunosc personal. Dar acuma să tăcem, să vedem ce urmează.

Pe scenă apăru Jackie. El se apropie de rampă şi zise :
—Aţi adunat bani pentru un băiat. Băiatul acela sînt eu. Vă mulţumesc foarte mult tuturor. Găsesc că este foarte frumos din partea voastră. Dacă mai tîrziu o să ajung să am bani şi dacă unuia din voi o să—i meargă rău, să vină la mine. Să nu uitaţi ! Apoi veni pe scenă Gustav, care îi spuse lui Jackie :
—În numele prietenilor mei şi al celorlalţi copii din Korlsbüttel, îţi predau rezultatul chetei de aici. Este un livret de la Casa de economii, cu şaptezeci şi cinci de mărci,

Jackie strînse mîna prietenului său.

În sală, „Profesorul" îi spuse lui Marţi :
—Aşadar, asta a fost ideea lui Gustav ? Marţi întrebă :
—O găseşti proastă ?
—Din contră, este foarte bună — răspunse „Profesorul". Din cale afară de bună !

Gustav strigă de pe scenă :
—Acuma rog pe reprezentanţii celorlalte localităţi să vină încoa' !

În sală se porni o îmbulzeală sălbatică.

În cele din urmă, se urcară pe scenă şapte copii. Unul din Ahrenshoop, unul din Brunshaupten, unul din Heiligendamm, unul din Warnemünde, unul din Heidekrug, unul din Graal şi unul din Müritz. Fiecare aducea cîte un livret de economii. Jackie avea lacrimi în ochi, deşi nu era prea sentimental de felul lui.

Gustav răsfoi înfrigurat livretele şi după ce cei şapte delegaţi coborîră de pe scenă, anunţă :
—Suma totală se urcă la şase sute cincizeci de mărci. În afară de asta, Jackie capătă încasările de astăzi ale cinematografului. Jackie, te felicit pentru averea pe care o ai. Să—ţi fie de bine !

Zicînd acestea, Gustav dispăru în dosul scenei.
—La atîta nu m—am aşteptat ! zise Jackie. Acuma o să am —nevoie şi de un bancher.

Apoi îşi scoase haina şi zise :
—Bătrînul meu prieten, căpitanul Schmauch, m—a sfătuit să fac cîteva figuri de gimnastică pentru voi. Bineînţeles, ca mulţumire. E drept că sînt obişnuit să lucrez cu un partener, dar pot să fac şi singur cîte ceva.

Şi aruncîndu—şi haina în dosul scenei, se ţinu în echilibru pe mîini, apoi îşi îndoi braţele, pînă cînd rămase în echilibru, sprijinindu—se pe coate. Pe urmă reveni la prima poziţie şi străbătu scena de la un capăt la celălalt, tot în mîini. Spectatorii izbucniră în aplauze.

Jackie sări iarăşi în picioare, apoi se culcă pe spate, făcu „bicicleta" şi pe urmă „podul". După aceea, cu ajutorul mîinilor, făcu o săritură înainte. Şi încă una, şi încă una, pe urmă numai cu o singură mînă. Şi încă o dată, de—a curmezişul scenei.

Ca încheiere, făcu un *salto mortale*, şi încă unul, şi încă unul, din ce în ce mai repede. Era cînd cu picioarele, cînd cu capul în sus, şi se învîrtea prin aer ca o mică roată a norocului.

Copiii chinuiau, ţipau şi aplaudau pînă ce li se înroşiră palmele. Şi oamenii mari erau entuziasmaţi.

După aceea cortina căzu şi în sală dădură năvală copiii care veneau la reprezentaţia a doua. Era o gălăgie şi o hărmălaie de nedescris.
—Salto mortale mi—a plăcut foarte mult — zise bunica lui Emil. Trebuie să—l exersez şi eu mîine.

Seara, cele două vapoare ancorară din nou la ponton şi copiii din cele şapte localităţi se repeziră să urce pe bord, tîrîte parcă de un vîrtej.

Vaporaşele dădură semnalul de plecare. Cîţiva întîrziaţi alergară spre chei, strigînd şi făcînd semne sau poticnindu—se pe punte. Gălăgia era de nedescris. Podarul dădu apoi drumul vapoarelor, care începură să se legene. Elicele împroşcau apa, motoarele lucrau din greu, sute de batiste fluturau. (Unele din ele nu mai erau tocmai curate, dar era destul de întuneric.)
—Parola—Emil ! strigară copiii de pe vasul care pleca spre apus.
—Parola—Emil ! strigară copiii de pe vasul care pleca spre răsărit.
—Parola—Emil ! strigară copiii din Korlsbüttel, care rămăseseră pe mal.
—A fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea ! zise domnişoara Clotilda Seelenbinder.

Pe vapoare fură aprinse lampioane colorate ; unul pleca spre stînga, altul spre dreapta. Emil şi

detectivii priveau tăcuţi de pe ponton, în urma celor două vase.

Gustav tuşi, apoi îi luă pe după umeri pe cei doi băieţi care stăteau în faţa lui şi zise :

—Să rămînem prieteni pînă or să ne ajungă bărbile la brîu.

Ceilalţi nu scoaseră o vorbă, dar erau şi ei de aceeaşi părere.

Atunci sosi şi Jackie, alergînd în goana mare.

—Aici sînteţi ! zise el bucuros. V—am căutat peste tot — adăugă el, apropiindu—se de dînşii. Toată viaţa am să—mi aduc aminte de ziua de azi. Atîţia bani dintr—o dată nici nu există !

—Unde ai pus cele opt livrete de economii ? îl întrebă Marţi.

—I le—am dat lui Bartelmann să le pună sub cheie. El are casă de bani în birou. Dar ştiţi ceva ? M—a angajat la dânsul cu contract ! Pentru numere artistice. Deocamdată numai pentru o săptămână.

—Şi cît îţi plăteşte ? întrebă „Profesorul", practic.

—Cinci mărci pe zi, fără reţineri. Detectivii se bucurară.

—Iar încasările de astăzi, pe care mi le—aţi procurat voi, se urcă la vreo două sute cincizeci de mărci. Exact nu ştie încă, dar cam aşa ceva !

Jackie începu să rîdă încetişor.

—Nici nu—mi vine să cred. Dacă lucrurile or să meargă tot aşa, săptămîna viitoare am să—mi cumpăr o vilă cu încălzire centrală.

Departe, în largul mării, pluteau două vaporaşe luminate. Marea vîjîia şi valurile se izbeau de ţărm. Spuma albă sclipea în întuneric.

—Domnii mei — zise căpitanul Schmauch — i—am promis lui picolo că o să ne ducem la el, la hotel. A muncit din greu toată ziua şi nici filmul nu l—a văzut.

Hotărîră să se repeadă cu toţii pînă la hotel.

—Aşa e în vacanţă — zise doamna Haberland, luîndu—şi de braţ soţul.

Porniră spre hotel. Căpitanul şi Jackie o luară înainte.

—Aş vrea să—ţi fac o propunere — zise căpitanul Schmauch.

—Despre ce este vorba, domnule căpitan ?

—Casa mea e mică, ce—i drept — îi explică celălalt — dar pentru mine singur este. totuşi cam prea mare.

—De ce nu închiriaţi o cameră ? zise Jackie.

—Tocmai asta vreau şi eu — zise căpitanul. Cît o să mai rămîi la Korlsbüttel ?

—Pînă o să se închidă terenul de tenis. Pînă atunci o să ridic mingile. Iar cînd o să se termine sezonul, antrenorul o să—mi dea zilnic lecţii de cîte o oră, ieftin de tot, poate chiar gratis.

—Dacă vrei, poţi să te muţi la mine — zise căpitanul.

—Desigur, domnule căpitan. Ce chirie vreţi ? Domnul Schmauch îi dădu lui Jackie un ghiont.

—Nu face spirite proaste ! Doar îmi face plăcere să vii.

—Fain — zise băiatul. Vă mulţumesc foarte mult, domnule căpitan. Seara o să jucăm pe verandă „uite popa nu e popa" sau „popa—prostu"'.

Căpitanul se bucură grozav, apoi Jackie întrebă :

—Nu cumva aveţi nevoie de bani ? Acum sînt un om cu stare. Dacă aş mai economisi timp de cîteva săptămâni, aş putea băga vreo mie de mărci în afacerea dumneavoastră. De ce să stea banii la Casa de economii, nu ?

—Bine — zise căpitanul — putem face şi asta. O să fii tovarăş cu mine, fără ştirea nimănui. Dar cu o condiţie : în fiecare vară să vii să locuieşti la mine, la Korlsbüttel.

—Bateţi palma ! zise Jackie. Dacă o să se dovedească că nu am talent pentru tenis, o să intru în afacerea noastră ca ajutor de marinar.

—Aşa să fie ! zise căpitanul Schmauch. Să sperăm deci că n—ai talent pentru tenis.

Şi intrară rîzînd în hotel.

Bunica şi Emil sosiră ultimii, căci mai stătuseră un timp în faţa hotelului, ca să privească marea. Unul din vapoare nu se mai vedea. Celălalt se mai zărea la orizont, ca o coajă de nucă luminată.

Emil zise :

—Mi se pare că Jackie nici n—ar fi avut nevoie de ajutorul nostru.

Bunica răspunse :

—Orice faptă bună are rostul ei, băiete. Apoi, îndreptîndu—se spre intrare, adăugă :

—Acum să—i scriem mamei tale o ilustrată !
—N—am putea scrie două ?
—Una pentru cine ?
—Sergentului Jeschke — zise băiatul. Atunci bătrîna îl sărută.